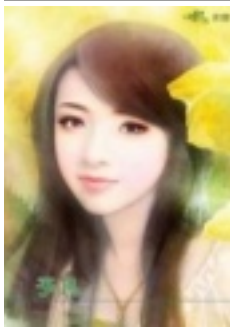

Lãnh quân hãm tình

Contents

Lãnh quân hãm tình	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	9
3. Chương 03	16
4. Chương 04	23
5. Chương 05	30
6. Chương 06	37
7. Chương 07	45
8. Chương 08	54
9. Chương 09	61
10. Chương 10	68

Lãnh quân hãm tình

Giới thiệu

Lãnh quân hãm tình (Lãnh là lạnh; quân chắc chỉ người chồng; hãm là phá hoại, vùi dập... chẹp, chắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-quan-ham-tinh>

1. Chương 01

Trời sáng, có tiếng chim vọng lại từ phía xa, thảng tư đầu xuân, ánh mặt trời sáng lạn nhưng không hề chói lóa, tỏa ánh nắng ấm áp xuyên qua bức màn che, chiếu vào gian phòng nhỏ. Bên trong căn phòng được bài trí khéo léo, bốn vách tường đều có những bức tranh vẽ tay, nét vẽ vô cùng đẹp, sông nước, bức tranh, phong cảnh, nhân vật đều hòa hợp, tuy là tùy ý treo lên nhưng lại không hề thấy hỗn tạp một chút nào cả. Phía trước cửa sổ nhỏ, trên chiếc giá vẽ là một bức họa bút (cái này có thể hiểu là chân dung) có vẻ mặt xa xăm, hiển nhiên là đêm qua đã có người ngồi vẽ rất lâu mới nghỉ, tỉ mỉ vẽ từng đường nét để làm nên

một bức tranh, dầu chưa hoàn thành nhưng cũng đã có hình hài nhất định. Căn phòng chứa nhiều sách văn cùng hội họa, khiến nó càng trở nên hài hòa và trang nhã hơn trong mắt người xem.

Bất ngờ, tiếng kêu inh ỏi kéo thành từng tràng dài của chiếc đồng hồ báo thức phía đầu giường không ngừng truyền đến, mãi một lúc lâu sau đó, một bàn tay mới chịu vươn ra khỏi đám chăn gối hỗn độn, chậm rãi quờ lung tung thì tiếng chuông mới chịu ngừng hẳn.

Hương Hải Lam miễn cưỡng chui ra khỏi chăn, dụi dụi hai mí mắt vẫn còn ngái ngủ, nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ báo thức. Trời ạ! Mới có bảy giờ thôi mà, nàng không có nhớ hôm qua mình đã đặt đồng hồ báo thức nha, hôm nay đương lúc say giấc nồng lại bị đánh thức một cách vô tội vạ chứ. Đang lúc Hải Lam chuẩn bị trườn chăn ngủ tiếp thì cửa phòng đột ngột bị mở ra, một người phụ nữ trung niên bước vào, hướng đến bên giường của nàng.

“Nhị tiểu thư, người mau mau rời giường đi. Phu nhân đang chờ người cùng xuống ăn bữa sáng.” Bà dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô mà nói.

Lời của bà ta làm cho Hương Hải Lam giật cả người, cơn buồn ngủ lập tức bay biến trong nháy mắt. Mẹ kế bỗng đứng lại muốn cùng nàng dùng bữa sáng, đúng là chuyện trước đây chưa từng có. Như vậy khẳng định là có chuyện không hay rồi.

“Bác Lí, hôm nay trong nhà có chuyện gì đặc biệt sao?”

Hải Lam nhìn người phụ nữ trước mắt, một tay sờ lên đầu giường tìm chiếc kính, chỉnh lại cho phù hợp với khuôn mặt.

“Ông chủ đã dặn hôm nay sẽ có khách quý đến nhà, còn tình hình cụ thể ra sao thì tôi không được rõ lắm.” Gương mặt của bác Lí vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Trước khi đi ra cửa, bà ta còn dừng lại, hình như là sợ nhớ ra chuyện gì.

“Đúng rồi, phu nhân có dặn, không cho phép tiểu thư mang theo Tiểu Hoa đến phòng ăn, tốt nhất cô nên để nó ở lại.”

Dứt lời bà ta lập tức rời khỏi phòng. Hương Hải Lam xụ mặt, khe rên rỉ một tiếng. Tiểu Hoa là chú mèo Ba Tư mà nàng đã nuôi được hai năm nay, lông vẫn rậm rạp, nhanh nhẹn lại thích được ôm ấp, hơn nữa ở trước mặt mẹ kế luôn quậy phá không thôi, làm cho bà ta tức đến độ lửa giận bốc cao ba thước, sắc mặt cũng cực kỳ xấu. Kỳ thực, cho dù không phải đem Tiểu Hoa ra làm cái cớ, gương mặt của bà ấy vẫn mãi không thể tỏ ra hòa hoãn dễ coi hơn với nàng.

Mẹ của Hương Hải Lam là vợ chính thức của cha nàng – Hương Vân Đào, lấy nhau đã nhiều năm nhưng vẫn chưa có con, đến lúc cha cưới tiểu lão bà – Phan Phượng Khanh, khi bà ta sinh được một nam một nữ rồi, mẹ nàng mới bắt đầu có mang. Sau khi sinh, thân thể của bà mỗi lúc một suy yếu, đến khi Hải Lam năm tuổi thì chịu không được mà qua đời.

Nhiều năm qua, người chăm sóc cho Hải Lam cũng chỉ có bảo mẫu cùng người hầu, còn bà mẹ kế Phan Phượng Khanh của nàng, ngay đến một cái liếc mắt quan tâm còn chẳng có, nói gì đến việc đối xử với nàng như với con đẻ của bà ta.

Tuy là thế, nhưng tốt xấu gì thì Hải Lam cũng là nhị tiểu thư của chủ tịch xí nghiệp mậu dịch Hương Thị nổi danh lừng lẫy, thế mà địa vị trong gia đình lại chẳng khác nào một cây lau cây sậy ngoài đồng, hoàn toàn bị xem như người vô hình. Ngược lại, hai anh em cùng cha khác mẹ với cô, Hương Thế Vinh cùng Hương Lệ Vi mới chính là thiên chi kiêu tử của nhà này, hưởng hết mọi vinh hoa, sung ái cùng ưu thế. (* thiên chi kiêu tử: con cưng của trời)

Cứ như vậy thôi, Hương Hải Lam cũng không vì vậy mà lấy làm giận, cứ thủy chung điềm đạm, chỉ thích ngồi yên một chỗ. Có lẽ là bởi vì từ nhỏ Hải Lam đã được tiếp xúc với nhiều loại người nên cô tự mình học được cách không để cho những thứ xung quanh ảnh hưởng đến tâm tình của bản thân, đối với mẹ kế luôn cố ý làm cô thấy khó xử cùng một mối, Hải Lam luôn luôn dùng sự trầm mặc lạnh nhạt để đối phó. Lâu dần, Phan Phượng Khanh cũng nhụt chí không tìm cô để sinh sự nữa.

“Meo meo..” Tiếng mèo kêu bất ngờ làm cô tỉnh mộng. Hải Lam cả kinh, vội vã trèo xuống giường, mẹ kế của cô không ưa những kẻ đến muộn. Xoay người một cái, cô nhanh chóng lao vào phòng tắm thay quần áo,

tùy tiện diện một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình cùng quần bò ống thẳng, bộ y phục không những không tôn lên vóc dáng mà còn khiến cho cô có vẻ gì đó gầy gò, yếu ớt.

Khi cô ngồi xổm xuống bên cạnh giường, một thân lông vàng mượt mà cùng con người xanh biếc từ bên trong chiếc giỏ trúc lập tức nhảy lên người Hải Lam, không ngừng làm nũng, cọ xát vào ngực cô.

“Ngoan! Buổi sáng hôm nay đành bắt người chịu ủy khuất ở trong phòng vậy. Tiểu Hoa ngoan, đợi lát nữa ta quay lại sẽ đem đồ ăn ngon cho người, người nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời nha.” Hường Hải Lam một bên khẽ vuốt ve bộ lông vàng mượt mà của Tiểu Hoa, một bên thấp giọng ôn nhu cưng chiều, lập tức đem nó thả lại vào trong giỏ, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng và khép cửa lại, tránh cho Tiểu Hoa thừa cơ lẻn đi mất.

Hường Hải Lam đi vào phòng ăn, vừa ngẩng đầu lên nhìn, đã tròn tròn cả hai mắt, cũng không tự chủ được mà há hốc miệng. Dọa người a! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cả nhà nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng có một bữa sáng đông đủ mọi thành viên, giờ phút này tự nhiên tụ họp đầy đủ không sót một ai, cha cùng anh đều diện âu phục chỉnh chu không nếp gấp, bộ dáng lịch lãm, cách ăn mặc của mẹ kể với Lệ Vi lại khiến cho người ta cảm thấy ghê sợ muốn nổi gai ốc, giống hệt như đang chuẩn bị tham gia dạ tiệc vậy, y phục hoa lệ mà cao quý, biểu tình lại hết sức trang trọng, quả thực là đánh chết cũng không dám tin!

Hường Hải Lam nuốt nuốt nước miếng một cách khó khăn, như thế này..... Quả thực là một bữa sáng long trọng, thật sự có chút quái dị, nàng cúi đầu kiểm lại cách ăn mặc của chính mình, đúng là một kẻ lập dị trong nhà này mà. Có thể thấy rõ, đợi lát nữa thôi mọi người sẽ có dịp chứng kiến giông bão đổ bộ.

Quả nhiên không sai, nàng vừa ngồi xuống, mẹ kế của nàng đã vội làm khó dễ.

“Trời ạ, nhìn này. Hải Lam, không phải ta nói người, nhưng người như vậy nhìn xem có giống người nhà họ Hường không?” Phan Phượng Khanh vẽ mặt hiểm ác liếc mắt về phía Hường Hải Lam lúc này đang khoác trên người bộ trang phục đơn giản lại rộng thùng thình.

Hường Hải Lam khẽ ngẩng đầu lên, liếc nhìn về phía cha, giờ phút này nhìn sắc mặt của Hường Vân Đào có vẻ không vừa lòng với nàng cho lắm.

“Ah, con...Hôm nay là ngày trọng đại gì sao?” Nàng khép nép hỏi, mắt hạnh mở to hướng về phía Hường Thế Vinh cầu cứu, hẳn là người duy nhất trong nhà này đối với nàng như một con người thực sự, dù hai người không do cùng một mẹ sinh ra.

Hường Thế Vinh vừa mới định mở miệng trả lời đã bị Phan Phượng Khanh hung hăng trừng mắt liếc một cái, đành ngậm tăm không dám nói tiếng nào.

“Thế mới biết người căn bản không thèm nghe những điều ta dặn mà...”

Phan Phượng Khanh cố ý thờ dãi, nhướn mày nói một cách bất đắc dĩ: “Hôm nay chính là một ngày cực kỳ trọng đại. Tập đoàn Lăng thị thanh danh hiển hách lấy lòng bốn phương không ai không biết, đích thân tổng tài Lăng Trường Thanh cùng con trai duy nhất là Lăng Chấn Vũ sẽ đến nhà chúng ta thương nghị và cùng chị người bàn chuyện hôn sự. Bà ta có vẻ vui vẻ nói xong, hồn nhiên đưa ánh mắt hướng về phía trước.

Hường Hải Lam hơi hơi gật đầu, nàng nhớ đạo trước, Hường Lệ Vi trong một lần đi dự tiệc đã được giới thiệu cho Lăng Chấn Vũ, hai người kết giao với nhau, nói mãi không thôi về cái gì đó gọi là mới gặp đã nảy sinh tình cảm quyến luyến với nhau. Mà Hường Lệ Vi trước giờ kết giao bạn trai không ít, không nghĩ tới nhanh như vậy đã quyết định kết hôn cùng với Lăng Chấn Vũ.

“Lập tức đi thay một bộ quần áo khác ngay!” giọng nói của Hường Vân Đào cứ như chuông đồng vang lên, làm cho Hường Hải Lam thấy mặt đất dường như rung lên một chút.

“Nhanh lên, Lăng thị chính là tập đoàn nổi danh bấy lâu, là người có tiếng trong giới thượng lưu. Chúng ta tự nhiên so ra kém với người ta, nhưng tốt xấu gì cũng là nhà có người kinh doanh buôn bán, người chắc cũng không muốn để Hường gia mất mặt chứ?” Phan Phượng Khanh nhếch miệng nói.

“Dạ, nhưng...Chính là con không có quần áo gì tử tế ra dáng một chút...” Hường Hải Lam ngập ngừng đáp lại. Mẹ kế chỉ cấp cho nàng một chút tiền còm ít ỏi đến đáng thương, nàng toàn lấy tiền đó đi mua đồ về

và các đồ dùng linh tinh lặt vặt cần thiết, căn bản không còn dư thừa để nhàn rỗi lo việc khác. Hướng chỉ nàng còn chưa có ý định đem y phục giống thế kia khoác lên mình, trông hết sức giả tạo thì còn mua sắm làm gì cho phí công.

“Gi cơ? Chẳng phải mỗi kì ta đều cấp tiền cho người hay sao? Ai biết người đã dùng vào việc gì? Bây giờ không có lấy nổi một bộ đồ tử tế để mặc thì lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu ta là sao?” Phan Phượng Khanh bắt đầu cao giọng.

Hướng Hải Lam khẽ cup mắt. “Con không phải có ý này”

Phan Phượng Khanh trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, chính là lúc chuẩn bị ca bài ca muôn thuở, Hướng Vân Đào đột nhiên hét lớn một tiếng: “Đừng nói nữa! Một khi đã như vậy thì, Hải Lam người lập tức quay về phòng cho ta, đừng đi ra ngoài làm gì nữa cho đỡ mất mặt Hướng gia.”

Cha ăn nói tàn nhẫn như vậy, làm cho nàng dù luôn tỏ ra kiên cường cũng không tránh khỏi cảm thấy đau xót trong lòng. Nhiều năm qua, nàng ở trong lòng cha vẫn luôn là một người hướng nội trầm tĩnh, không thích ồn ào, giao thiệp, lại không giỏi ăn nói, tự nhiên sẽ không được ông quan tâm. Lệ Vi thì lại không như thế, có thể nói lời hay ý đẹp lại biết làm nũng, tất nhiên sẽ được ông ưu ái cưng chiều hơn nhiều.

“Con biết rồi, con lập tức trở về phòng” Hướng Hải Lam thấp giọng nói, có chút ủy khuất.

Phan Phượng Khanh cười thâm trong bụng, lập tức nở nụ cười tà mị lấy lòng người mà nói với chồng: “Đừng tức giận, nhanh nhanh ăn đi đã, việc đâu còn có đó, có gì mà phải vội.”

Hướng Hải Lam buồn bực quay trở về phòng. Nàng ôm lấy Tiểu Hoa, đem một đĩa sữa yến mạch đặt trước mặt nó, sau đó ngồi ở trên giường chăm chú nhìn Tiểu Hoa tham lam ăn lấy ăn để.

“Tiểu Hoa! May mà còn có người nha, nếu không ta nhất định sẽ rất cô đơn ” Nàng nhìn chăm chăm vào chú mèo, thì thào nói.

Nàng cũng không phải trời sinh đã vốn trầm lặng ít nói như vậy, nàng cũng có lúc vui vẻ nói cười, chính là không có ai chia sẻ cùng nàng mà thôi.

Ở cái nhà này, nàng bị cô lập một mình, bởi vậy nàng tự mình học vẽ, học nhạc. Nhưng khi lớn dần lên, nàng lại bắt đầu có khát vọng rời khỏi căn nhà này, hướng tới thế giới rộng lớn bên ngoài.

Sau khi đến học viện nghệ thuật, ý định rời nhà của nàng càng trở nên mãnh liệt hơn. Tình yêu nghệ thuật của nàng đã khiến cho nàng luôn ôm ấp một giấc mộng, nàng phải cố gắng sống thật tốt, sau đó đi du học tại Italia – một nơi tràn ngập hơi thở và không gian nghệ thuật.

Nghĩ đến đây, Hướng Hải Lam không khỏi thở dài, trước mắt nếu cứ theo cái đà này, chỉ sợ là không thể thực hiện được giấc mộng ấy. Dựa vào bà mẹ kế kia, một chút tiền cấp tiêu vặt nhỏ nhoi còn hiếm có, đừng nói du học, đến cả tiền mua vé máy bay cũng chưa chắc đã mua nổi ah.

Lại thở dài, nàng thu hồi giấc mộng viễn vông, xoay người ngồi trước bức họa, chuẩn bị hoàn thành nhân vật trong tranh. Cũng chỉ có những lúc đắm chìm trong thế giới hội họa như thế này, nàng mới có thể cảm thấy tâm trạng bình thản và nhẹ nhõm hơn.

Không biết bao lâu sau, từ phía vườn hoa ở lầu dưới truyền đến rất nhiều tiếng người nói cười ồn ã, còn có cả mùi bánh ngọt thơm ngào ngạt nữa. Hướng Hải Lam buông hộp màu cùng bút vẽ, ngấm lại thành quả của mình, cuối cùng bức họa đã hoàn tất. Lúc này mới ngửi thấy mùi hương từ xa, chợt nhớ ra mình còn chưa ăn sáng, bụng nàng đã sớm réo lên ầm ầm. Ban sáng khi bị cha bắt ngờ nói mình phiền nhiễu làm xấu mặt tư gia, nàng căn bản không ăn được gì.

Tiểu Hoa đứng kế bên nàng cũng ngửi được mùi, nó vô cùng hưng phấn, nhảy nhót trên bàn, không cần thận để cả hộp màu đủ loại dính lên trên bộ lông vàng mượt như nhung của mình, bàn chân nó thoát cái đã in lên quần áo của nàng những dấu chân rực rỡ đầy màu sắc. Hướng Hải Lam khẽ kêu lên, muốn bắt lấy Tiểu Hoa, nhưng Tiểu Hoa lại thả người nhảy phóc lên bậu cửa sổ, một bên kêu meo meo, một bên thăm dò nhìn thẳng bàn bánh ngọt thơm lừng quỳên rũ ở vườn hoa.

Hướng Hải Lam lo nó lại quậy tung lên, phá hư việc lớn mà cha nàng bỏ công trừ tính, e là không ổn. Nàng vội lao đến bên cửa sổ, định tóm lấy Tiểu Hoa, nhưng chú mèo động tác đã nhanh hơn, một cú nhảy phốc theo ban công mà chạy xuống.

Hướng Hải Lam vô cùng lo lắng, nếu Tiểu Hoa xuống đến đó rồi phá rối làm hỏng buổi tiệc nho nhỏ ở đây thì nàng thân là chủ nhân của

nó, tất không thể thoát khỏi tội danh quản lý không chu đáo rồi. Không kịp nghĩ nhiều, nàng xoay người chạy ra khỏi phòng, thầm mong mọi người chưa phát hiện ra, như vậy nàng có thể thuận lợi đem Tiểu Hoa vô sự trở về phòng.

Một góc hoa viên, Lăng Chấn Vũ tay cầm chén rượu, đưa ánh mắt sắc lạnh quét ra xung quanh. Thân hình hắn cao lớn, cả người vạm vỡ chắc khỏe, bề vai rộng rắn chắc mà đầy mị lực ẩn bên dưới bộ âu phục sẫm màu, trông thật hoàn mỹ. Ngũ quan rõ ràng, sáng sủa khiến cho khuôn mặt ngăm đen của hắn càng thêm mê hoặc lòng người. Vầng trán rộng, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng như cánh hoa, hàm dưới phong long mạnh mẽ, ở con người hắn toát lên khí chất của một kẻ ngang tàng, bất khuất mà cực kì cứng rắn.

Lúc này đây, đôi môi mỏng gợi cảm đang khẽ nhếch lên một cách mơ hồ, đôi mắt sâu đen thâm trầm của hắn im lặng liếc nhìn người con gái xinh đẹp trước mặt.

“Chấn Vũ, vì sao chúng ta lại bỏ qua việc đính hôn, hai tháng sau đã kết hôn rồi, anh không thấy là có chút hơi vội vàng hay sao?” Hướng Lệ Vi vừa mới mở miệng đã mang chút ai oán nũng nịu, ngày trước với bộ dáng này của nàng, tuyệt có thể khiến nam nhân mê loạn, không nói hai lời mà lập tức thần phục vô điều kiện. Nhưng chiều này xem ra không hữu dụng được với Lăng Chấn Vũ, chỉ thấy hắn mỉm cười, tiếng cười trầm thấp mà tràn ngập ý vị, khiến không chỉ đến Hướng Lệ Vi mà ai nghe cũng đều cảm thấy tâm tình bản thân bất ổn hẳn.

“Tôi không thích quá nhiều lễ nghi cùng trình tự rắc rối, cứ trực tiếp tiến hành luôn, như vậy có lẽ hợp với tác phong của mình hơn.” Hắn từ tốn đáp, bàn tay vô thức xoay tròn chén rượu.

Hắn trả lời lệnh Hướng Lệ Vi vô cùng lãnh đạm, ngay cả một chút lời ngon tiếng ngọt cũng không có. Cho tới bây giờ, bất kì người đàn ông nào đứng ở trước mặt nàng, nàng đều có thể chỉ cần dùng một cái ngoắc tay là lấy được vô số ưu chiều cùng sủng ái, lấy lòng. Nhưng đối với Lăng Chấn Vũ thì nàng cảm thấy, hắn đối với nàng không nặng cũng chẳng nhẹ, tựa như đang bàn chuyện công sự chứ chẳng phải là hôn nhân trọn đời vậy. Nàng đối với hắn, loại cảm giác này lại là vừa yêu vừa sợ. Hắn lạnh lùng ngạo mạn, thần thái khinh người, khí thế cùng dung mạo đều anh tuấn lẫm liệt, cứ thế quyến rũ huyền hoặc nàng, khiến nàng cảm thấy vô cùng hứng khởi, thú vị, ý niệm chinh phục cứ ẩn hiện trong đầu. Hơn nữa hắn kia cả con người lẫn gia thế đều tốt, không thể nghi ngờ gì chính là cái phiếu cơm dài hạn tốt nhất có thể. Gả cho hắn, về sau này khỏi lo cơm ăn áo mặc, chỉ việc vui vẻ hưởng thụ cuộc sống nhà giàu thôi.

Điều duy nhất khiến nàng bận tâm chính là, người đàn ông này quả thực không dễ bị khống chế hay lay động. Hắn tâm chí cứng rắn kiên định, tác phong làm việc quả quyết nhanh gọn, không ai có thể đối lại với hắn. Với nàng, hắn chưa từng ôn nhu mềm dẻo nói lấy một lời ngon ngọt, chỉ có một mực yêu cầu nàng phục tùng. Quen nhau cũng đã hơn một tháng nay, nguyên điều này thôi cũng đã làm cho nàng hết suy sụp lại cảm thấy nhục nhã, chán nản, nàng chỉ đang cố gắng không buông hắn ra mà thôi.

“Kết hôn đối với người con gái mà nói là việc trong đại cả một đời, người ta chẳng qua chỉ muốn nghĩ trước đó đính hôn, sau này có kết hôn rồi thì cũng sẽ có chuẩn bị tâm lý tốt hơn thôi mà!” Hướng Lệ Vi vẫn chưa từ bỏ ý định của mình.

Kỳ thực đây chỉ là cái cớ. Lúc biết được hai tháng sau sẽ cùng Lăng Chấn Vũ kết hôn, đột nhiên trong lòng nàng dâng lên một sự sợ hãi khó tả. Nàng vốn có thể thao túng mọi hành vi của đàn ông, nhưng đối với hắn lại một chút nắm bắt cũng không hề có. Ở hắn toát ra khí thế vương giả, bá đạo mà lẫm liệt, không giận mà uy. Trước mặt hắn, hết thảy mọi kĩ năng cùng sở trường quen thuộc của nàng đều không thể lấy ra sử dụng, chỉ sợ tương lai sau này kết hôn, kẻ yếu thế chịu khổ chính là nàng mà thôi.

Gương mặt tuấn dật của Lăng Chấn Vũ đột nhiên mỉm cười, Hướng Lệ Vi trong lòng đang suy nghĩ gì, hắn hoàn toàn có thể hiểu được. Nàng là một người con gái thông minh, cử chỉ, cách ăn mặc, hành động cùng

gia thế đều phù hợp để diễn tốt chức phu nhân chủ tịch tập đoàn. Bất quá, nàng đối với hắn chỉ có tác dụng và giá trị như thế cũng không sai.

Lựa chọn nàng cũng là ý kiến của cha hắn, Lăng Trường Thanh, Lăng Chấn Vũ cũng không có ý kiến gì. Không phải là do e sợ uy quyền của cha, mà là phụ nữ đối với hắn mà nói, chỉ có giá trị lợi dụng, về tình yêu, hắn mỉm cười một cách chế giễu. Từ lúc thấy mẹ mình vì tình yêu mà không tiếc chịu bao nhiêu ủy khuất, ủy khúc cầu toàn*, hắn đã âm thầm thề, không bao giờ để tình cảm cá nhân làm lung lay ý chí của mình như thế. (*ủy khúc cầu toàn: Miễn cưỡng nhân nhượng người khác, hồng để bảo toàn (giữ tròn, duy trì,v.v...)). Cũng chỉ vì lấy đại cục làm trọng mà nhượng bộ)

“Điều này đã được quyết định, cha em cũng đã đáp ứng, tôi nghĩ chúng ta không việc gì phải bàn luận đi xuống! Nhưng, tôi có thể hứa hẹn với em, cho em một lễ kết hôn thật hoành tráng và sang trọng đúng cách.” Hắn từ tốn nói, ngữ khí ôn hòa lại kiên định, ánh mắt sắc bén lóe lên một tia lãnh liệt không hề bị suy yếu.

Hướng Lệ Vi nhìn chằm chằm vào biểu tình lãnh đạm trên khuôn mặt tuấn tú của Lăng Chấn Vũ. Hắn có hai tròng mắt thâm trầm khó đoán, thâm thúy khó dò, lại cùng với câu nói mang chút vị trào phúng, làm cho nàng bất giác cảm thấy cả người lạnh toát một hồi, người đàn ông này quả nhiên rất lạnh lùng, nàng không khỏi hồi hận đã đáp ứng hôn sự đó. Bên cạnh nàng có bao nhiêu công tử nhà giàu, cao sang quyền quý tranh nhau lấy lòng, đối nàng ôn nhu, nàng việc gì lại phải cố hết sức cho cuộc hôn nhân này như vậy chứ.

Đang lúc Hướng Lệ Vi lâm vào tình cảnh trầm tư hết sức, một chú mèo đột nhiên từ ngọn cây nhảy xuống ngay trước mặt nàng cùng Lăng Chấn Vũ, nàng kinh sợ vội vàng buông lỏng chén ngọc, rượu cũng từ đó đổ hết lên người. Kinh ngạc một hồi xong, nàng chăm chú nhìn con vật đang loanh quanh trên bàn, biểu tình cực kì phần hận, hừ, thì ra con mèo này chính là Tiểu Hoa của Hướng Hải Lam.

“Con mèo đáng chết này...Hướng Hải Lam, người mau ra đây cho ta” Hướng Lệ Vi lạnh giọng quát lên, bắt chặp cả việc Lăng Chấn Vũ đang đứng ngay bên cạnh nàng.

Hướng Hải Lam đang đứng ở cách đó không xa, vừa nghe thấy tiếng Hướng Lệ Vi quát gọi tên mình, tự biết là tránh không khỏi. Nàng cúi đầu đi ra khỏi lùm cây, mái tóc dài buông xõa trước ngực, khép nép nói: “A...Thật xin lỗi, cái này...em lập tức mang Tiểu Hoa đi ngay.”

Nói xong, nàng khẽ đẩy nhẹ gọng kính đang trôi dần trên sống mũi, có vẻ có chút vụng về, nhút nhát và sợ sệt. Đang định đi đến ôm lấy Tiểu Hoa thì nó lại bất chợt làm phản, bộ dáng không nghe lời, vọt lên hướng người Lăng Chấn Vũ mà phi tới. “A!”

Hướng Hải Lam cùng Hướng Lệ Vi đồng thời kinh hô ra tiếng, nhìn cảnh trước mắt mà không kịp ứng phó như thế nào. Chỉ thấy Lăng Chấn Vũ thân thủ nhanh nhẹn liền bắt ngay được thân thể mềm nhũn của Tiểu Hoa, hắn một tay cầm Tiểu Hoa, đem nó đặt cách xa người khẽ lay động, khuôn mặt tuấn tú trở nên lãnh liệt, hàng lông mày rậm khẽ nhíu lại. Hắn đối với những tiểu động vật nhỏ bé như thế này luôn luôn không có hảo cảm gì hết, đối hắn mà nói, nuôi dưỡng sủng vật là một loại tình cảm yếu ớt cùng biểu hiện yếu đuối. Đẳng nào với cuộc sống của hắn hiện tại cũng chẳng kiếm ra được chút thời gian dành cho chúng nó. Đến đàn bà con gái còn không thể chiếm cứ được thời gian của hắn, huống chi là những sinh vật có một đồng lông mao nhưng nhưng như thế chứ.

Lăng Chấn Vũ cầm Tiểu Hoa trên tay, đem nó hướng đến trước mặt Hải Lam, vẻ mặt hiềm ác nhìn con mèo nhỏ trên người đủ loại màu sắc, lại chuyển tầm mắt sang nàng, lông mày rậm khẽ nhướn lên, cô gái này quần áo cũng đầy những vết màu như thế.

“Chà, xem ra, cô và con mèo nhỏ này đều cần phải ‘thanh tẩy’ một phen nhỉ ” Lăng Chấn Vũ trào phúng nói, con người u ám mà lạnh như băng có vẻ nghiêm nghị mà uy hiếp người.

“Chà, xem ra, người và con mèo nhỏ này đều cần phải ‘thanh tẩy’ một phen nhỉ ” Lăng Chấn Vũ trào phúng nói, con người u ám mà lạnh như băng có vẻ nghiêm nghị mà uy hiếp người.

Hướng Hải Lam run rẩy nhìn hắn một hồi lâu, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy vị hôn phu của Hướng Lệ

Vi. Người đàn ông này thật sự là đẹp, ngũ quan thâm tuấn như điêu khắc cùng dáng người vững chắc cao lớn, đôi mắt sâu đen không thấy đáy mang theo những tia nhìn nồng đậm...Ông trời ơi! Hắn giống hệt như những pho tượng tuyệt mỹ bên trong những cuốn sách hội họa của nàng, hoàn hảo không thể tranh cãi thêm gì hết. Người đẹp như vậy, nếu có thể trở thành người mẫu vẽ cho nàng thì thật là tốt biết bao a! Nàng không nhịn được đem ánh mắt si mê tán thưởng không chút che dấu mà trực tiếp xem xét Lăng Chấn Vũ.

Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, Lăng Chấn Vũ khẽ cười, hắn đã thấy qua nhiều lắm những người con gái ngẩn hấn với ánh mắt chăm chú mà huyền hoặc như thế rồi. Hắn nheo mắt lại, đánh giá thân hình gầy nhỏ mà xinh xắn của Hướng Hải Lam. Nàng một thân quần áo rộng thùng thình che khuất dáng người, hiển nhiên là chẳng có gì đáng xem, lại thêm một chiếc kính mắt vuông vuông mang bộ dạng ngu dốt, lại làm cho người ta ngẩn ngẩn, mắt hững, duy chỉ có mái đầu đen thùi với bộ tóc dài hòa với da thịt trắng nõn kia là được một chút.

“Cô gái nhỏ, xem đã mắt chưa, ta thực không có tính nhẫn nại với con vật này lắm đâu” Hắn cười nói, ánh mắt gian tà mang theo đầy ý vị trào phúng.

Ngữ điệu lạnh như băng của hắn làm cho Hướng Hải Lam bất chợt phục hồi lại tình thân, chỉ thấy hắn cầm Tiểu Hoa trên tay vung vẩy qua lại, khiến Tiểu Hoa ô ô kêu lên những tiếng yếu ớt. Bỗng dưng, mọi thứ thức cùng hảo cảm với người đàn ông này của nàng đều biến mất không còn chút gì hết, nàng ghét nhất những kẻ không biết yêu thương động vật, người kia xem ra không thể nghi ngờ chính là một kẻ lãnh huyết vô cùng tàn khốc!

“Người là cái đồ không có tình yêu” Hướng Hải Lam không cần suy nghĩ nhiều mà đã thốt lên, ngữ khí phần nộ đến mức chính nàng cũng cảm thấy kinh ngạc, nàng luôn luôn đối với mọi việc phát sinh quanh mình thì thờ ơ không có nhiều cảm xúc, không nghĩ tới lần đầu gặp mặt Lăng Chấn Vũ đã phản ứng mãnh liệt như vậy. Không chỉ nàng mà cả Lăng Chấn Vũ lẫn Hướng Lệ Vi đều thấy kinh ngạc. Đối với Hướng Lệ Vi mà nói, Hướng Hải Lam tuy là em gái cùng cha khác mẹ với nàng, nhưng nàng ta tựa như một gốc cây gầy yếu chỉ chớp mắt cũng lung lay, luôn luôn ôn tồn im lặng đến mức người khác cũng không thể ý thức được sự tồn tại của mình, không có ý chí, y như một con búp bê đầu gỗ không có cảm xúc, thật không ngờ với kẻ chỉ mới gặp qua lần đầu mà nàng ta đã tạt ngôn tàn khốc phê phán người khác, mà kẻ đó lại chính là người mà nàng vẫn luôn e ngại, Lăng Chấn Vũ.

Không giống như Hướng Lệ Vi, Lăng Chấn Vũ chỉ hơi sững sốt một chút, sau đó lập tức khôi phục lại thái độ lạnh lùng mà tà ác của mình. Nàng không phải là người đầu tiên nói hắn như vậy, nhưng là những người con gái khác chỉ có thể nói thế sau lưng hắn, chưa có kẻ nào giống nàng, dám ở trước mặt hắn mà lớn tiếng nói ra những lời như vậy.

“Người nói đúng, ta quả thật là kẻ không có tình yêu” Bờ môi bạc khẽ nhếch lên, nở một nụ cười tàn khốc, ánh mắt nheo lại khẽ lóe ra một tia cuồng vọng cùng tà ác, chỉ thấy hắn khẽ buông tay, đem Tiểu Hoa thả thẳng tắp một đường rớt xuống trên cỏ, phát ra những tiếng kêu ai ô đáng thương.

Hướng Hải Lam không thể tin được hắn lại hành động như thế, lập tức chạy vội về phía trước, đem Tiểu Hoa ôm vào trong lòng, khẽ vỗ về trước ngực, sau đó ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt với Lăng Chấn Vũ. “Người..... Người thật ác độc, trên đời này chỉ có người mới là kẻ vô lại như thế..... mới có thể.....” Trong khoảng thời gian ngắn, nàng đương tức giận đến tột cùng. Cũng không thể trách, nàng cho tới bây giờ chưa từng mắng nhiếc ai, căn bản không biết dùng từ gì để công kích người đàn ông lãnh khốc lại tàn nhẫn trước mắt này được.

Lăng Chấn Vũ vẻ mặt hưng vị ảng nhiên* nhìn ngắm bộ dáng của nàng, gương mặt nhỏ nhắn giờ đã đỏ bừng, cái cổ cao cao, rồi cả dáng điệu cần răng nghiến răng mà lại không thể làm gì của nàng, khiến hắn không thể nhịn được bật cười ra tiếng, âm lượng từ tiếng cười khiến cho Hướng Lệ Vi cùng Hướng Hải Lam trong lòng không khỏi thấy kinh hoàng một phen. (*hưng vị ảng nhiên: có lẽ là vẻ mặt hiển nhiên)

“Như thế nào? Lưỡi của ngươi bị mèo ăn mất rồi ư? Đây công phu mắng người người hiển nhiên còn cần phải luyện tập thật nhiều, không khéo lại tự làm bị thương chính mình mất thôi” Lăng Chấn Vũ khẽ nhướn mày, hài hước nói.

Bị hắn đùa cợt như vậy, mặt của Hướng Hải Lam càng đỏ hơn, nàng cần răng, trừng mắt nhìn hắn đầy căm phẫn rồi liếc một cái, tiện nhanh chóng xoay người rời khỏi, thân ảnh nhỏ xinh nháy mắt đã biến mất không

dầu vết khỏi hoa viên. Lăng Chấn Vũ thủy chung nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ bé của nàng đến khi nó mất hút, hần chậm rãi thu hồi tầm mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia tiểu ý không đổi (tiểu = cười), sau đó ngửa đầu uống cạn sạch chén rượu cuối cùng.

Hướng Lệ Vi có một chút không thoải mái nhìn chăm chăm hần, người này trước giờ chưa từng ở trước mặt nàng biểu hiện như mới vừa rồi sung sướng cùng nụ cười sáng khoái, hần đối nàng y như những người con gái bình thường khác, thật sự khiến nàng không thể can tâm. Chẳng biết khi nào, trên bầu trời tinh nguyệt kia mới cho nàng sự đổi dời như vậy.

“Chấn Vũ, vì sao anh lại chọn em trở thành bạn đời của mình vậy?” Nàng nhịn không được mở miệng hỏi đại một câu. Nàng vẫn thủy chung cho rằng, lấy chính điều kiện của mình, ở trong lòng hần có thể giữ lấy một vị trí, tối thiểu cũng nên là một chỗ đặc biệt. Ai ngờ Lăng Chấn Vũ chỉ nhún nhún vai, lộ ra một vẻ mặt tươi cười lãnh đạm mà chẳng hề ảm áp chút nào.

“Bởi vì cha tôi đích thân chọn em, mà em quả thật cũng đủ điều kiện để trở thành một phu nhân của chủ tịch tập đoàn”

Thái độ từ chối cho ý kiến của hần kia khiến Hướng Lệ Vi cảm thấy mình bị khi dễ, nàng không phục hỏi lại:

“Chính là như vậy? Anh biết không, ngoài anh ra, em còn có rất nhiều kẻ theo đuổi, nếu không phải bởi vì anh.....” Nàng cố ý ngập ngừng một chút, ngôn ngữ ám chỉ một điều gì đó đã rõ ràng. Lăng Chấn Vũ nâng mi, ánh mắt sâu đen lãnh liệt mang theo một tia trào phúng ý vị nhìn nàng.

“Tôi nghĩ hình như em có chút hiểu lầm, tôi chưa bao giờ theo đuổi em. Tôi đã nói rồi, cưới em là do cha tôi đích thân quyết định, đối với tôi mà nói, đàn bà đều giống nhau, chỉ cần là người có thể diễn tốt vai diễn chủ nhân của Lăng gia là được rồi.”

Nhìn thấy Hướng Lệ Vi sắc mặt một trận xanh, lại một trận trắng, hần khẽ phiết miệng cười khê: “Về phần những kẻ theo đuổi em, tôi cũng thật phải nhắc nhở, đừng có du củ (vượt ra ngoài khuôn phép), chỉ cần em làm đúng bổn phận của một người vợ, Lăng gia sẽ cho em không ít, dù sao xem em cũng không phải là chỉ có một mình tôi, có đúng không?” Đôi mắt thâm sâu xẹt qua mang theo ý lạnh nhìn nàng.

Cách nói ám chỉ cùng dọa dẫm của hần khiến Hướng Lệ Vi nhất thời mặt mày thất sắc, cước bộ cũng hơi lảo đảo một chút, người đàn ông này tâm tư thâm trầm lại đáng sợ, hoàn toàn đã nhìn thấu ý đồ của nàng. Nỗi sợ hãi trong lòng đột nhiên dâng cao, nhìn thấy biểu tình trên mặt Lăng Chấn Vũ quỷ mị cùng lãnh khốc, đầu của nàng bỗng dưng nảy sinh một ý niệm, nàng không thể cũng không dám gả cho người đàn ông trước mặt này, chỉ sợ nàng còn chưa kịp hưởng ngoạn hết mọi sung sướng đã phải chịu khổ, gả cho hần nhất định sẽ buồn đến chết.

Nhưng mà, nàng biết rõ hôn sự này đã định, cha mẹ nàng nhìn thấy cuộc hôn nhân giàu sang như vậy đã mong muốn từ lâu. Bây giờ chỉ còn có một kế, chỉ có bỏ trốn mới có thể thoát được, về phần cha mẹ thì nàng sẽ từ từ xoa dịu cùng khuyên giải.

Chủ ý đã định, Hướng Lệ Vi lộ ra một thoáng xảo quyết rồi mỉm cười thoải mái, lại nhìn Lăng Chấn Vũ cao ngất anh tuấn trước mặt, không có được người đàn ông xuất sắc như vật thật đúng là có chút đáng tiếc, nhưng vì hần mà buông tha cho những kẻ khác, với nàng mà nói là mất nhiều hơn được.

2. Chương 02

Văn phòng quản lí của tổng giám đốc tập đoàn Lăng Thị.

Căn phòng rộng lớn khí phải hoàn toàn sử dụng thiết kế theo những đường nét trơn trượt, lấy bụi hắc bạch ba màu làm chủ đạo, càng toát lên vẻ đơn giản mà hiện đại. Phong cách như vậy có thể thể hiện được cá tính lãnh đạm trầm ngưng của chủ nhân căn phòng này.

Lăng Chấn Vũ ngồi sau bàn làm việc, ánh mắt trầm ổn bình lặng nhếch lên, ôn hòa dừng lại ở người bằng hữu tốt đang ngồi trước hắn, Tống Thiên Lỗi.

Tống Thiên Lỗi cũng có được gia thế hiển hách như hắn, cũng là một người có ngoại hình phong lưu tuấn đạt, chẳng qua là trên gương mặt tuấn tú mê người kia thường mang theo một mặt ngạo thế không cung, trò chơi nhân gian đích phóng dật tươi cười.

“Cậu thật sự kết hôn với cô nàng hoa danh bên ngoài, phóng lãng thành thói Hướng Lệ Vi kia ư?” Tống Thiên Lỗi không cho là đúng chép miệng nói: “Nàng ta mỹ tức mỹ hi, cũng có thể cho cậu đội nón xanh* bất cứ lúc nào đấy ”

(*đội nón xanh: cảm sừng, ý chỉ vợ ngoại tình.)

Lăng Chấn Vũ lạnh lùng cười nói: “Nàng ta là một cô gái thông minh, sẽ không tưởng làm ra chuyện này để gây tổn hại ình đâu.”

Tống Thiên Lỗi lắc lắc đầu, một tay sờ sờ cái mũi, làm bộ không nghe ra lão nhân nói cái gì, dáng điệu thờ dãi phiến nảo.

“Tôi thực không hiểu cậu vì cái gì muốn đi tìm loại đàn bà vừa nham hiểm ranh mãnh, vừa không dễ khống chế lại muốn cầu một đồng như vậy! Cứ thông minh như tôi, chọn một người con gái ôn thuần nhu thuận*, ít nhất sẽ không gây ra rắc rối ình.” Hắn lắc đầu nói xong, dương dương tự đắc cho rằng lựa chọn của mình mới thực là sáng suốt.

(*ôn thuần nhu thuận: hiền lành dễ thương, nhu mì dễ bảo^^)

Lăng Chấn Vũ nghe vậy nhíu mày hỏi: “Cậu thậm chí vẫn còn khuất phục dưới quyền uy của ông nội mình, lúc trước chẳng phải cũng không chịu đáp ứng hay sao?”

Tống Thiên Lỗi không kiềm chế được nở một nụ cười giảo hoạt phóng dăng nói: “Cậu cũng biết, tôi không phải cái loại vì một thân cây mà buông tha cho cả rừng rậm*, đồng ý với lựa chọn của ông nội là bởi tôi đã gặp qua Quý Hiểu Linh, nàng ôn thuần mà trầm tĩnh, là kẻ không có chính kiến, sẽ không quản chuyện đàn ông đi gặp đàn bà.

Cưới người như vậy, tôi cực kì an tâm rằng cuộc sống tự do cuồng phóng của mình không bị mất, lại có thể trấn an ông già mỗi ngày lải nhải không ngớt kia, có gì mà không tốt đâu?”

“Cậu thật muốn như vậy? Chỉ sợ sự tình đối với mình lại không nghĩ gì được nấy, tốt đẹp được như vậy đâu.” Lăng Chấn Vũ từ chối cho ý kiến, chỉ hài hước nói.

Hai người đàn ông đều nhướn mày nhìn nhau, trao đổi ánh mắt nồng hậu nam tính(????) cùng ngôn ngữ không lời hết sức trào phúng.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên. Lăng Chấn Vũ thông dong cầm lấy ống nghe, gương mặt đang tươi cười sau khi nghe được thanh âm từ bên kia truyền đến liền biến sắc, dần dần trở nên u ám. Tống Thiên Lỗi ngồi một bên cũng ngửi được một loại hơi thở không bình thường, bèn nghiêm túc xem xét sắc mặt của người bạn tốt. Một lúc lâu sau, Lăng Chấn Vũ buông ống nghe, gương mặt lạnh lẽo làm người ta vô cùng sợ hãi.

“Làm sao thế? Xảy ra chuyện gì ư?” Tống Thiên Lỗi nâng mi hỏi thử. Chấn Vũ là loại người rất rất biết kiềm chế, bao năm qua ở thương trường đều biểu hiện kiệt xuất, không người nào không dương ngón cái ra khen ngợi, thật không nghĩ được hắn gặp phải chuyện gì mà như vậy.

Lăng Chấn Vũ ngẩng đầu, trầm giọng nói: “Vị hôn thê của tôi trốn đi, vừa rồi là cha vợ tương lại gọi điện thoại nói cho tôi biết, con gái mất tích, phiền ta qua đó thương thảo biện pháp!” Âm điệu lạnh lùng mang theo mơ hồ vài phần tức giận.

Tổng Thiên Lỗi trước là sững sốt, sau lập tức cười to ra tiếng. “Thật khiến cho người ta không dám tin, quý tộc độ thân lại có giá trị trong giới thượng lưu như cậu, hôn thê tự nhiên lại đi bỏ chạy!” Hẳn nguyên là nghĩ muốn đem bạn tốt ra tiêu khiển một phen, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng mà sắc bén của Lăng Chấn Vũ, tiếng cười lập tức ngừng lại.

“Hừm.....Chuyện như này thực chưa hẳn là không tốt, tôi có nói qua với cậu rồi, Hướng Lệ Vi kia không phải là một đứa con gái biết an phận thủ thường đâu.” Tổng Thiên Lỗi thanh thanh yết hầu, nghiêm trang phân tích.

“Cậu không hiểu. Chỉ có cưới vợ, tôi mới có thể ngồi lên được chức chủ tịch tập đoàn Lăng Thị, không chịu sự áp chế của cha nữa, này cũng là điều kiện ông ta đề ra.” Lăng Chấn Vũ nheo mắt, âm trầm nói.

Tổng Thiên Lỗi nhìn người bạn tốt một cách tràn ngập đồng tình, mẹ của Chấn Vũ là người phụ nữ bên ngoài của Lăng bá bá, nguyên bản cũng không được thừa nhận, ai ngờ vợ thực của Lăng bá bá lại sinh không ra con trai, lúc này mới đem mẹ Chấn Vũ về nhà, để cho Chấn Vũ nhận tổ quy tông.

Tuy là như thế, nhưng Chấn Vũ cùng mẹ ở Lăng gia thường phải chịu sự lạnh lùng cùng khinh rẻ, Lăng bá bá phụ lại là một người đàn ông theo chủ nghĩa nghiêm khắc độc tài, đối với Lăng Chấn Vũ thái độ cao áp*, cường thế mà vô tình thiết lập sự giáo dục cứng rắn. Mấy năm nay, hẳn đều kiên nhẫn sống, một lòng một dạ muốn cho chính mình cùng người mẹ nhu ngược ở Lăng gia dương mi phun khí**, lại tránh không được ý trời. (* thái độ cao áp: đặt yêu cầu cao, nghiêm khắc quá mức; **dương mi phun khí: nhướn mày tức giận, có lẽ là làm bộ cau có với mẹ Vũ ca). Hiện giờ, Hướng Lệ Vi trốn hôn, không thể nghi ngờ gây cho hắn một đả kích rất lớn, làm cho giấc mộng của hắn thành hư không.

“Hừ, tôi tuyệt đối không để cho bất kì kẻ nào làm trở ngại kế hoạch của mình, cho dù đó là ai. ” Lăng Chấn Vũ hàn thanh cất tiếng. Nói xong, hắn đứng lên, nhanh chóng cầm lấy chiếc áo khoác trên lưng ghế, như con báo nhanh lẹ không tiếng động mà bước ra khỏi văn phòng.

Tổng Thiên Lỗi nhìn theo thân ảnh cao ngất của người bạn tốt rời đi, không khỏi lắc đầu thở dài một phen, chỉ sợ lão già họ Hướng ham mê phú quý quyền lực này không như vậy dễ dàng thu phục.

Hướng Hải Lam lưng mỗi nhừ, hai tay ôm thư từ bước vào trong nhà họ Hướng. Hôm nay khóa học có điều, so sánh ít, nàng mong lấy đề sớm về nhà, nàng tính toán về đến nhà sau, ở hoa viên chỉ có cây có nước sẽ nhìn ngắm qua một chút lịch sử mỹ thuật Tây Dương.

Đúng lúc nàng bước vào phòng khách rộng lớn mà hoa lệ, hai mắt thanh huyền* bỗng trợn lên, hiện tại bất quá mới có hai giờ chiều, như thế nào trong phòng lại nhiều người vậy? Cha cùng anh cả đang đi làm ở công ty, cùng với bà mẹ kế có thói quen ngủ quá muộn, tất cả đều đang ở trong phòng khách.....duy chỉ thiếu có Hướng Lệ Vi.

(*thanh huyền: sáng như con đom đóm==!)

Không khí có một cỗ trầm buồn, hơi thở bị buộc chặt, cứ như là đã xảy ra một chuyện gì đó không bình thường vậy, này cỗ trầm buồn không khí không khỏi cuốn hút Hướng Hải Lam, làm nàng cảm thấy khẩn trương hẳn. Nàng theo thói quen đẩy nhẹ gọng kính trên sống mũi, lại theo bản năng cúi đầu nhẹ giọng gọi: “Ba, dì, anh cả!”

Hướng Vân Đào không chút để ý hay đáp lại một tiếng, gương mặt nghiêm túc cùng bộ dáng chất chứa tâm sự mãnh liệt, về phần Phan Phượng Khanh cùng Hướng Thế Vinh đang bị chuyện gì đó quấy nhiễu, cũng không có nhìn tới nàng.

Hướng Hải Lam thấy bình thường, nhún nhún vai, xoay người đi về hướng cầu thang. Đang lúc nàng chuẩn bị bước lên bậc thì Hướng Vân Đào đột nhiên quát: “Đứng lại! Ta có nói cho người đi đâu”

Hướng Hải Lam nghi hoặc đi vào ngồi lên ghế sofa, ánh mắt ẩn sau cặp kính vuông mang chút khiếp ý trước người cha đầy quyền uy này.

“Lệ Vi trốn nhà đi ra ngoài, người biết không?” Hường Vân Đào trầm thanh hỏi, nét mặt già nua hé ra tràn đầy vẻ lo lắng.

Hường Hải Lam ngẩng mạnh đầu lên, như thế nào lại vậy? “Con, con....một chút cũng không biết...”

“Mấy ngày gần đây, nó có nhắc tới cái gì, hay ám chỉ chỗ nào đó muốn tới với người không?” Hường Vân Đào tiếp tục hỏi. Hường Hải Lam lắc mạnh đầu, nàng cùng Hường Lệ Vi luôn luôn không thân, cho tới bây giờ chưa từng nói qua nhiều chuyện, so với những tư mật thiếp tâm* trong lời nói, Hường Lệ Vi cũng chưa từng coi nàng như em gái mà đối đãi, càng không bàn đến việc có thể có nói cho nàng biết việc lớn như trốn nhà lần này. (*tư mật thiếp tâm: chuyện tâm tư, bí mật giấu kín trong lòng.)

Rầm một tiếng, Hường Vân Đào khó thở đập mạnh tay lên bàn, làm cho ba người trong phòng đều bị dọa tới sốc.

“Ai da! Vân Đào anh cũng đừng có tức giận, sẽ ảnh hưởng đến thân thể đấy!” Phan Phượng Khanh vội vàng nỗ lực cười trấn an.

“Người cầm miệng cho ta” Hường Vân Đào giận dữ hét. “Người nói xem, Lệ Vi đứa nhỏ này chính là bị người chiều quá hóa hư, bình thường bao che chịu đựng cũng được thôi, nhưng đây là vấn đề thể diện, thế mà lại dám trốn hôn làm cho ta mất mặt.” Hường Vân Đào càng nói càng tức, nét mặt già nua trắng đỏ lên, hai tròng mắt sắc bén cùng giọng nói như chuông đồng hung hăng chất vấn Phan Phượng Khanh.

Hắn đã nhìn trúng cái hôn sự giàu có này từ lâu, hao mòn tâm tư lấy lòng Lăng Trường Thanh, mạnh dạn tiến cử với hắn con gái của mình. Thật vất vả cho hắn ngóng trông, ai ngờ đứa con gái có phúc không biết hưởng này lại không một tiếng nào đã trốn đi, thật là không có lý nào! Đặt lên địa vị Lăng gia, đối với Hường Thị mà nói, có tốn công mấy cũng chẳng được chỗ tốt như vậy. Được lắm! Chỉ còn kém cửa nhà một chút, vậy mà hôn sự này lại mất thấy không trông cậy được gì.

Phan Phượng Khanh bị hắn như vậy trách cứ, trong lòng cũng một bụng khí. “Người nghĩ xem ta có tức giận, có ảo não như người không? Ai biết nó lại cứ thế buông tha cho ngại vàng của Lăng gia, con bà nó*. Sự việc đến nước này, cũng chỉ còn cách hủy hôn thôi” Nàng nói hiển nhiên.

Hường Vân Đào lập tức phản đối: “Người nghĩ sự tình chỉ đơn giản dễ dàng như thế thôi sao? Hai nhà ăn hỏi, việc đại sự đã sớm loan truyền tin tức, bài viết cũng đều đã có, hiện tại chỉ còn thời gian một tháng. Lăng gia là người như thế nào, bọn họ liệu có nguyện ý mất mặt như thế hay không?”

Nói tới đây, hắn không khỏi hít một hơi dài: “Đắc tội với Lăng thị, từ này về sau chúng ta ở thương trường liệu còn dám hỗn nữa hay sao?”

Lời này làm cho Phan Phượng Khanh cùng Hường Thế Vinh sắc mặt lập tức trắng bệch. “Sự tình, không....không đến mức nghiêm trọng như thế chứ!” Phan Phượng Khanh cao giọng nói, trong lòng không khỏi thấy lạnh toát.

Nháy mắt, cả phòng khách bao phủ một mảng khí áp thấp, mọi người không ai dám lên tiếng. Hường Hải Lam bình tĩnh nhìn vào tình cảnh trước mắt, việc này cùng nàng không có nửa điểm quan hệ, đang nghĩ đến việc xoay người lên lầu thì Lí quản gia đã vội vàng tiến vào.

“Ông chủ, Lăng thiếu gia đến đây!” Bà Lí vội thông báo. Hường Vân Đào đang trầm tư bỗng bừng bừng tỉnh. “Mau mời cậu ấy vào! ”.

Lăng thiếu gia? Hường Hải Lam không khỏi nhíu mày, đó chẳng phải là vị hôn phu của Lệ Vi, kẻ vô tình không có tình yêu đó hay sao? Quên đi, việc này với mình không quan hệ, nàng thấy nên tránh được vẫn là tốt nhất.

Đang lúc nàng tính xoay người rời khỏi, Hường Vân Đào đột nhiên đối nàng hạ lệnh: “Người ngồi xuống cho ta!” Đôi mắt lão luyện sự đời hơi hơi lóe một tia quỷ dị, giống như đang toan tính điều gì đó nhìn chăm chăm vào Hường Hải Lam. Hường Hải Lam đón nhận ánh mắt quỷ quái đáng sợ của cha mình, không tự chủ được ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lát sau, Lăng Chấn Vũ cao lớn anh tuấn, mang theo khí thế lãnh ngạo đi vào phòng khách của Hường gia. Hường Vân Đào vội vàng đứng dậy, nghiêng về phía trước nói: “Thật sự là xin lỗi, lại còn phải làm phiền

Lăng thiếu gia đến đây một chuyện.” Hắn một bên lắc đầu thở dài bởi tôi nói tiếp. “Con gái làm ra chuyện như vậy, ta không dám cho Lăng lão gia biết, muốn mời cậu trước làm người định đoạt.”

Lăng Chấn Vũ cười lạnh một tiếng, hắn rất rõ trong lòng Hường Vân Đào đang có chủ ý gì, chỉ cần sự tình vẫn còn có cách chuyển biến, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha. “Thật sự tìm không thấy người, không có nửa điểm manh mối?” Hắn dùng giọng điệu bình thản, lạnh lùng hỏi han.

“Nói ra sợ sẽ làm cho cậu chê cười, nó không thấy ba ngày chúng ta mới phát giác ra sự việc không đúng, tìm mấy ngày vẫn không ra, ngay cả một chút dấu vết để lại cũng không có!” Hường Vân Đào để hé ra nét mặt già nua khê thờ dài.

“Vậy bác có quyết định như thế nào, một tháng nữa là đến ngày thành hôn rồi!” Lăng Chấn Vũ khoe miệng gọi lên một nụ cười trào phúng mà quý dị, hắn đem vấn đề đổ hết cho Hường Vân Đào. Hắn không tin Hường Vân Đào cứ như vậy nhận lời hủy bỏ hôn lễ, có gan đối mặt với sự tức giận của cha hắn, cũng bỏ đi hết những lợi lộc mà đám cưới mang đến.

Đối mặt với ánh mắt sắc bén mà u lãnh của Lăng Chấn Vũ, thần kinh đã trải qua bao trận chiến của Hường Vân Đào cũng không khỏi sinh khiếp ý, người trẻ tuổi trước mắt này quả thực là phiên bản của Lăng Trường Thanh, tư thế tự tin cùng lãnh liệt mơ hồ lộ ra sự lãnh khốc uy nghiêm, khiến người không nhìn mà cũng sinh úy.

“Ta, Ta nghĩ là, có lẽ Lăng thiếu gia cậu cũng không nghĩ muốn như vậy liền hủy bỏ hôn ước đi” Hường Vân Đào thử hỏi han thật cẩn thận. Theo hắn biết, hai cha con Lăng Trường Thanh cùng Lăng Chấn Vũ không có sự hòa thuận, Lăng Trường Thanh lại nói trừ phi Lăng Chấn Vũ kết hôn, có người thừa kế hương hỏa Lăng gia, nếu không này tập đoàn Lăng Thị đừng nghĩ đến phiên hắn làm chủ.

Lăng Chấn Vũ nhất thời mị nhanh hai tròng mắt, ánh mắt lạnh lẽo trực tiếp chăm chú nhìn mặt Hường Vân Đào, quả không hổ là lão hồ ly lẩn lộn nửa đời trên thương trường, đáy lòng hắn hừ lạnh một tiếng, mới chậm rãi nói: “Hường lão gia có việc gì không ngại cứ việc nói thẳng ý định của mình, không cần theo ta mà luẩn quẩn.”

Phan phượng khanh cùng Hường Thế Vinh đứng ở một bên vẻ mặt mờ mịt khó hiểu, không có Hường Lệ Vi, bọn hắn còn có thể tính toán cái gì, Hường Vân Đào rốt cuộc có chủ ý gì, hai mẹ con bọn hắn hoàn toàn không hiểu. Về phần Hường Hải Lam, nàng quả thực nhìn không được cơn buồn ngủ, cái đầu nhỏ không tự chủ được gục xuống, không hề ngẩng lên thêm.

“Là như vậy, ta cho rằng muốn tìm Lệ Vi trở về để tham dự hôn lễ khó có thể làm được. Bởi vậy..... Bởi vậy ta đề nghị đem một đứa con gái khác của ta thay thế!”

“Là như vậy, ta cho rằng muốn tìm Lệ Vi trở về để tham dự hôn lễ khó có thể làm được. Bởi vậy..... Bởi vậy ta đề nghị đem một đứa con gái khác của ta thay thế!” Hường Vân Đào xoa xoa tay có điểm khó nói, nuốt nước bọt, nói xong một bên tâm tình khẩn trương, một bên còn lo nhìn phản ứng của Lăng Chấn Vũ. Lời của hắn vừa nói ra, Phan Phượng Khanh cùng Hường Thế Vinh hai mắt trợn lên, hít sâu một hơi, Phan Phượng Khanh không thích như thế, này như vậy thật sự là quá tiện nghi có con nha đầu què mùa lại gốc ghéech kia. Nhưng việc như thế, bà ta trong lòng rõ ràng, đây là biện pháp xử lý tốt nhất. Vẫn nói đến Hường Hải Lam, nàng vẫn không biết việc chung thân đại sự của mình đang bị tùy ý quyết định.

“Một người con gái khác? Sao ta không nghe đến?” Lăng Chấn Vũ mày rậm nhíu lại, từ tốn hỏi han.

Hường Vân Đào xấu hổ cười vài tiếng. “Đứa con gái này của ta cũng không xuất sắc, có điều lại hướng nội, hay thẹn thùng, chưa từng được thấy qua, tự nhiên cũng sẽ không ở trước mặt cậu xuất hiện. Nhưng mà, nó là đứa nhu thuận ôn thuần, chính là người nội trợ hiền hậu.”

Dứt lời, hắn nhìn Hường Hải Lam liếc mắt một cái, lúc này mới phát hiện nàng đang ngủ gà ngủ gật, thật sự là mất hết cả mặt mũi của hắn. Lăng Chấn Vũ theo tầm mắt của Hường Vân Đào, cũng thấy được Hường Hải Lam đang ngủ gật, này không phải chính là nha đầu ngày đó mắng hắn là kẻ không có tình yêu hay sao? Trí nhớ của hắn luôn rất tốt, hơn nữa mặt của nàng làm cho hắn đáy lòng thấy chán ghét, thoát nhìn thực không ưa được chiếc kính mắt kia.

“Hải Lam!” Hường Vân Đào thanh âm khó thở thô thô kêu lên. Thấy nàng không phản ứng, hần càng thêm mặt đỏ cổ thô, “Hường-Hải-Lam!” Hần lại một lần nữa rống lớn.

Rốt cục cũng có tác dụng, hơn nữa là hiệu quả hơn hần so với bình thường. Chỉ thấy Hường Hải Lam bỗng đứng cả kinh nhảy dựng lên, khiến cho cặp kính mắt gọng đen, oai oai tà tà rớt xuống trên gương mặt nhỏ nhắn thanh tú trắng nõn của nàng, một đôi mắt đẹp mê ly đương hoảng hốt vội nhìn.

Bộ dáng này của nàng thực buồn cười, không hiểu sao lại làm động tâm Lăng Chấn Vũ, hần không nhịn được bật cười to lên thành tiếng, này tiếng cười phóng dật tiêu sái mới chân chính làm cho Hường Hải Lam hoàn toàn thanh tỉnh. Hường Hải Lam vội vàng ngồi dậy, giơ đôi tay nhỏ bé lên đem chiếc kính trở về chỗ cũ, nàng ảo não ngẫm nghĩ, vừa rồi chính mình không cẩn thận lại ngủ gà ngủ gật, bộ dáng nhất định chọc tức cha.

Nàng trộm giương mắt nhìn cha một chút, quả nhiên, Hường Vân Đào mặt mày đã sớm đen đi một nửa, trừng lớn mắt nhìn nàng. Nàng vội hạ nhanh mi mắt, tránh đi ánh nhìn chăm chú nghiêm khắc của cha, đem tầm mắt lặng lẽ dời đến người mời vừa rồi phát ra tiếng cười, Lăng Chấn Vũ. Không nghĩ tới lại đối diện cùng với đôi mắt u hắc của hần, cái miệng của hần còn bất giác gọi lên tiếng cười hài hước, ánh mắt trầm ngưng chớp lóe hào quang, giống như đang đùa cợt nàng mới vừa rồi như vậy.

Hai gò má trắng như tuyết của Hường Hải Lam bỗng đứng đỏ bừng lên, như một áng mây đỏ mê người khéo léo lan xuống vành tai cùng chiếc cổ trắng nõn. Ông trời ơi! Này nếu như bây giờ trên mặt đất có một cái hố, nàng nguyện không chút do dự mà chui vào. Nàng thế nào mà lại ở trước mặt kẻ không có tình yêu này, cho hần thấy bộ dáng như vậy. Vì muốn di chuyển sự chú ý của mọi người, nàng cố lấy dũng khí hướng cha hỏi: “Có, có chuyện gì ạ?” Thanh âm nhỏ như muỗi kêu vo ve, sợ làm cho cha thêm giận.

Hường Vân Đào khẽ hừ một tiếng, cũng không trả lời vấn đề của nàng, chỉ hé ra khuôn mặt tươi cười hướng lăng chấn vũ hỏi: “Lăng thiếu gia, cậu cảm thấy đề nghị này như thế nào?”

Lăng Chấn Vũ trầm ngâm một lúc lâu, hai trong mắt sâu u hắc không lường được, hơi hơi nheo lại đánh giá Hường Hải Lam. Nàng cũng không thích hợp diễn vai phụ nhân chủ tịch Lăng Thị, nàng có vẻ quá mức trĩ nộn mà vô tà, cô gái như vậy còn khiến hần phải hao phí tâm tư đi chỉ dạy, huấn luyện nàng! Lúc trước hần muốn tìm một người con gái thành thực mà có gia thế, bởi vì như vậy có thể bớt đi cho hần khá nhiều phiền toái. Nhưng hần đã không còn lựa chọn. Hần sắp quá ba mươi tuổi rồi, nếu trước ba mươi tuổi mà hần chưa lập gia đình, người cha đáng giận của hần kia sẽ lập tức đem quyền kế thừa của hần hủy bỏ. Đây là lần cuối cùng cha không chế hần, Lăng Chấn Vũ tận đáy lòng âm thầm thề, vô luận như thế nào, hần tuyệt không thể để cho công sức của mình vì Lăng Thị bao năm khổ tâm kinh doanh, thành tựu cùng thành quả rất nhiều kia chấp tay tặng cho người khác được!

Lăng Chấn Vũ không tự giác được, bạc môi nhếch, đôi mắt thâm hiểm lộ vẻ lạnh lẽo phần hận khẽ híp lại, lấy được quyền thừa kế Lăng thị đối với hần cùng mẹ có ý nghĩa rất lớn, bởi vậy, hần phải cưới ai cũng không khác biệt. Hết sức chậm rãi, hần lộ ra một ý cười tà nịnh mà thâm trầm khó đoán—

“Ta nhận lời, nhưng còn không biết ý của tiểu thư như thế nào?” Hần khinh miêu đậm tả*- nhẹ nhàng nói bằng quơ, nhếch mi nhìn Hường Hải Lam, nếu hần đoán đúng thì, cô gái nhỏ đơn thuần này chắc còn chưa biết chính mình bị cha đem bán đi mất. (*khinh miêu đậm tả: ý chỉ Vũ ca trả lời xuề xòa cho xong chuyện.)

Quả nhiên, Hường Vân Đào một bộ chuyên quyền uy nghiêm cất cao giọng nói: “Hải Lam là con gái của ta, ta muốn gả nàng cho ai thì liền gả cho người đó, nàng không có ý kiến gì hết.”

Câu nói này làm cho người nguyên bản đang cúi đầu, vắn về mấy ngón tay – Hường Hải Lam vội ngẩng mặt, mở to mắt, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng vì kinh ngạc quá độ mà khẽ nhếch lên.

“Này....Đây là chuyện gì vậy, con phải gả cho ai?” Hường Hải Lam vội hỏi han, con người thanh tú thuần mỹ như nai nhỏ hết sức bất an nhìn gương mặt lãnh ngạnh uy nghiêm của cha mình.

“Người gặp vận tốt rồi, thay thế Lê Vi gả cho Lăng Chấn Vũ, còn không mau cảm ơn cha người đi.” Nói chuyện chính là Phan Phượng Khanh, ngôn ngữ bình thản không dấu chút ghen tị. (Momo: bà muốn phi công trẻ lái máy bay bà già ah, hơ hơ, tiếc quá, Vũ ca hem có hứng thú thể đâu ^^)

“Gả cho hần?” Hường Hải Lam kinh hô, trừng lớn đôi mắt nhìn Lăng Chấn Vũ. “Con không cần”. Nàng theo bản năng vội từ chối.

Câu trả lời của nàng làm ọi người ở đây không khỏi ngạc nhiên sững sốt một hồi, Lăng Chấn Vũ cũng không ngoại lệ. Nhiều người đàn bà còn đang tranh nhau ngồi trên vị trí phu nhân chủ tịch Lăng thị, được hưởng vinh hoa phú quý khôn cùng, hơn nữa hần diện mạo xuất sắc anh tuấn như vậy, xem chừng đã đủ thỏa mãn hư vinh của nữ nhân, cuộc sống quá sung túc lại đầy đủ, vậy mà người con gái trước mắt này lại ngang nhiên cự tuyệt? Thật sự là ngạc nhiên thú vị. Lăng Chấn Vũ thần giác chợt gợi lên một mặt tràn ngập hưng vị ý cười, nhưng cũng không lên tiếng, tự nhiên sẽ có người ra mặt giải quyết việc này.

“Người có gan lớn lắm, nhà này khi nào thì đến phiên người làm chủ. Dem người gả cho Lăng tiên sinh đã là phúc khí của trời, người dám nói không!” Hường Vân Đào trầm thanh quát.

Hường Hải Lam ủy khuất muốn mở miệng, tuy nhiên lại sợ hãi quyền uy của cha, nhưng nàng thật sự tâm không hề cam nhả! “Gả cho hần có cái gì tốt? Nếu hần thật sự tốt như trong lời nói, chị Lệ Vi vì cái gì mà phải trốn hôn? Hần chẳng lẽ có tật xấu không muốn người ta biết(có tật giết mình)?” Nàng không biết chết sống vẫn thì thảo, thanh âm tuy thấp nhưng vẫn đủ ối người ở đây đều nghe được rõ ràng.

Hường Vân Đào mặt trắng bệch ra, đứa con gái này ăn nói vậy làm cho hần một phen đổ mồ hôi lạnh. “Người câm miệng cho ta!” Hần vội vàng thô thanh quát, một bên khẽ liếc biểu tình của Lăng Chấn Vũ, đã thấy hần trên mặt mang theo một nụ cười vô ý, không có chút tức giận, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tóm lại, việc này không cho người định đoạt, người thế nào cũng phải gả cho Lăng tiên sinh. Chúng ta cần đền bù như thế, không thể để Lăng tiên sinh trở thành kẻ bị người khác chê cười được.” Hường Vân đào thanh thanh yết hầu, nghiêm trang, đường hoàng nói tiếp. “Hôn lễ một tháng sau cử hành, trong khoảng thời gian này, người phải chuẩn bị thật tốt cho ta!”

Tuyên bố của Hường Vân Đào giống như một sét đánh tới Hường Hải lam, làm cho nàng kinh ngạc đến độ thốt không nên lời. Nàng không nghĩ tới chính mình bị cha như vậy đối xử tàn nhẫn vô tình, một chút cũng không để ý tới tâm nguyện của nàng, liền đem nàng gả ột người xa lạ – lại còn là một kẻ không có tình yêu! Nhìn cách hần đối đãi với Tiểu Hoa, nàng cơ hồ đã có thể dự đoán được mình nếu gả cho hần về sau, không biết có thể chịu nổi mấy ngày!

Trong chốc lát, đôi mắt thanh huỳnh đã nổi lên một tầng nước, tự ai tự liên* cảm xúc tràn ngập cả trong lòng, nếu mẹ không mất sớm như thế.....Nếu chị Lệ Vi không trốn hôn.....Rất cuộc, nàng nhịn không được kêu to một tiếng và òa khóc, không thêm để tới biểu tình kinh ngạc của mọi người, lao nhanh lên cầu thang, chạy về phòng của chính mình.

Trong phòng khách, Lăng Chấn Vũ cùng Hường Vân Đào một nhà ba người lâm vào trầm mặc.

Lăng Chấn Vũ không khỏi có chút đồng tình với Hường Hải Lam, nhìn qua cũng biết, nàng ở trong gia đình này không có địa vị, chỉ có thể là quân cờ tùy ý bị đùa nghịch mà thôi. Nhưng đồng tình thì đồng tình, kế hoạch của hần cũng sẽ không vì nước mắt của một đứa con gái mà thay đổi. Chính là hần trong lòng vẫn có chút lo lắng, Hường Hải Lam tuy là một đứa con gái nhu nhược kiêu nhảm, nhưng người như vậy bình thường có ý chí rất kiên định và ngoan cố, khó bảo toàn nàng sẽ không giống như chị mình, diễn tiếp màn kịch trốn hôn, hần phải cẩn thận đề phòng, cũng trừ đi hậu họa, dù sao thời gian cũng đã gần kề rồi.

“Hường lão gia, ta thấy không cần miễn cưỡng, tiểu thư căn bản không có ý nguyện kết hôn” Lăng Chấn Vũ cố ý lùi để tiến, ngữ khí mang thêm chút tiếu nuối nói.

Lời này vừa nói ra làm cho Hường Vân Đào nhất thời hoảng một chút, “Không.....một chút miễn cưỡng cũng không có, Hải Lam đứa nhỏ này luôn rất nghe lời, hôm nay có thể do tâm tình không tốt nên cảm xúc hơi rối loạn thôi!” Hần vội vàng trấn an Lăng Chấn Vũ.

“Đúng thế ah, Lăng tiên sinh người đừng hiểu lầm, đứa nhỏ này chính là ngược ngược mà thôi, đợt lát nữa ta sẽ cùng nó nói chuyện, nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu!” Phan Phượng Khanh cũng vội vàng đỡ lời.

“Thật không?” Lăng Chấn Vũ hai tay khoanh lại, mày rậm nhíu lên, tỏ vẻ hoài nghi. “Ta không thể mạo hiểm một lần nữa, nếu tiểu thư nhà mọi người lại cũng giả trò giống chị mình đi trốn hôn, ta làm thế nào

đổi mặt với cha ta cùng giới thượng lưu trong xã hội này đây?” Hấn lại hạ mãnh được, lạnh lùng nhìn biểu hiện kích động trên gương mặt Hướng Vân Đào.

“Không....sẽ không có đâu, ta đánh cuộc với cậu, lần này tuyệt đối sẽ không xảy ra sơ suất gì, ta nhất định sẽ để cho hôn lễ được cử hành như đã định.” Hướng Vân Đào vội vàng cam đoan, trên trán sớm đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Lăng Chấn Vũ giả bộ hoài nghi trong chốc lát, sau đó mới lười biếng nói: “Được rồi, nếu Hướng lão gia đã có thành ý như vậy, ta liền tin người thêm một lần, người cũng đừng làm cho ta thất vọng!” Ngữ khí bình ổn mang theo cảnh giác, hai tròng mắt cũng bắn ra hai tia nhìn lợi hại. Nói xong, hấn nhắc mình đứng lên: “Ta phải đi rồi, việc của tiểu thư đành giao ọi người. Có việc gì cứ liên lạc lại với ta, hai tuần sau ta sẽ xem xét thành quả. Dù sao chức vị Thiếu phu nhân Lăng gia cũng không thể tùy tiện chọn được, sẽ làm cho người ta chê cười.” Trước khi đi khỏi, hấn buông lại lời cuối có ý khinh lãnh.

“Được,..., cậu nói vậy thì được...” Hướng Vân Đào vội không ngừng đáp lại. “Ta nhất định sẽ đem nàng trở thành người xứng đáng, tuyệt không để cho cậu mất mặt.” Vừa nói, hấn vừa đi bên cạnh Lăng Chấn Vũ hướng cửa chính mà tới.

Đến lúc này, việc Hướng Hải Lam thay thế Hướng Lệ Vi trở thành vị hôn thê của Lăng Chấn Vũ là chuyện lớn đã định, tựa hồ không còn đường xoay chuyển được nữa.

Tối hôm đó, Hướng Hải Lam khóc suốt một đêm, nước mắt chôn giấu suốt bao lâu chịu đựng ủy khuất dường như chỉ trong một chốc đã không còn. Nhưng mà, ngày vẫn phải đến, nàng căn bản vô lực phản kháng lại quyết định của cha, cho dù muốn chạy trốn, cũng không biết nên trốn đi đâu. Giao tình của nàng đơn thuần, cha thực có thể dễ dàng tìm được nàng, hơn nữa nàng không có tiền, chạy trốn rồi biết phải làm thế nào qua ngày đây?

Hướng hồ, việc học tập của nàng chưa hoàn thành, một khi trốn hôn thì đừng nghĩ đến việc muốn trở lại trường tiếp tục học. Nàng còn một năm nữa mới tốt nghiệp nha!

Ai! Hướng Hải Lam bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, mở to đôi mắt phao phao hoảng hốt đi xuống cầu thang, giờ phút này nàng căn bản không hề muốn làm gì, bữa sáng cũng không muốn ăn, đành ôm cặp đi học thôi. (đôi mắt phao phao chắc ám chỉ đôi mắt to tròn long lanh ngập nước đó

)

“Chờ đã!” Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng mẹ kể kêu nàng dừng bước. Nàng chậm rãi xoay người lại, thản nhiên hỏi han: “Dì có chuyện gì ăh?”

Phan Phượng Khanh hướng nàng đi tới, gương mặt tươi cười nguy tạo, nhiệt tình đi về phía trước, cầm lấy tay của nàng. “Con ngồi xuống trước đi, dì có chuyện cần nói với con.” Bà ta lôi kéo Hướng Hải Lam ngồi trên ghế sofa. Không cần nghĩ cũng biết mẹ kể muốn cùng nàng đề cập chuyện gì đó, Hướng Hải Lam cho dù tâm cực kỳ không cam lòng, tình cũng không muốn, nhưng vẫn im lặng ngồi xuống.

“Hải Lam này! Chuyện ngày hôm qua cũng là cha con muốn tốt cho con thôi.” Phan Phượng Khanh bắt đầu thao thao bất tuyệt nói. “Phải biết rằng, Lăng Chấn Vũ giống như con rùa vàng có đốt đèn lồng cũng tìm không ra người như vậy nha!” Nói đến đây, nàng cố ý hít một hơi thật lớn. “Ai! Là chị Lệ Vi của con không có phúc khí này, nếu không.....” Phan Phượng Khanh cười khẽ, không nói thêm nữa.

Hướng Hải Lam thế nào mà không hiểu được mẹ kể muốn ám chỉ điều gì, nếu không phải Hướng Lệ Vi trốn hôn thì bất luận chuyện gì cũng không đến lượt nàng đặt chân lên ngưỡng cửa phú quý đó. Nhưng mẹ kể của nàng hiển nhiên không biết nàng không hề mong chờ hôn sự này. Nàng còn có thiết nhiều lý tưởng nha! Nàng muốn ra nước ngoài du học, tiếp tục nghiên cứu cùng phát triển nghệ thuật hội họa trên nhiều phương diện. Một khi kết hôn, thật giống như con chim bị nhốt trong lồng không thể bay lượn, không có tự do, càng khỏi nói đến việc thực hiện giấc mộng của chính mình!

Thấy Hướng Hải Lam không có phản ứng, Phan Phượng Khanh tiếp tục nói: “Cho dù con không vì mình thì cũng nên vì cha mà ngăn lại, Lăng gia thế lực lớn như thế, chúng ta đắc tội không nổi. Người ta đã cho truyền tin tức cũng phát thiệp cưới rồi, chỉ sợ không giữ được mặt mũi thôi!”

Hương Hải Lam chết lặng khê gật đầu. “Dì, ý của dì con đều hiểu, nhưng mà con thực sự không có nghĩ đến...dù có tưởng tượng cũng không...”. Lời còn chưa dứt đã lập tức bị Phan Phượng Khanh giọng điệu âm trầm cắt ngang.

“Không có muốn hay không muốn gì hết, ta nói cho người biết là muốn người nhận thức được, thấy rõ cục diện trước mắt này! Vô luận người đáp ứng hay không đều phải gả cho Lăng Chấn Vũ. Người cũng không nhớ cha mình vì chuyện này mà đã vất cả tiêu tốn hơn phân nửa sự nghiệp của mình ư?”

Hừ lạnh một tiếng, lúc sau, bà ta lại tiếp tục nói: “Nếu Lê Vi không trốn hôn, ta lại không còn đứa con gái khác, nếu không, nói thật, ta cũng không nghĩ đến việc cho người ngần này tiện nghi đâu!...Bộ dáng này của người còn làm ta phải hao phí tâm lực đem người hảo hảo cải tạo một phen, ta còn chưa ôm oán thì thôi, người lại còn lăm điều ư?” Bà ta gần từng tiếng một, hà khắc lạnh lùng động đến tâm người khác.

Hương Hải Lam cứng ngắc người, sửng sốt một hồi lâu. “Ta hiểu, dì cứ yên tâm, ta sẽ không ở đằng sau chân cha gây thêm phiền toái đâu.” Nàng nhận lời nói tiếp. “Nếu không có việc gì, ta cần phải đi học, nếu không mau sẽ không kịp giờ mất!”

Nàng mới xoay người bước đi vài bước, Phan Phượng Khanh đã lạnh lùng hô lên: “Đợi đã, người hôm nay lên xe lão Trương để đi học, hắn đã ở bên ngoài chờ rồi, hắn cũng sẽ chờ để chở người về sau khi tan học, người cũng đừng tùy tiện chạy loạn.”

Hương Hải Lam nghe vậy cười khổ một chút, từ lúc nào, nàng tự nhiên có thể được ngồi trên xe riêng của nhà để đi học, xem ra quan tâm là giả, giám sát nàng mới là mục đích thật sự! Kỳ thật nàng làm gì có năng lực để trốn đi nơi nào đâu? Cũng được, theo bọn họ thôi! Có lẽ lập gia đình cũng không sai, ít nhất có thể thoát khỏi nơi gọi là nhà mà lại lạnh như băng không khác gì nhà giam này.

3. Chương 03

Liên tục mấy tuần liền, Hương Hải Lam lâm vào tình cảnh bị người người canh giữ nghiêm mật, hết như giam lỏng. Nàng cảm thấy mình giống như đeo phải cái cùm vậy, trong lòng buồn bức quá đến nỗi tưởng như phát hỏa. Nàng không khỏi hoài niệm những tháng ngày trước kia không được ai để trong mắt, bị bỏ qua, lơ đi. Ít nhất đi hay đến đều tự do vô ngại, không giống như bây giờ nửa bước cũng khó đi, tựa như bị giam hãm, cứ như vậy e là nàng sẽ nổi điên lên mất! Hơn nữa mẹ kế luôn chế giễu cười nhạo, đúng là vẫn còn không cam lòng để nàng chiếm được vị trí thiếu phu nhân Lăng gia, một bụng toàn khí phát ở trên người nàng, còn không nói đến việc không ngừng bắt nàng cải thiện bề ngoài, học tập lễ nghi.

Một hôm, sau khi Hương Hải Lam học xong, trong lòng nàng đột nhiên nảy sinh một chủ ý, nàng quyết định đi tìm Lăng Chấn Vũ, ngoài việc cùng hắn nói chuyện cho rõ ràng, còn muốn nhờ hắn giúp nàng một việc. Hương gia nàng thực sự là ở không nổi nữa, đi tìm hắn chính là biện pháp tốt nhất.

Nàng mất một ít thời gian mới có thể đánh lạc hướng lão Trương, biết rõ hắn trở về với cái xe trông như vậy, nhất định sẽ khiến cho cả nhà một trận kinh hoàng, thậm chí là dấy lên một cơn sóng lớn, nhưng nàng đã nghĩ tới rồi, chỉ cần đến đợi ở văn phòng của Lăng Chấn Vũ, sau đó mới gọi điện trở về là ổn, trong khoảng thời gian này cứ để bọn họ ném thử chút tư vị sợ hãi lo lắng đi!

Chặn một chiếc xe taxi, Hương Hải Lam nói ra trụ sở tập đoàn Lăng Thị, lái xe đã biết địa điểm bèn gật đầu, tập đoàn Lăng Thị chính là thương hiệu có tiếng nổi danh bấy lâu, không ai là không biết mà! Đứng trước tòa nhà của Lăng Thị, Hương Hải Lam ngẩng đầu lên, sợ run nhìn khắp cái kiến trúc cao ngất lên đến tận trời xanh này....Đây....đây chính là nơi Lăng Chấn Vũ quản lí. Nàng rốt cuộc cũng đã hiểu, hắn vì cái gì mà có được một thân thái bệ ngễ mà lãnh khốc như vậy. Tâm sinh khiếp ý, hai tay cũng hơi hơi run run, nhưng nàng vẫn hít một hơi thật sâu, ngẩng cao đầu bước vào.

“Thưa cô, phiền cô giúp tôi nhắn với Lăng Chấn Vũ tiên sinh, nói là Hương Hải Lam có việc tìm hắn” Hương Hải Lam đi đến quầy tiếp tân, hướng tới chỗ cô gái nghi dung đoan chính, ra dáng tiểu thư nói. Cô gái kia vẻ mặt hồ nghi nhìn quét qua Hương Hải Lam, ánh mắt xem xét khiến mặt nàng chợt đỏ lên, thấy chính

mình một thân quần áo rộng thùng thình mà bình thường nhàn hạ, ở cái chỗ cao sang quyền quý, lại uy nghiêm như thế này quả thật có vẻ đường đột, nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ.

“Cô có hẹn trước không?” Cô phục vụ kia hỏi.

“Không có ” Hướng Hải Lam trả lời, sau đó lập tức bổ sung thêm một câu. “Lăng tiên sinh có dặn, tôi nếu có việc gì có thể trực tiếp tới tìm hần, phiền cô nhắc lên một tiếng.” Nàng thành khẩn nói, có ý thỉnh cầu. Cô phục vụ chần chừ trong chốc lát, cuối cùng cũng cầm ống nghe lên thay nàng thông báo.

Nói đơn giản vài câu, cô phục vụ buông điện thoại, nhìn Hướng Hải Lam ý bảo nói: “Lăng tiên sinh mời cô đi thang máy đặc biệt, trực tiếp tới văn phòng quản lý của tổng giám đốc.”

Hướng Hải Lam cảm ơn xong bèn hướng tới chỗ thang máy chuyên dụng, đi thẳng lên lầu cao nhất.

Tầng cao nhất vô cùng rộng lớn, hiển nhiên là nơi của một mình Lăng Chấn Vũ, Hướng Hải Lam dễ dàng tìm được văn phòng tổng giám đốc. Nàng khấn trương đẩy chiếc kính mắt trên sống mũi, thân đổ chút mồ hôi, khẽ giơ tay gõ vài cái lên cửa.

“Mời vào!” Một giọng nói thấp đơn thuần mà dồi dào từ bên trong truyền đến. Hướng Hải Lam ngẩng đầu, bạo gan mở cửa, chậm rãi đi vào trong văn phòng của Lăng Chấn Vũ. Nàng đến trước bàn làm việc của hần, hai tay không ngừng vịn vịn vo tròn trước bụng, hé mắt nhìn Lăng Chấn Vũ đang dựa lưng vào chiếc ghế da. Không biết vì sao, chỉ cần vừa tiếp xúc với ánh mắt sâu thẳm không lường được của hần, nàng liền cảm thấy vô cùng bối rối và xấu hổ.

“Tìm tôi có việc?” Hần nhếch mi từ tốn hỏi han. Đây cô gái nhỏ sẽ không phải là tự mình chạy tới đây yêu cầu hần hủy bỏ hôn ước đi?! Nếu thật như vậy, hần tuyệt đối không thể trợ giúp! Kết hôn là việc hần đã quyết định, mặc kệ nàng có hay không có can tâm tình nguyện.

“Tôi...tôi...” Hướng Hải Lam chậm chạp mở miệng, lại không nói ra được một câu, nàng không khỏi hoài nghi với mình đến đây tìm hần có phải là hành động sáng suốt hay không? Trộm nhìn hần một bộ nhíu mày không thay đổi, giống như đang nghi ngờ nàng, lời của nàng càng thêm vội vã.

Nhìn thấy nàng muốn nói lại thôi, bộ dáng cố nuốt vào rồi cân nhắc, Lăng Chấn Vũ không kiên nhẫn được khẽ hừ một tiếng, lập tức đứng dậy, đi nhanh tới gần Hướng Hải Lam, nắm lấy tay của nàng dẫn đến ghế sofa ngồi xuống.

Hướng Hải Lam sững sốt ngơ ngẩn, không thể phản ứng, tùy ý để hần thao túng hành động của mình.

“Có chuyện gì không ngại cứ việc nói ra, thời gian của tôi không nhiều lắm.” Lăng Chấn Vũ nói thẳng, ngữ khí lạnh lùng, nét mặt thì xa lạ. Tuy rằng hai người bọn họ đúng là hai kẻ xa lạ, nhưng người kiên trì đến cùng để thực hiện hôn ước là hần, thế mà hần lại tỏ ra thái độ khinh thường mà chán ghét phiền nhiễu như thế, Hướng Hải Lam tính tình vốn ngoan cố bị chọc vào, ánh mắt đẹp đang ôn nhu như nước lập tức trũng lên hung tợn nhìn Lăng Chấn Vũ.

“Anh.....anh....Đây là thái độ kiểu gì vậy, kẻ muốn kết hôn là anh chứ không phải tôi, cố tỏ ra hoàn hảo...Hừ, hai mắt chó thấy kẻ thấp hèn” (ah, câu này hay ah

). Hướng Hải Lam không thêm suy nghĩ cứ thế mà nói, ở trước mặt hần tính tình ôn thuận của nàng hoàn toàn biến mất, kẻ gia hỏa trước mắt này chính là không có việc gì làm đi kích động sự ác liệt trong tâm nàng đây mà.

Nhìn nàng tức giận, gương mặt đỏ hồng vội vã, Lăng Chấn Vũ phát hiện trái tim vốn đã đóng băng từ lâu của mình dấy lên một chút ấm áp, hần phát giác được bộ dáng này của nàng thực rất mê người, kẻ khác nhìn lại sinh cảm giác yêu thương. Bỗng dưng, trong đầu hần có ý định hứng thú muốn chọc ghẹo nàng một chút, vì nhìn nàng sinh khí bộ dáng rất yêu kiều.

“Em gọi đây là mắng người sao? Thế nào mà lại lắp bắp, bộ dạng tức giận không nổi thế kia..” Hần cười nói, vẻ mặt hài hước. Lại thở dài một cách khoa trương, tiếp tục nói: “Cha em còn khen ngợi em ôn thuận đâu! Như tôi xem thấy, em giống như là mèo nhỏ đang gương nanh múa vuốt còn chưa đủ sắc thì hơn.”

“Có cần hay không, để tôi dạy cho em một ít lời lẽ mắng người cùng kỹ xảo???” Hấn cố ý trào phúng hỏi han, không kiềm chế được gương mi lên nén một ý cười.

“Anh...anh...” Hường Hải Lam ảo não nói không nên lời, nàng không khỏi cảm thấy bản thân thật vô dụng, chỉ cần tức giận là cả não đều trống rỗng, cái gì cũng không nói được, chỉ biết trơ mắt nhìn nam nhân tự cao tự đại mà tà ác này đem nàng làm trò tiêu khiển.

Nàng buồn bực di di chân, bộ ngực vì tức giận mà cứ kịch liệt phập phồng. “Tôi...tôi phải về đây.” Nàng bèn đứng dậy, mọi ý định nhờ hấn giúp đỡ trong đầu đã muốn biến mất, nàng trộm nghĩ họa trời có sập mới có thể cho lão yêu thích khi dễ người này có thể giúp nàng.

Đang lúc nàng nghĩ muốn quay đầu mà đi thì Lăng Chấn Vũ lập tức tóm lấy cánh tay của nàng. Không nghĩ tới nàng nhìn gầy gò ốm yếu thế mà tính tình lại cố chấp như vậy, hấn quả thật là xem thường nàng.

“Đừng tức giận, em không phải có chuyện muốn nói với tôi sao?” Hấn đem nàng ngồi lại trên sofa, đứng đắn hỏi han.

“Hừ! Tôi...Tôi quên rồi, anh cứ coi như tôi chưa từng đến đi!” Dứt lời, nàng lại định đứng dậy.

Hành động của nàng làm Lăng Chấn Vũ nghi ngờ. Đối với đàn bà, hấn không thích to tiếng ầm ĩ, lại càng không định thấp giọng hạ khí để nói chuyện. Hai tay hấn đè nặng lên đôi vai gầy yếu của Hường Hải Lam, không cho nàng đứng dậy, hai tròng mắt nguy hiểm nheo lại, xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Tôi bảo em nói thì em phải nói, nơi này cũng không phải chỗ em nói đến liền đến, đi liền đi.” Hấn ngưng thanh lạnh lùng nói.

Hường Hải Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên, đối diện với gương mặt tuấn tú mà ẩn hàm tức giận cùng bá đạo của hấn, gương mặt chỉ cách nàng có một tấc thôi, nàng lại có thể cảm giác được hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phẩy qua mặt nàng. Bỗng dưng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ứng đỏ thành một mảng, chẳng qua lần này không phải vì phần nỡ, mà là...xấu hổ.

Nàng đột nhiên ý thức được rằng gương mặt tuấn dật này cùng cả người hấn đều tỏa ra một lực hấp dẫn đầy ma mị. Điều này làm cho tâm trí nàng vốn đơn thuần lại lẫn cảm bối rối không thôi, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng hấn.

Nhìn thấy phản ứng của nàng sinh sấp mà động lòng người, Lăng Chấn Vũ vốn đang giữ gương mặt lạnh lùng, lập tức nở một nụ cười khinh tà mà sâu xa quỷ dị, xem ra vị hôn thê mềm mại này của hấn dù sao vẫn là có một chút tự giác nữ tính.

Tầm mắt u ám của Lăng Chấn Vũ từ mái tóc đen dài như mực bàn của Hường Hải Lam chậm rãi dời lên vị trí lỗ tai của nàng, nơi đó cũng phấp phất một tầng ứng đỏ khiêu khích lòng người, ánh mắt mị hoặc, lại khiến hấn đột nhiên dâng lên một cổ dục vọng, ý niệm trong đầu vừa mới dấy lên, bàn tay hấn đã không thể khống chế khe vọt nhẹ vành tai mềm mại của nàng. Cảm xúc này khiến hai tròng mắt hấn càng thêm thâm trầm, mơ hồ loé lên dục vọng. Không nhịn được, hấn chậm rãi xoa bóp lên.

Hành động của hấn lại dọa phá hư Hường Hải Lam, nàng cảm thấy toàn thân tựa như có một luồng điện chạy qua, vành tai bị hấn vọt ve hệt như có lửa châm đốt. Loại tình triêu xa lạ này khiến nàng sợ hãi, vội thoát khỏi sự kiềm chế của hấn, lui sang bên cạnh. Phản ứng của nàng làm Lăng Chấn Vũ đang trầm mê trong hương thơm mềm mại cũng bừng tỉnh.

Đáng chết! Hấn dưới đáy lòng âm thầm cắn răng mắng đạo. Một đứa con gái gốc gác nghiệt vậy cũng khiến cho hấn rối loạn tâm trí!

“Mau đem ý định của em nói cho rõ ràng đi” Hấn ảo não trầm giọng nói, nhân tiện đem mình đang mất kiểm soát mà tỉnh táo trở lại.

Bị hấn nói vậy, Hường Hải Lam chỉ còn cách ngoan ngoãn nói ra tính toán ban đầu của mình.

“Tôi muốn nhờ anh—”

Lời còn chưa dứt lập tức bị Lăng Chấn Vũ không kiên nhẫn đánh gãy.

“Nếu em là muốn yêu cầu tôi hủy bỏ hôn lễ, vậy thì đừng nói.” Hấn âm úc trầm giọng nói.

“Tôi không phải muốn anh hủy bỏ hôn lễ, chỉ là nghĩ muốn nhờ anh giúp tôi một việc.” Hướng Hải Lam vội vàng nói.

“Thế ư? Giúp em việc gì?” hần nghi hoặc dương mi hỏi.

Hướng Hải Lam theo thói quen lại cúi đầu, hai tay khấn trương vắn xoắn lại không ngừng. “Tôi...Suốt một tuần nay đều bị người nghiêm ngặt giám sát, tôi đã muốn không chịu nổi. Hơn nữa...lại không có ai dạy tôi nên làm cái gì, còn lại ba tuần nữa là kết hôn, nhưng tôi cái gì cũng không hiểu, trong lòng thật sự rất sợ hãi.”

Lời vừa nói ra, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nhất thời từng thả xuống dưới! Không biết vì cái gì, ở trước mặt hần, nàng có thể thần nhiên nói ra sự sợ hãi cùng khiếp đảm tận đáy lòng như vậy. Hần làm cho nàng có một loại cảm giác an toàn mà yên ổn dựa vào chẳng.

Nghe xong những lời nói thành thật của nàng, ánh mắt Lăng Chấn Vũ trở nên ôn nhu hơn nhiều. Hần có thể tưởng tượng được cuộc sống của nàng suốt một tuần này bất an, khấn trương mà sợ hãi thế nào. Hướng Vân Đào cùng Phan Phượng Khanh hiển nhiên cứ thế liền đem nàng làm quân cờ thế mạng, lại một chút cũng không quan tâm đến cảm thụ của nàng, nàng tuổi còn trẻ như vậy lại phải chịu nhiều áp lực như thế, khiến kẻ luôn luôn tâm địa lãnh ngạnh như hần không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Em...Dì của em không có dạy cho em biết như thế nào giả dạng nghi dung, ứng đối tiền lui cùng một chút lễ nghi hay thưởng thức cùng kĩ xảo sao?” Hần biết Phan Phượng Khanh không phải là mẹ ruột của nàng, mới đem xưng hô đổi thành dì.

Hướng Hải Lam thần sắc âm đạm khê lắc lắc đầu. Lăng Chấn Vũ liếc mắt ngắm nàng một cái, quần áo rộng thùng thình bình thường cùng diện mạo chưa phát hình, đột nhiên vô trán, như thế này còn phải hỏi nữa sao? Đã một tuần rồi, nàng vẫn giống cái cô nàng ngốc ngếch chẳng ra sao, Hướng gia hiển nhiên không đem lời nói của hần đặt ở trong lòng rồi.

“Em muốn tôi giúp em như thế nào?” Hần ôn nhu hỏi.

Hướng Hải Lam trộm liếc mắt nhìn mặt hần, biểu tình không có sinh khí hay không duyệt, điều này làm cho dũng khí của nàng tăng thêm. “Tôi...tôi nghĩ muốn nhờ anh tìm giúp một chỗ ở, tôi không định sẽ quay trở lại nhà, sau đó còn phải phiền anh giúp tôi tìm một người thầy, dạy tôi mấy chuyện quan hệ lễ nghi cùng cách ăn mặc...”

Lăng Chấn Vũ nghe vậy, trước là nhăn mày không duyệt, như vậy được không, hần thử cấp inh một ví dụ. Nhưng nói đi nói lại, hần cần nàng để hoàn thành kế hoạch của mình, khoảng cách đến hôn sự cũng không còn nhiều thời gian, hần không thể bởi vì nàng mà thất bại trong gang tấc.

Trầm ngâm sau một lúc lâu, hần đột nhiên hỏi: “Em vì điều gì mà thay đổi tâm ý, đáp ứng hôn sự này?”

Hướng Hải Lam mở to mắt mê hoặc xem xét Lăng Chấn Vũ, nàng không hiểu hần vì sao lại hỏi vấn đề này, dù gì nàng đáp ứng không phải là tốt hay sao?

Việc đã thế, nàng vẫn là thành thật trả lời thì hơn: “Tôi không có đường để đi, cũng không thể làm cho cha vì thế mà đắc tội với Lăng bá bá. Hơn nữa tôi cũng không có chỗ để trốn, học còn chưa xong, chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp, tôi không muốn vì trốn chạy hôn sự này mà buông tha cho việc học.”

Nói đến đây, nàng tạm dừng một chút, mở to đôi mắt, nhìn chăm chăm hần khiếp khiếp hỏi han: “Kết hôn xong, anh sẽ cho tôi tiếp tục đi học chứ?”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn ngập hi vọng, Lăng Chấn Vũ không tự giác được khê mỉm cười nói: “Không vấn đề! Em vẫn có thể quay trở lại trường đi học. ”

Đối với nàng vừa rồi ăn nói thẳng thắn như vậy, hần tuy có thể nhận ra, nhưng đáy lòng lại có một tư vị không vui! Tâm trí mất hứng chính là bởi vì, hóa ra nàng vì điều này mà đáp ứng gả cho hần.

Lăng Chấn Vũ đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng, cố đem xua khỏi đầu cảm giác cùng ý nghĩ vớ vẩn kia. Hần cùng nàng chính là kết hợp vì lợi ích, rốt cuộc không có mặt khác! Hần không có dư thừa cảm tình để đặt trên người phụ nữ, nàng cũng không ngoại lệ!

“Được rồi! Tôi có thể giúp em, nhưng điều kiện trước hết là—em phải hoàn toàn nghe lời của tôi. Về phần chỗ ở, tôi ở Thiên Mẫu có một căn hộ, em cứ ở tạm đó đi, đến trước hôn lễ hãy quay về Hướng gia.” Hấn định trụ thân mình, xoay người hướng nàng nói.

Hấn đáp ứng yêu cầu khiến Hướng Hải Lam thở dài một hơi nhẹ nhõm! Nàng rốt cuộc không cần phải đối mặt với không khí quỷ dị trầm buồn trong nhà, cùng bà mẹ kế luôn khiêu khích với ngôn ngữ lạnh lùng, lại càng không còn có cảm giác giống như tội phạm bị người ta lúc nào cũng giam giữ nữa.

“Có thể hay không phiền toái anh đi theo tôi nói cho cha biết một tiếng, tôi sợ bọn họ...” Nàng do dự một chút, đưa ra thỉnh cầu cuối cùng.

Lăng Chấn Vũ ngẩng đầu nhanh chóng liếc mắt nhìn nàng toàn thân một cái, không tự giác được nướn lông mày, khuôn mặt tuấn tú đã khôi phục vẻ lạnh nhạt lộ ra một tia hiềm ác, bằng vào cái bộ dạng hiện tại này của nàng, ba tuần này phải cải tạo lại thật đúng là có điểm miễn cưỡng mà. Nhưng hắn đã không còn đường lui nữa, chỉ có cách lập tức tiến hành quá trình cải tạo lại nàng thôi. “”Đi thôi! Tôi đưa em về nhà. Về nhà xong, em lập tức sửa sang hành lý, hôm nay liền chuyển đến căn hộ của tôi, về phía cha em tôi sẽ nói chuyện sau.” Hấn nhanh chóng khoác áo vào, kéo nàng hướng ngoài cửa đi ra.

Trở lại Hướng gia, phòng khách chính tràn ngập một không khí âm trầm bão táp đến như sắp nổi gió lốc ầm ầm. Hướng Hải Lam đi vào trước, lòng của nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối mặt với cơn tức giận của cha. Quả nhiên, Hướng Vân Đào vừa nhìn thấy nàng đến lập tức mở miệng mắng: “Người chạy đi nơi nào vậy.....” Lời còn chưa dứt, lại nhìn đến Lăng Chấn Vũ theo sau nàng, người đang một bụng tức giận sắp sửa phát ra khỏi miệng ngay lập tức nuốt vào.

“Ta có chuyện muốn cùng Hướng lão gia thương lượng.....” Lăng Chấn Vũ chưa cho Hướng Vân Đào cơ hội mở miệng đã trực tiếp nói, sau đó xoay người hướng Hướng Hải Lam ý bảo. “Em trước lên lầu sửa sang lại hành lý đi, tôi ở trong này chờ em.”

Hướng Hải Lam trầm mặc gật đầu, cũng không dám nhìn về phía Hướng Vân Đào liếc mắt một cái, rất nhanh chóng chạy vội lên lầu. Về phần Hướng Vân Đào cùng Phan Phượng Khanh trừng lớn hai mắt, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu nhìn chằm chằm Lăng Chấn Vũ, đầu óc nghe không hiểu vừa rồi trong lời nói của hắn có ý gì, cũng không khỏi hoài nghi liệu tai mình có vấn đề hay không.

Hướng Hải Lam tay trái kéo một rương hành lý, trên lưng đeo một chiếc balô lớn, vai phải còn khoác giá vẽ, trong tay thì cầm giường của Tiểu Hoa. Cả thân mình nhỏ xinh dường như sắp bị đồng hành lý kia nuốt chửng mất. Nàng thở hổn hển đi xuống lầu, phòng khách tĩnh lặng không có tiếng động, nói vậy tức là Lăng Chấn Vũ đã đem mọi chuyện xử lý xong, nàng lắc lắc thân mình đi về hướng Lăng Chấn Vũ. Thấy nàng một thân mang đủ túi lớn túi nhỏ, Lăng Chấn Vũ không duyệt khê nướn mày, nhưng vẫn không nói tiếng nào tiếp nhận hành lý của nàng. Đang lúc hắn muốn đi tới cổng của Hướng gia, Hướng Hải Lam bỗng vội vàng hô: “Chờ một chút, trên lầu còn có một rương nữa”

Lăng Chấn Vũ bỗng dừng xoay người đến trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, không tức giận trả lời: “Căn hộ chỉ là chỗ ở tạm, khi nào em được vào ở trong nhà Lăng gia thì hành lý đến lúc đó hẵng bàn lại.”

Hướng Hải Lam nhất thời không nói được tiếng nào. Quay đầu lại nhìn cha cùng dì liếc mắt một cái, giờ phút này nàng sắp sửa rời khỏi nhà, bọn hắn vẫn là vẻ mặt hồ hững cùng lãnh đạm, so với kẻ xa lạ còn muốn xa lạ hơn. Nàng cảm thấy trong lòng chợt lạnh, căn nhà này thật sự không còn gì đáng để quyến luyến nữa!

Cắn răng một cái, nàng xoay người bước theo thân ảnh thật dài của Lăng Chấn Vũ.....

Hướng Hải Lam đi theo Lăng Chấn Vũ bước vào căn hộ của hắn ở Thiên Mẫu. Căn hộ vì vu ở tận tầng mười lăm thật đúng là có tầm nhìn tốt, không chỉ có không gian rộng mở, hướng nhìn cũng sung túc mà sáng ngời. Duy nhất mỹ trung không đủ chính là, thiết kế cùng bày trí tuy cực đáng thưởng thức, cũng rất hiện đại, nhưng chính là thiếu đi cảm giác ấm áp và hương vị con người. Giống như chủ nhân của nó—Lăng Chấn Vũ, cũng làm cho người ta có cái cảm giác đậm đặc mà lạnh như băng, Hướng Hải Lam trong lòng âm thầm suy nghĩ.

“Dem đồ đạc của em sửa sang lại một chút, trừ bỏ phòng ngủ chủ ở ngoài, còn có hai phòng cho em chọn lựa.” Lăng Chấn Vũ buông hành lí của nàng xuống, chỉ thị.

Hướng Hải Lam khẩn trương nuốt nuốt nước miếng. Không thể nào! Đây căn hộ rộng thế chỉ có nàng và hắn cùng ở, tuy nói rằng nàng cũng không có tự luyện đến mức cho rằng mình sẽ bị xâm phạm, nhưng cô nam quả nữ chung sống dưới cùng một mái nhà, vẫn là làm cho nàng thấy vạ phần kinh hãi! Nàng chính là một đứa con gái mười phần bảo thủ truyền thống a.

Nhìn ra nàng trong lòng suy nghĩ điều gì đó, Lăng Chấn Vũ hơi hơi xuy thanh cười(cười khê ah^^), vẻ mặt ki tiểu nói:” Đừng lo lắng đến vấn đề “an toàn” của em, tôi cũng không thường ở nơi này, hưởng hồ.....”. Hắn cố ý khinh miệt nhìn nàng một lượt từ cao đến thấp. “...bộ dáng này của em thực sự rất khó khiến kẻ khác sinh ra hứng thú!”

Hắn dám nói trực tiếp, ngôn ngữ lại mang theo ý vị trào phúng khiến cho Hướng Hải Lam tức giận ngút trời, hai gò má nhanh chóng biến thành hai đóa mây đỏ.

Hừ! Nàng thừa nhận bản thân mình một chút cũng không xuất sắc, lại không biết cách ăn mặc, đến nay cũng chưa từng có ai theo đuổi, nhưng hắn có cần phải nói bằng cái kiểu đả thương người đó không chứ?!

“Hừ, tôi tuy không phải mỹ nữ, nhưng anh trông khá vậy mà cũng đâu phải là kẻ quân tử gì cho cam.” Nàng phần nộ nói, cũng không quên hắn là kẻ khuyết thiếu tình yêu và cực kì bất lương. Đang lúc nàng tức giận xách hành lí lên bỏ đi, Lăng Chấn Vũ bỗng ngăn lại. “Tôi quay lại công ty, có thể sẽ không trở về trong hôm nay, bữa tối em có thể tự lo được hay không?” Hắn hỏi.

Hướng hải lam nhất thời giống như quả cầu bị xẹp hơi, nhụt chí hẳn, trên người nàng căn bản không có “bác Mao” nào, mới vừa rồi lúc rời khỏi Hướng gia, cha cùng dì cũng chưa cho nàng tiền. (Bác Mao là hình Mao Trạch Đông in trên tờ tiền đó)

Nàng ngược ánh mắt đáng thương lên nhìn hắn. “Tôi.....tôi không có tiền ah!”

Không nghĩ tới hắn lại không nói hai lời lấy ví, rút ra một chiếc thẻ đưa cho nàng. “Chứng này đủ cho em sử dụng trong ba tuần. Ngày mai sau khi học xong lập tức trở về, tôi sẽ thay em an bài một ít khóa học mỹ tư, mỹ nghi, em chỉ cần ở nhà chờ tôi đưa đến là được.” Hắn mặt không chút thay đổi nói, giống như là đang bàn luận công việc vậy.

Hướng Hải Lam gật đầu mạnh, nhưng lại chỉ lo trợn to ánh mắt nhìn chằm chằm một xấp tiền trong tay, số tiền này so với số mà dì nàng cho trong một năm là quá nhiều ấy!

Lăng Chấn Vũ phân phó xong thì xoay người rời đi, lại không cẩn thận đá trúng một bên chân vào chiếc giỏ nhỏ bên dưới, cúi đầu vừa thấy đúng là con mèo con ngày ấy ở hoa viên làm loạn một trận. Tâm tình có chú ý tới Lăng Chấn Vũ, Tiểu Hoa thân thủ nhanh nhẹn nhảy lên đầu vai hắn. Điều này làm cho hắn cực kì phật ý, một phen đặt Tiểu Hoa xuống, hai tròng mắt phần nộ nheo lại, ngữ khí lạnh lạnh nhìn Hướng Hải Lam găm nhẹ nói: “Ai cho phép em mang cả nó đến đây? Nơi ở của tôi không được nuôi sủng vật!”

Hướng Hải Lam ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái biểu tình phần nộ trên mặt hắn, rất nhanh sau đó đoạt lại Tiểu Hoa ở trong tay hắn, đem ôm ấp trong ngực mình. “Xin anh, cho nó lưu lại đi mà!” Nàng lại mở to đôi mắt vô tội đáng thương nhìn hắn. Thấy hắn vẫn ngây người không hề phản ứng, nàng khê cụp hai hàng lông mày ủ rũ nói: “Từ trước đến giờ tôi đều là một kẻ cô đơn, chỉ có Tiểu Hoa bên cạnh bầu bạn, tôi hứa sẽ quản nó thật tốt, không cho nó làm bẩn căn hộ của anh, được không?” Tiếng nói chậm rãi truyền đến khiến kẻ khác thực nhện không được muốn bảo hộ nàng, cũng muốn đáp ứng mọi thỉnh cầu của nàng.

Lăng Chấn Vũ bỗng nhiên phát hiện chính mình lại không thể đối với nàng tâm địa ác độc được, nàng kia lúc vui lúc buồn đều là một bộ dáng kiêu nhâm nhu nhược, khiến cho ở trong lòng hắn có một góc lạnh lẽ cứ từ từ sụp đổ, luôn có khả năng nghiêng về.

Đáng chết! Sự tình từ lúc nào lại biến thành như thế này chứ? Có lẽ ngay từ đầu hắn không nên kiên trì cử hành hôn lễ như thường, hiện tại cũng sẽ không để bản thân mình vướng phải một đồng phiền toái, lại càng không khiến cho nội tâm của mình vốn luôn duy trì sự lãnh khốc nay lại rối loạn, có cái cảm giác mơ hồ, xa lạ mà lại dường như thương yêu vậy! Nàng đúng là đáng chết mà! Cả cái con mèo chết tiệt kia nữa!

Hắn âm thầm mắng, sau đó âm thầm hé ra mặt, không nói một câu mà cứ quay đầu, một mạch đi ra khỏi căn hộ.

Lăng Chấn Vũ rời đi rồi, Hướng Hải Lam vẫn cứ đứng ở đó. Nàng không hiểu vì sao, rõ ràng gương mặt của hắn đang phẫn nộ, lại trong nháy mắt thần sắc hiện lên một mặt nhu tình phức tạp, lại càng khó hiểu mãi không thôi vì sao hắn lại đột nhiên tức giận đùng đùng bỏ đi như thế.

Bỗng nhiên nàng lại để ý đến suy nghĩ của hắn vậy, hơn nữa lại còn có ý định muốn thân cận gần gũi hắn nữa, cứ vậy ở trong lòng nhanh chóng mọc rễ lan ra nhanh chóng.....

Hôm sau, Hướng Hải Lam đi học về, ăn xong đồ ăn Trung Quốc sau đó ngoan ngoãn ngồi trong căn hộ đợi. Bởi vì Lăng Chấn Vũ sáng sớm hôm nay đã gọi điện về cho nàng, nhắc rằng tan học không được chạy loạn, hắn sẽ đến đón rồi bắt đầu công việc cải tạo lại nàng mọi mặt, toàn diện ah. Chỉ còn hai ngày nữa là nàng đã kết thúc một học kỳ, lúc đó có thể chuyên tâm vào cái khóa huấn luyện mỹ thuật, mỹ nghi này rồi.

Ngay từ đầu nàng đã không cam tâm tình nguyện đáp ứng cái hôn sự này, nhưng là nàng có thể cảm nhận được Lăng Chấn Vũ rất cố gắng hoàn thành việc này, chứng tỏ hôn sự này đối với hắn có ảnh hưởng lớn lao đến thế nào! Nếu thật sự là như vậy thì nàng nguyện ý giúp hắn, bản thân nàng cũng không có gì tổn thất cả, nàng đơn thuần nghĩ. Huống hồ Lăng Chấn Vũ đối xử với nàng cũng không tệ, còn hơn là người cha luôn nhìn nàng như không thấy cùng với bà mẹ kể coi nàng như cái đinh trong mắt kia ah.

Hướng Hải Lam phát giác nàng đã không còn chán ghét Lăng Chấn Vũ như ngày xưa nữa, thậm chí đối với hắn còn có một tia hảo cảm, dù sao hắn cũng đã đồng ý cho nàng nuôi Tiểu Hoa mà. Xem bên ngoài nhân trong mắt, này có thể là một kiện vi không đủ đạo đức sự, nhưng đối nàng đã có rất lớn đích ý nghĩa.

Đương lúc nàng đang ngây ngốc lâm vào trầm tư hết sức, cửa chính đột nhiên bị mở ra. Lăng Chấn Vũ vắt chiếc áo khoác tây trang trên tay, bước một cách trầm ổn vào phòng khách. Áo sơ mi của hắn bị cởi mấy nút thắt, tay áo cũng xắn lên quá khuỷu, trông có vẻ như vừa mới trải qua một hồi làm việc bận rộn và hao phí tâm lực vậy.

“Anh đã về! Đã ăn cơm chưa vậy?” Hướng Hải Lam không tự giác được mở miệng hỏi, tiếng nói mềm mại mang theo sự quan tâm mà chính bản thân mình cũng không nhận ra. Lăng Chấn Vũ nhìn nàng rồi mỉm cười thản nhiên: “Vừa rồi mới ăn ở văn phòng, em chuẩn bị xong chưa? Chúng ta ngay lập tức xuất phát. ”

Hắn kia không mang theo ý cười trào phúng, làm cho ngũ quan thâm tuấn có vẻ ôn nhu hơn nhiều, gương mặt tuấn dật tiêu sái lại càng thêm mỉa mai hoặc lòng người. Giờ phút này, Hướng Hải Lam thật không nhận được bị hắn hấp dẫn, lấy một loại ánh mắt gần như si mê mà xem xét người đứng trước mặt mình.

“Mau đi thôi! Bộ dáng này của em, thực sẽ khiến cho tôi nghĩ rằng em cần bản giữa trưa ăn chưa no đấy!” Lăng Chấn Vũ khẽ nhíu mi, tràn ra một ánh cười gian tà chọc ghẹo. Hắn chính là không thể khống chế chính mình, mỗi lúc nhìn thấy nàng trưng ra gương mặt nhỏ nhắn đơn thuần kia liền ngay lập tức muốn thử đùa giỡn, trêu chọc, bốn cợt nàng một chút.

Về mặt bốn cợt cùng ngôn ngữ hài hước kia của hắn đem Hướng Hải Lam đang chìm trong mê ly kia hoảng hốt tỉnh lại. Ý thức được chính mình vừa rồi giống hệt như đứa con gái mê trai nhìn chăm chăm hắn, hai má của nàng không hên mà cùng hồng thành một mảng, đầu lưỡi như bị mèo cắn, nói không nên lời. Cái này cũng thật hại chết người mà, nàng tức giận ảo não nghĩ. Nhưng nàng vẫn không chịu thua, trước hé ra gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng, ngẩng đầu làm ra vẻ “đúng lý hợp tình” dậm chân ồn ào bước qua Lăng Chấn Vũ, sau đó chạy như trời chết ra khỏi phòng khách, không thèm đếm xỉa đến tiếng cười đùa bốn từ đằng sau truyền tới của Lăng Chấn Vũ kia.

4. Chương 04

Xe dừng lại tại một khu phố phồn hoa nằm ở phía Bắc, trước cửa một salon tạo hình làm tóc có tên là “New Fashion”. Lăng Chấn Vũ mang theo Hướng Hải Lam đi vào trong cửa hàng, lập tức có một cô gái dáng người cao cao yếu điệu, vũ mị thanh cao tiến tới nghênh đón, mơ hồ còn mang theo một trận hương theo gió thoảng qua tới đây.

“Chấn Vũ, đã lâu không thấy. Tôi chờ cậu đến lâu lắm rồi đây” Cô gái vũ mị cười duyên dáng ngọt ngào nói. Tiếp theo, nàng chuyển ánh nhìn tinh tế sang đánh giá Hướng Hải Lam. “Đây chính là vị tiểu thư mà cậu nhờ tôi hỗ trợ sửa sang, cải tạo lại đúng không?”

Lăng Chấn Vũ mỉm cười gật đầu. “Phiền cậu, Trân Ny! Cậu hãy đem cô ấy từ đầu đến chân cải tạo ngoại hình một phen. Điều kiện tiên quyết là phải phù hợp với khí chất của cô ấy, không cần quá khoa trương.”

Cô gái gọi là Trân Ny khẽ nâng mặt Hướng Hải Lam lên cẩn thận đánh giá một hồi, sau đó gật đầu nói: “Tư chất không tồi, cũng có khả năng...” Nói xong, nàng ta dẫn Lăng Chấn Vũ cùng Hướng Hải Lam đi vào nơi làm tóc. Chỉ cho Hướng Hải Lam ngồi yên vị trên ghế xong, nàng ta bắt đầu phân phó những nhà thiết kế tạo hình cho Hải Lam.

Hướng Hải Lam có chút đau lòng nhìn những sợi tóc trên mặt đất, toàn thân nàng từ cao đến thấp chỉ có mái tóc dài này là thứ duy nhất cảm thấy được được một chút, không cần phải cắt ngắn đi mới được chứ!

Nửa giờ sau, trong gương xuất hiện một Hướng Hải Lam hoàn toàn khác. Vẫn là một mái tóc dài nhưng có vẻ cực kì bông bênh diễm lệ mà có hình, uốn khúc tăng thêm mấy phần phong tình vũ mị cùng yêu kiều, làm gương mặt mộc mạc của nàng thêm động lòng người. Trân Ny nghiêm trang chăm chú ngắm nhìn nàng một hồi lâu. “Như vậy được không, cậu cảm thấy thế nào?” Nàng ta đứng ở một bên hỏi Lăng Chấn Vũ.

“Tốt lắm, phi thường thích hợp với cô ấy.” Lăng Chấn Vũ trả lời đơn giản, ngữ khí tuy bình thản, nhưng hai tròng mắt lại mơ hồ lóe lên ý vị tán thưởng mấy phần.

“Kế tiếp là xử lí khuôn mặt nhỏ nhắn này cùng cách ăn mặc”. Trân Ny hơi hơi nhíu mày, sau đó đột nhiên giơ tay lên kéo chiếc kính gọng đen to cộ trên mặt Hướng Hải Lam xuống. “Cái kính này thực hại mắt, gương mặt hé ra nụ cười đều bị nó phá hư!” Trân Ny nheo mắt lại phê phán.

Tiếp theo, nàng ta mang theo Hướng Hải Lam cùng Lăng Chấn Vũ đi vào khu trang điểm.

“Em cần mấy độ?” Đột nhiên nàng hỏi.

“Hơn hai độ.” Hướng Hải Lam thành thực trả lời. Kỳ thật thị lực của nàng đã dần dần chuyển biến tốt, nhưng nàng đã có thói quen đeo kính mắt, như vậy là đã có thể đem chính mình cùng người khác ngăn cách nhau, có được một ít cảm giác an toàn hơn.

Trân Ny không cho là đúng nhíu mi nói: “Độ nhỏ như vậy thì có thể không cần đeo, để làm chi cho che khuất một đôi mắt to xinh đẹp như vậy chứ”. Nói xong, nàng còn hướng tới Lăng Chấn Vũ hét lên: “Cậu mau lại đây nhìn xem, đôi mắt trong veo như nước này nhất định sẽ làm không ít người mê đắm đấy.”

Lăng Chấn Vũ buông hai tay, chậm rãi đi tới trước mặt Hướng Hải Lam, lúc này mới phát hiện trong lời nói của Trân Ny cũng có một chút đúng như vậy. Hướng Hải Lam đúng là có một đôi mắt đẹp dễ dàng làm động lòng người, con ngươi tối đen đắm nước trong vắt như mực, lông mi dài nồng đậm mà uốn lượn hoàn mỹ vờn quanh đôi mắt, trông có vẻ thanh linh mà thông minh khiến kẻ đứng cùng trở nên mê muội. Hắn không hề biết đằng sau chiếc mắt kính to cộ kia lại ẩn chứa một đôi mắt kinh diễm đến vậy.

Ý thức được chính mình vừa thất thố, cứ nhìn chăm chăm nàng, Lăng Chấn Vũ đột nhiên thu hồi ánh mắt, miễn cưỡng tự nói. “Thực không tồi” Sau đó quay đầu hướng Trân Ny phân phó. “Tiếp tục việc của cậu đi”.

Cuối cùng, Trân Ny giúp Hướng Hải Lam sửa lại lông mày, cũng thay nàng thoa lên một lớp son môi thanh nhã. “Ok, kế tiếp chỉ còn lại vấn đề về trang phục và trang sức thôi.” Trân Ny vừa lòng ngắm nhìn Hướng Hải Lam nói, sau đó lại mang theo bọn hắn tới phòng phục trang.

Hương Hải Lam chỉ cảm thấy đầu của mình một trận choáng váng, giống hệt như con rối gỗ bị điều khiển vậy. Nơi này chuyên phục vụ các vị tiểu thư đến để tu sửa dung nhan, sắc đẹp cùng lễ nghi, ngoại hình, hiển nhiên qui mô rất khổng lồ, hơn nữa lại còn phân nhỏ ra, mỗi một thứ đều có một khu riêng để xử lý. Ai đến nơi này tu sửa hay bảo trì bề ngoài đều là mất tiền mà có được hình tượng nữ tính như ý, không hề phí công ah!

Nhìn những người này làm việc hết sức chuyên nghiệp, trang bị lại cao cấp liền biết nhất định sẽ tiêu phí không ít tiền, chỉ sợ họ đem nòng toàn thân cao thấp đều chỉnh sửa cả đi, khi đó chắc chắn sẽ tốn lắm nha...Ai, Hương Hải Lam trong lòng thầm rầu rĩ nghĩ.

Đi tới phòng phục trang, Lăng Chấn Vũ lại tự mình vì nàng chọn lựa mấy bộ quần áo tốt, chính là quần áo thường ngày, vài bộ đi học cùng lễ phục. Hương Hải Lam mở to mắt nhìn chăm chăm vào thứ mà Lăng Chấn Vũ đưa tới. “Này...này có vẻ hơi nhiều thì phải...” Nàng có chút hoảng sợ nói. Nơi này quần áo đều là của các nhãn hiệu nổi tiếng, sang trọng đến dọa người, nàng không có xa xỉ như vậy ah!

“Đừng kêu la nữa, mau lấy một bộ đi vào mặc cho tôi xem!” Lăng Chấn Vũ nhướn mi bá đạo ra lệnh.

Cái này áh, Hương Hải Lam ánh mắt sáng ngời lại càng trừng lớn hơn nữa. “Này...này một đồng đồ, chẳng phải sẽ làm mệt chết người ta sao—” Nàng lè lưỡi, thấp giọng lầm bầm nhưng lại không dám làm trái mệnh lệnh của hắn, đành ngoãn ngoãn đi vào phòng thay đồ.

Lăng Chấn Vũ có ánh mắt quả thật tinh tế mà độc đáo, mỗi một bộ quần áo cùng phụ kiện trên người đều làm tôn lên làn da trắng nõn như tuyết của Hương Hải Lam, lại khiến cho nàng tỏa ra được khí chất ôn nhu điềm đạm mà thanh tân ưu nhã. Hóa ra đằng sau lớp quần áo rộng thùng thình kia, nàng quả thực có những đường cong kì diệu động lòng người. Đôi mắt u thủy của Lăng Chấn Vũ khẽ hiện lên một tia nhìn nóng bỏng, theo dáng người tuyệt đẹp của nàng mà di chuyển, ánh mắt mê người càng trở nên thâm trầm.

Ngay sau đó, hắn lại chọn thêm mấy bộ trang sức, cũng bảo Trần Ny thay Hương Hải Lam chọn vài đôi giày, hết thấy xong xuôi mới hoàn thành mọi việc.

“Tất cả đều đem gói lại đi!” Lăng Chấn Vũ làm như không có việc gì hạ giọng phân phó, cũng lấy ra chiếc thẻ đưa cho Trần Ny.

“Không cần.....không cần mua nhiều như vậy đâu!” Hương Hải Lam nhin không được kêu ra tiếng, nàng luôn luôn chịu khó tiết kiệm, cũng giản dị đơn thuần, không phải vì nàng thật sự không hiểu cách ăn mặc hoặc không biết thưởng thức, mà là do tiền của nàng có hạn ah, bởi vậy cuộc sống của nàng mới an nhàn đơn giản, hiểu được tạo phúc cùng yêu thương động vật nha.

Nhưng Lăng Chấn Vũ lại chẳng thèm để ý đến nàng, ngược lại còn liếc nàng một cái bằng ánh mắt “không cần tìm phiền toái đến cho ta”. Hương Hải Lam đành ngậm miệng thôi không lên tiếng, tay nhanh nhẹn tiếp nhận hàng đồng túi lớn túi nhỏ cùng gói to từ Trần Ny. Khi hai người đang định rời đi, Hương Hải Lam bỗng nhiên nhớ ra kính mắt của nàng còn chưa có lấy lại.

Nàng quay đầu ngược ngùng nói với Trần Ny: “A...cái đó...còn kính mắt của tôi...” Trần Ny còn chưa kịp trả lời, Lăng Chấn Vũ lập tức không hài lòng quát: “Đã đánh mất rồi! Em nếu có can đảm sửa sang lại thành bộ dạng như trước kia, tôi nhất định đem nó tháo xuống đập nát không còn một mảnh...” Hừ, hắn không cần mấy thứ này nọ như thế, ngăn trở hắn ngắm nghía dung nhan xinh đẹp của nàng!

Thật lãng phí nha! Hương Hải Lam nhăn mày khẽ ai oán kêu thầm trong lòng nhưng cũng không dám cãi lại quyết định của hắn, nàng tin tưởng hắn thật sự sẽ ném nó vứt đi.

Trở lại trong xe, Hương Hải Lam không khỏi cúi đầu thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi ở bên trong đó bị gây sức ép một hồi quả thật là nàng chịu không nổi!

“Từ ngày mai bắt đầu, 2 giờ chiều mỗi ngày tôi sẽ cử lái xe đón em đưa đến chỗ Trần Ny cùng cô ấy theo học một khóa lễ nghi phép tắc.” Mệnh lệnh của Lăng Chấn Vũ đột nhiên vang lên bên tai nàng.

“Còn nữa, em phải chuẩn bị cho thật tốt, trang điểm đẹp một chút theo tôi trở về gặp cha. Nhớ kỹ! Quần áo, hành động cử chỉ đều phải cẩn thận chu toàn, đừng làm cho cha tôi phật ý!” Hắn tiếp tục nói. Khuôn mặt tuấn đạt có vẻ trầm lạnh mà nghiêm khắc(nghiêm khắc+khốc liệt), giống như trong lòng đang tính toán điều gì đó.

Hương Hải Lam không khỏi trợn tròn mắt, chỉ trong một khoảng thời gian cuối tuần ngắn ngủi như vậy, nàng thực sự lo chính mình sẽ không thể phù hợp với tiêu chuẩn của hắn, huống hồ còn phải làm cho cha hắn vừa lòng! Đây...quả thật là có điểm làm khó người ta nha!

Nàng nhớ mang máng là cha cùng dì có từng nói qua Lăng bá bá là một nhân vật uy nghiêm, lãnh khốc, ánh mắt lại cao, rất khó chơi, một đứa con gái nhìn qua không có điểm nào tốt như nàng làm sao mà thông qua được cái nhìn sắc bén cùng nghiêm khắc kia của ông ah! Nghĩ đến việc này khiến trong lòng nàng không khỏi xẹt qua một trận rét run.

“Ah, có thể hay không...lui lại vài ngày, tôi sợ...” Hương Hải Lam dè dặt khiếp khiếp đề nghị. Đối với nỗi sợ hãi này, nàng chỉ có thể kéo dài thời gian thôi. Chẳng qua, đối tượng là Lăng Chấn Vũ, đề nghị của nàng chỉ sợ sẽ bị phản bác ngay ah.

“Không được! Đừng nghĩ đến chuyện muốn theo tôi cò kè mặc cả. Mấy ngày tiếp theo em hãy chịu khó theo học khóa học của Trần Ny đi, thứ sáu cuối tuần tôi sẽ đến xem xét kiểm tra kết quả, nếu không thể làm tôi vừa lòng, hãy quả em hãy tự mình gánh chịu!” Hắn nheo mắt nhìn nàng chằm chằm, lạnh lùng uy hiếp.

Hừ! Hắn chỉ biết khi dễ, uy hiếp nàng thôi. Hương Hải Lam không phục chu môi, trộm liếc hắn một cái. Nàng tuy không thích cùng người khác khắc khẩu, nhưng là như thế không có đại biểu cho việc nàng không có tính cách à nha. Vừa rồi ở trong tiệm hắn năm lần bảy lượt hung hăng quát tháo, dọa nạt nàng, bất kể chỗ nào, nàng đều bị hắn khi dễ.

Có cái lí nào như thế sao? Quả thực là khinh người quá đáng, lão hồ không phát uy thì tưởng là mèo bệnh ah, nàng thật sự là nhịn không được nữa—

“Anh...Anh đừng có quá phận như vậy! Tôi đã thật cố gắng để phối hợp, anh không cần cứ phải ở bên động một chút là mắng mỏ, uy hiếp tôi! Nếu anh còn ép buộc như thế nữa, tôi sẽ...sẽ...”. Sẽ như thế nào? Thật sự là tức chết người đi được, như thế nào mà mỗi lần nàng sinh khí đều nói không được thế chứ, cả khí thế đều tiêu giảm, nàng thực sự là đáng giận mà!

Hương Hải Lam vừa tức vừa bực ảo não thầm mắng mình trong lòng, nàng thật sự là vô dụng, một chút đức tính bẩm sinh cũng không có. Xong rồi, hắn nhất định sẽ cười nhạo nàng à xem.

Quả nhiên, Lăng Chấn Vũ nhướn mi tà tà, khoe miệng gợi lên một nụ cười trào phúng hài hước, mười phần hưng phấn thú vị ngắm nhìn nàng mặt mũi ửng hồng mà trêu chọc.

“Tiếp tục nói đi! Em sẽ làm gì, không ngại nói ra cho tôi nghe thử...” Hắn nén cười, hết sức giả dối nói.

Hương Hải Lam nhìn hắn trưng ra gương mặt tà mị vô cùng mà tươi cười đùa bỡn, trong lòng vừa si mê vừa ảo não, si mê thần thái cùng mị lực của hắn, rồi lại ảo não hắn đối nàng trêu chọc cùng đùa cợt.

Cúi đầu xuống, nàng lấp bắp phần nộ nói: “Cùng lắm thì...thì...thì...tôi sẽ...sẽ...Tôi không cần gả cho anh nữa!” Đôi mắt to tròn ngập nước tràn đầy tức giận trừng trừng nhìn hắn. Không nghĩ tới lời của nàng vừa ra khỏi miệng đã mang đến phản ứng kịch liệt. Gương mặt vẫn còn vương ý cười của Lăng Chấn Vũ lập tức lạnh băng đi, hai tròng mắt nguy hiểm nheo lại, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo mà lạnh liệt uy hiếp.

Hắn bỗng nhiên chuyển động, nhấn mạnh phanh, đem xe dừng lại ở ven đường, lập tức quay đầu hung tợn nhìn Hương Hải Lam, ánh mắt sắc bén thâm trầm khiến người ta sợ hãi.

Xong rồi, Hương Hải Lam không khỏi cảm thấy cả người rét run, nàng chết chắc rồi! Lần này nàng thật sự khiến hắn phát hỏa, nếu sớm biết rằng hắn bộc phát tính tình lại đáng sợ đến như vậy, nói cái gì nàng cũng sẽ không chọc tức hắn! Nhưng là..... Hắn thật sự là quá mức mà! Nàng cảm thấy được chính mình thật sự rất ủy khuất a!

Lăng Chấn Vũ nhìn Hương Hải Lam khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng biến hóa, một bụng tức giận trong lòng đột nhiên bình ổn hẳn. Giờ phút này, vẻ mặt ủy khuất bất lực cùng bộ dáng bi ai của nàng động chạm thật sâu đến tâm hắn, khiến nó mơ hồ cảm thấy đau đớn, không đành lòng, hơn nữa đôi tròng mắt long lanh ngập nước to tròn kia, cùng lông mi dài đang khẽ rung động làm kẻ luôn luôn tinh lạnh lạnh lùng như hắn bỗng nhiên cảm thấy tràn ngập nhu tình cùng yêu thương khó hiểu.

Phảng phất như dài cả một thế kỷ mà hắn vẫn cứ chăm chú nhìn khiến Hường Hải Lam bất an giật giạt thân mình, trong lòng mơ hồ e ngại hắn sẽ cho nàng sự trừng phạt như thế nào.

Đột nhiên, Lăng Chấn Vũ bằng tốc độ nhanh như sét đánh, cúi đầu hôn mạnh xuống đôi môi anh đào của Hường Hải Lam. Hắn khẩn thiết, cấp bách mà cuồng nhiệt cầu nàng, ma sát rồi lại mút lấy đôi cánh hoa, một bàn tay to cũng đưa ra phía sau quặc trụ chiếc eo nhỏ nhắn của nàng, đem nàng tựa vào trong lồng ngực của chính mình.

Hường Hải Lam quả thực kinh ngạc đến mức không thể phản ứng lại, lập tức thở hắt một hơi, mà Lăng Chấn Vũ trong tích tắc thừa cơ hội tham lam tiến vào hấp thụ sự ngọt ngào trong miệng của nàng. Hắn lửa nóng triền miên ở trong miệng nàng mà đưa đẩy, đùa bỡn, trêu chọc, cũng dây dưa trụ lại với chiếc lưỡi dính hương của nàng, không thể khống chế mà hút vào. Hường Hải Lam chỉ cảm thấy hoa mắt choáng váng, vừa đỏ mặt vừa xấu hổ không thôi! Hắn thế mà lại ở ngay ven đường ngang nhiên hôn nàng, chẳng lẽ không sợ người qua đường thấy được tình cảnh trong xe lúc này hay sao?

Cái ôm cùng nụ hôn nồng nhiệt của hắn khiến Hường Hải Lam cảm thấy toàn thân dường như vô lực nhũn ra, gương mặt không thể khống chế đỏ hồng lên, não bộ cũng đình chỉ hoạt động. Nàng không hề biết được thì ra hôn có tự vị như thế, cảm giác này thực làm nàng suốt đời khó quên.

Một lúc lâu sau, hắn mới không cam lòng mà buông tha cho Hường Hải Lam, đáy mắt vẫn còn sót lại dục vọng thâm trầm và nóng rực. Nhìn đôi môi Hường Hải Lam sưng hồng lên, ánh mắt mê ly ngập nước, tận đáy lòng Lăng Chấn Vũ bỗng nhiên có một ý niệm mãnh liệt—hắn muốn nàng, hơn nữa là muốn nàng cả đời, không liên quan gì đến kế hoạch kế thừa Lăng thị, chỉ đơn thuần là cần nàng thôi!

Phát hiện này khiến hắn khiếp sợ một lúc lâu, hắn đã từng thề sẽ không để mình rơi vào vòng xoáy của tình cảm, càng không có nghĩ đến việc sẽ trao tình cảm của mình ột cô gái nhỏ vừa ngốc nghếch vừa bướng bỉnh, lại thật sự khiến kẻ khác đau lòng như vậy.

Không! Đây chẳng qua chỉ là phản ứng nhất thời kích thích của hắn mà thôi, cũng có thể là do nàng cùng với những cô gái xung quanh hắn có điểm khác lạ khiến hắn sinh ra cảm giác mới mẻ. Truy cứu này nọ, hết thấy chẳng qua là sự mê hoặc ngẩn ngui! Chờ hắn cưới nàng xong, cảm giác kỳ quái này sẽ tự trôi đi, hắn cũng có thể khôi phục được sự tự chủ cùng lạnh lùng của mình. Không ai có thể ảnh hưởng hay tác động được đến cảm xúc cùng tính tình hắn, Lăng Chấn Vũ trong lòng đối với chính mình lãnh khốc nói, bởi vì hắn tuyệt đối không cho phép!

“Lần sau không cho phép em nói với tôi những điều như thế nữa, cũng đừng có nghĩ đến việc có ý niệm trốn hôn trong đầu, nếu không hậu quả em hẳn là rất rõ ràng!” Hắn lạnh lùng nói, vẻ mặt đã khôi phục sự cứng rắn cùng tĩnh lặng, một lần nữa đem xe quay lại tiếp tục đi trên đường.

Hường Hải Lam lẳng lặng nhìn gương mặt hắn, ngũ quan rõ ràng, thâm tuấn có lực, trong lòng lần đầu dâng lên một tư vị vừa chua xót vừa khổ sở. Nàng sớm đã có thói quen bị người khác lạnh lùng đối đãi, cũng có thể tập ỉnh có được một cuộc sống bình tĩnh tự đắc, tâm tư đơn thuần cùng thủy chung vui vẻ một mình, cho tới bây giờ không nghĩ sẽ cầu mong gì hơn từ bên ngoài. Nhưng Lăng Chấn Vũ kia thái độ hồ hững lạnh lùng lại khiến nàng cảm thấy thương tâm, mơ hồ đau đớn. Đó là cảm thụ trước giờ nàng chưa từng gặp phải, cho dù đối mặt với người cha lạnh lùng ở nhà, nàng cũng không có để ý cùng đau lòng như thế.

Mà hắn, ba tuần sau sẽ trở thành chồng của nàng—người thân mật nhất trong suốt cuộc đời của người con gái, nhìn hắn gương mặt lạnh lẽo, Hường Hải Lam không khỏi cảm thấy u mê đi, đối với tương lai của mình chỉ nhìn thấy một mảnh mờ mịt...

Từ đó, Hường Hải Lam mỗi ngày đều được đưa đón đến cửa tiệm của Trần Ny. Mấy hôm này người đưa nàng đi chính là lái xe của Lăng Chấn Vũ, nàng đã mấy hôm không nhìn thấy hắn rồi, buổi tối hắn cũng không quay trở lại căn hộ. Nàng không tự chủ được lại có chút ý mong chờ hắn sẽ đến. Nhưng lập tức, nàng lại vội vã lắt đầu, nghĩ muốn đem ý tưởng buồn cười này ra khỏi bộ não của mình cùng với thân ảnh của hắn, hắn cùng nàng dù sao vẫn là người xa lạ mà! Mà hắn đối xử với nàng chưa từng có ôn tình gì hết, hai người trong lúc đó chỉ coi hôn sự như một bản hợp đồng mà thôi.

Một suy nghĩ này khiến nàng không vui vẻ gì, khẽ nhú mồm, thở dài một hơi. Chẳng biết từ lúc nào nàng từ một cô gái vô lo vô sầu trở thành kẻ ngầy ngơ ôm ấp mơ mộng như vậy nữa.

“Như thế nào mà lại ngồi thở dài một mình thế kia?” Tiếng nói nhu nhuyến của Trần Ny đột nhiên vang lên bên tai nàng.

Ngay lập tức, giống hệt con mèo nhỏ vẩy vẩy ngoe nguẩy cái đuôi, Hướng Hải Lam nhanh chóng thay bằng một vẻ mặt tươi cười đến ngọt ngào nói: “Không...Không có gì!” Nàng vội vàng bao biện, ngữ khí hun ra nuốt vào, vẻ mặt cực kì không được tự nhiên.

“Đừng có nghĩ lừa ta! Hừ, nhìn biểu tình trên mặt em thất hồn lạc phách như thế, trăm phần trăm là đã rơi vào lưới tình rồi!” Trần Ny tỏ vẻ ta đây là kẻ lão luyện tình trường, đắc ý nói tiếp. “Nếu ta đoán không sai, em đã muốn yêu thương tên Lăng Chấn Vũ kia rồi, haha...”

Mấy ngày nay ở chung, cô nàng Trần Ny luôn luôn phóng khoáng và Hướng Hải Lam tâm tính đơn thuần lại đáng yêu nhanh chóng trở thành bằng hữu thân mật. Cũng bởi thế, Trần Ny tuy lớn tuổi hơn nhưng cũng giúp Hải Lam được thật nhiều việc, vô luận là cách ăn mặc hay ứng xử, đối đáp tiến lùi đều tốt đẹp, thậm chí còn là chuyện tình cảm cá nhân nữa.

Lời nói của Trần Ny làm cho Hướng Hải Lam sững sờ một hồi lâu, tâm tư như bị một luồng sét đánh dọc người.

Nàng yêu thương Lăng Chấn Vũ? Cái kẻ kiêu ngạo lãnh khốc...lại không có tình cảm đó sao? Cái người đàn ông úc nào cũng chỉ biết bắt nạt nàng, khi dễ, uy hiếp nàng đó ư?

Không thể nào! Nhưng đáy lòng bỗng dưng lại truyền đến một cảm giác ngọt ngào lại vui vui có nghĩa là gì? Người luôn luôn hướng nội như nàng cũng sẽ rơi vào lưới tình, nhưng lại chỉ là đơn phương thầm mến?!

Ông trời a! Chuyện như thế này mà để cho Lăng Chấn Vũ biết, nhất định hắn sẽ cười nhạo chê bai nàng cho xem!

Nhanh chóng đem ý nghĩ dọa người này dứt bỏ khỏi đầu, Hướng Hải Lam bày ra vẻ mặt trách móc có chút sợ hãi nói với Trần Ny: “Hừ! Đừng lấy em làm trò cười, em...em vừa thấy bộ mặt hung tợn lạnh lùng kia của hắn, liền sợ tới mức hai chân mềm nhũn, nếu thực yêu hắn, kia..... kia không phải tự mình chuốc lấy khổ cực sao?”

Ngoài miệng tuy là nói vậy, nhưng nàng lại không thể che đi khuôn mặt hồng hồng của mình, đủ để người sáng suốt vừa nhìn đã thấy rõ hết thấy.

Trần Ny mang theo vẻ mặt thương tiếc lắc lắc đầu mà nhìn chằm chằm Hướng Hải Lam. Aizz! cô gái thiện lương thuần khiết như vậy nào có thể ứng phó được Lăng gia hào môn chứ! Cô không hiểu Lăng Chấn Vũ vì cái gì phải cưới Hướng Hải Lam? Hắn lão luyện thành thực như vậy, phải chọn những cô gái có sẵn về tư chất trình độ, cũng thành thực giống hắn mới đúng.

Nhưng Hướng Hải Lam lại thuần nhiên giống một tấm giấy trắng, vẻ đẹp của nàng như đóa hoa sen mùa hạ, làm cho người ta bất tri bất giác mà trầm mê, hơn nữa còn quyến luyến không thôi. Nhưng mà muốn con thỏ trắng miễn cưỡng chui vào hang cọp như vậy thì có kết quả gì chứ?

Trong lòng Trần Ny âm thầm lo lắng thay cho Hướng Hải Lam.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại chọt reo.

Trần Ny cầm lấy ống nghe. “Alô!”. Sau đó, như đã hiểu, nàng đem điện thoại đưa Hướng Hải Lam. “Điện thoại của em! Là Chấn Vũ gọi đến.”

Hướng Hải Lam hơi hơi sững sốt một chút, sau đó máy móc tiếp nhận điện thoại. “Alô!” nàng hạ thấp giọng nói.

Bên kia điện thoại vang lên giọng nói trầm thấp của Lăng Chấn Vũ. “Ngoan ngoãn ở đó chờ tôi? Chút nữa tôi qua đó đón em đi ăn tối!”

Hướng Hải Lam còn chưa kịp đáp lại, điện thoại liền bị cắt đứt.

Đây là thái độ gì chứ?! Hẳn quả thực đem nàng trở thành cấp dưới của hắn, tùy ý mà sai khiến, mệnh lệnh, mà nàng..... lại không thể làm gì để phản kháng!

“Làm sao vậy?” Trần Ny mở miệng hỏi .

Hướng Hải Lam phục hồi tinh thần lại. “À, anh ta kêu em ở trong đây chờ mình, sau đó mang em đi ăn tối.” Nàng không được tự nhiên trả lời.

Đột nhiên, giống như nhớ tới cái gì, nàng trợn tròn đôi mắt to đẹp nhìn chăm chăm Trần Ny. “Hôm nay là thứ mấy?” Nàng kích động hỏi.

Trần Ny không hiểu gì cho nên thuận theo đáp: “Hôm nay là thứ bảy, có chuyện gì sao?”

“Trời a!” Hướng Hải Lam kinh hoảng lảo đảo nói. Hôm nay chính là ngày mà hắn đã nói là phải xem xét thành quả, mà ngày mai nàng phải cùng hắn đi đến biệt thự ở núi Dương Minh gặp cha hắn Lăng bá bá ah.

“Rốt cuộc làm sao vậy?! Nhìn bộ dáng của em rất khẩn trương.” Trần Ny lại hỏi.

“Em..... Hôm nay..... Chấn Vũ nói phải xem xét em có phù hợp với yêu cầu của hắn không. Sau đó, ngày mai phải cùng hắn về Lăng gia gặp cha hắn.” Hướng Hải Lam suy yếu mà nói, thân hình nhỏ xinh của nàng cũng run lên nhẹ nhẹ.

Một lúc lâu sau, nàng bắt lấy cánh tay của Trần Ny: “Chị xem bộ dáng này của em có được không?” Nàng lo lắng hỏi han, nếu không thể làm cho Lăng Chấn Vũ vừa lòng, không biết hắn sẽ dùng biện pháp gì trừng phạt nàng?!

Trần Ny lập tức trưng ra nét mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn từ mái tóc đen tinh xảo của nàng , rồi đến khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, rồi chuyển xuống bộ quần áo màu tím nhạt, cuối cùng là đôi giày cao gót.

“Ừm! Quá tốt đi, Hải Lam em giống như một tiểu công chúa bước ra từ truyện tranh, khí chất thanh nhã đó khiến người khác rất thích a!” Trần Ny vừa lòng tán thưởng.

Nàng nói một chút cũng không khoa trương, Hướng Hải Lam là đệ tử có tư chất cùng khả năng học tập tốt nhất mà nàng từng dạy qua. Mấy ngày nay, nàng đã đem hết kĩ thuật trang điểm truyền dạy hết cho Hải Lam, còn lại chính là một số lễ nghi cùng hành vi cử chỉ khi tham gia yến hội.

“Thật sự? Không gạt em?!” Hướng Hải Lam vẫn đang lo lắng mà hỏi, nàng đối với chính mình thật không có tự tin, lúc nào đều cho rằng mình chính là một người bình thường, một người không bắt mắt mà thôi!

“Tin tưởng chị đi! Em là một tiểu mỹ nhân. Phải tin tưởng chính mình.” Trần Ny cổ vũ nàng, Hướng Hải Lam trước đây như hạt trần châu bị bụi làm mờ- bị giấu đi ánh sáng chói lọi trời cho. Hiện giờ nàng xinh đẹp đủ để mê hoặc ánh mắt của tất cả đàn ông, và cả ánh mắt ghen tỵ của đám phụ nữ nữa.

Không lâu sau, thân ảnh cao ngất đẹp trai của Lăng Chấn Vũ nhanh chóng tiến đến đây. Đôi mắt chim ưng lợi hại của hắn quét qua toàn thân Hướng Hải Lam đánh giá một hồi.

“Àn..... Thực không tồi, em được thông qua rồi.” Giống như đã qua một thế kỉ, hắn rốt cục mở miệng nói, hơn nữa vừa lòng mà gật đầu.

Tuyên bố của hắn làm cho Hướng Hải Lam giống như ăn được định tâm đơn(*), toàn thân thả lỏng một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi lộ ra một ý cười mờ nhạt. (*định tâm đơn: thuốc an thần)

“Đi thôi!” Lăng Chấn Vũ hướng nàng đưa tay ra, ôn nhu mà gọi.

Hướng Hải Lam nhìn chăm chăm bàn tay to lớn của hắn, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía hắn, có lẽ là ảo giác của nàng! Nàng lại cảm thấy được hai tròng mắt đầy ấm áp ôn nhu của hắn bao quanh lấy mình!

Dập tắt suy nghĩ vừa xuất hiện, nàng đưa bàn tay mềm mại nhỏ bé của mình ra, trong nháy mắt, nó đã bị bao phủ bên trong bàn tay to lớn của hắn, lòng bàn tay truyền cho nàng cảm giác thật ấm áp, làm cho trái tim đã bình yên của nàng đột nhiên lại nhảy lên, toàn thân giống như có một dòng điện xẹt qua.

Chào tạo biệt Trần Ny xong, Hướng Hải Lam theo Lăng Chấn Vũ đi đến chiếc BMW đang đậu ở bên ngoài.

Lăng Chấn Vũ mang theo Hường Hải Lam đi vào trong nhà hàng Pháp cao cấp ở đường Thiên Mẫu.

Nhà hàng thiết kế cực kỳ hoa lệ và thanh lịch, phục vụ đưa họ đến chỗ mà Lăng Chấn Vũ đã đặt trước, trong lòng nàng cảm thấy một mảnh bất an. Nàng chưa từng đi ăn ở nhà hàng, càng huống chi là nhà hàng cao cấp như vậy. phạm vi hoạt động của nàng chỉ tại quán cơm nhỏ hoặc ven đường mà thôi, cha nàng cùng dì cũng chưa từng chính thức dẫn nàng đi đến nhà hàng a.

Lăng Chấn Vũ gọi một phần hải sản tôm, và rau, cũng mở một ly sâm panh ình và nàng. Phục vụ đi rồi, Hường Hải Lam bất an mà bấu chặt hai tay, ở nhà hàng cao cấp như vậy dùng cơm, nếu thất thố thì làm sao bây giờ? Xuất thân tốt xấu gì cũng là thiên kim tiểu thư lại chưa từng gặp qua trường hợp này, chỉ vì việc nhỏ như dùng cơm mà cũng phát hoảng.

Giống như nhìn ra sự bất an của Hải Lam, Lăng Chấn Vũ đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của nàng. “Thả lỏng chút đi, cứ làm theo tôi là được, sẽ không khó giống như em nghĩ đâu.” Hắn mỉm cười cổ vũ nói, vẻ mặt ôn hòa thiếu đi sự lạnh lùng thường ngày làm hắn có vẻ mê hoặc người hơn.

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của nàng nháy mắt nổi lên một rặng mây đỏ, càng khiến cho sự tuyệt mị của nó thêm quyến rũ lòng người, Lăng Chấn Vũ không khỏi cảm thấy si mê, giống như sắp lạc mất hồn phách vậy! Ánh mắt thâm u của hắn chợt hiện lên bóng dáng người trước mắt.

Như là phát hiện chính mình không không chế được, hắn đột ngột thu hồi cánh tay của mình, hai tròng mắt cũng không vui mà nheo lại, khuôn mặt tuấn tú lộ ra thần sắc ảo não. Đáng chết! Hắn càng ngày càng không khống chế nổi chính mình nữa rồi.

Giờ phút này hắn căn bản ăn không vô, thầm nghĩ muốn hung hăng hôn vào đôi môi non mềm của nàng, tiếp xúc với thân thể lung linh dưới bộ trang phục kia.

Nhìn đôi mắt long lanh trong suốt của nàng, giống như là kêu gọi hắn, khiến cho kẻ có năng lực kiềm chế hơn người như hắn cũng cơ hồ không thể khống chế được tình triều mãnh liệt trong lòng.

Phục vụ mang thức ăn lên, Lăng Chấn Vũ nhìn vào mỹ thực có đầy đủ hương sắc lại trưng bày tinh tế trên bàn, trong lòng không khỏi cười khổ một chút, giờ phút này hắn bách thiết muốn thưởng thức không phải là món tôm trước mắt này, mà là người ngồi ở đối diện hắn — cô gái xinh đẹp thuần khiết tựa thiên sứ động lòng người kia!

Thật vất vả mới trải qua xong bữa ăn như vậy! Đối với Lăng Chấn Vũ cùng Hường Hải Lam mà nói, giống như là được giải thoát vậy .

Lăng Chấn Vũ hoàn toàn không hề biết được hương vị của bàn thức ăn no đủ kia, thân thể chính là bị một loại ý niệm khác tra tấn. Mà Hường Hải Lam chỉ lo loay hoay tay trái cầm nĩa, tay phải cầm dao cùng thức ăn trên bàn phần đầu vật lộn, thật vất vả mới quen với việc dùng dao nĩa, cũng không để ý thấy ánh mắt nóng bỏng mãnh liệt của Lăng Chấn Vũ luôn nhìn chằm chằm mình.

Đôi mắt tựa như đèn tối của hắn khiến nàng tim đập tâm loạn, mà sự tà mị tinh quang trong đó làm nàng toàn thân run rẩy không ngừng.

Chính là như vậy, ai cũng có suy nghĩ riêng, im lặng mà dùng cơm, nhưng không người nào có lòng dạ hưởng thụ.

Ăn xong bữa tối, phục vụ bưng tới hai ly coffee cùng một đĩa chocolate và bánh ngọt, cũng tặng Hường Hải Lam một đóa hoa hồng. Đây là quy định từ trước, luôn tặng cho khách nữ một đóa hoa hồng là đại biểu cho phong cách lãng mạn của nhà hàng.

“Ở chỗ Trần Ny học tốt không?” Lăng Chấn Vũ uống một ngụm cà phê, dương mi hỏi.

“Đại khái cũng không có vấn đề gì, em cũng đã toàn lực học tập.” Hường Hải Lam cúi đầu nhỏ giọng trả lời.

“Tốt lắm, ngày mai giữa trưa tôi sẽ đi đưa em trở về gặp mặt cha tôi, nhớ rõ mặc một bộ trang phục vừa mắt.” Vừa nói, hắn vừa từ trong túi của chiếc áo khoác lấy ra một chiếc hộp màu xanh.

Mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền phỉ thúy và đôi hoa tai thiết kế thanh lịch không chút dung tục, vừa thấy biết ngay là sản phẩm của một nhà thiết kế nổi tiếng. “Bộ trang sức này là hôm nay tôi vô tình nhìn thấy, rất thích hợp với em, ngày mai nhớ rõ phải đeo lên.”

Sự thật là, hẳn hôm nay quả thực có vô tình đi ngang qua một tiệm trang sức, thấy được món đồ này làm cho hắn đột nhiên nhớ tới da thịt trắng nõn của nàng, trong đầu không khỏi hiện lên hình dáng kiều diễm của nàng khi đeo bộ trang sức này. Vì thế, hắn lần đầu dựa theo cảm giác của mình, dứt khoát mua nó.

Đôi mắt trong suốt của Hường Hải Lam lộ vẻ kinh diễm, đây thật sự là dây chuyền với hoa tai đẹp nhất mà nàng từng thấy! Nàng hoàn toàn lấy góc độ của một nhà nghệ thuật tương lai mà thưởng thức tác phẩm thiết kế tinh xảo này nha.

“Em có thích không?” Lăng Chấn Vũ hỏi. Nhìn thấy nàng vui vẻ như thế, trong lòng hắn lại có một loại cảm giác thỏa mãn.

“Nó rất đẹp.” Hường Hải Lam khẽ thở dài, nhưng lập tức lại hạ mi xuống. “Nhưng em không thể lấy nó, vật này rất quý trọng!”

Cự tuyệt của nàng khiến hắn không vui.”Em sắp là vợ của anh, chồng tặng vật chất gì cho vợ đều là chuyện bình thường, em không được phép cự tuyệt!” Hắn bá đạo mà nói.

“Chính là..... em cũng không cho anh được gì, càng không có đồ vật quý trọng nào có thể tặng lại cho anh.” Nàng hạ thấp lông mi, nhỏ giọng nói.

Lời của nàng làm cho Lăng Chấn Vũ đột nhiên gợi lên một tia cười. “Đừng cho là tôi sẽ vô điều kiện mà tặng vật này nọ cho em, tôi cần em không phải chỉ là vì một lời hôn ước.....” Hắn tạm dừng một chút, chợt đưa bàn tay ra, nắm lấy cằm của nàng, cũng vươn đầu ngón cái và ngón trỏ ma sát cánh môi xinh đẹp của nàng.

“Thứ tôi cần là rất nhiều rất nhiều, chỉ sợ rằng em không thể chịu được mà thôi.” Lời nói trầm thấp hùng hậu kia giống như mang theo một cỗ mê hoặc, tác động đến cảm quan của Hường Hải Lam, khiến nàng cảm thấy bị hút hồn, vô tình quên mất phải đẩy ngón tay tà ác vô lễ kia ra.

Nhìn thấy đôi mắt sương khói mơ màng của nàng, Lăng Chấn Vũ chỉ cảm thấy sự nhẫn nại đêm nay của hắn đã đạt đến cực hạn.

Tiểu nữ nhân này, hồn nhiên không biết bộ dáng nhu tình vạn tượng, kiều diễm của mình khiêu khích bao nhiêu đến sự kiềm chế của thánh nhân, vẻ đẹp của nàng cùng tâm hồn thuần khiết của nàng thật mâu thuẫn, nhưng lại có lực hấp dẫn trí mạng!

Giờ phút này hắn thậm chí muốn đem nàng đặt ở dưới thân, cuồng nhiệt có được nàng, yêu nàng! Đây là cảm giác hắn chưa từng có, cũng chưa từng đối với bất kì nữ nhân nào lạngxuaats hiện loại tình cảm mãnh liệt và xúc động này.

Bỗng dưng, hắn đột ngột đứng lên, từ trong ví lấy ra một vài tấm séc sau đó rất nhanh kéo Hường Hải Lam vẫn còn trong trạng thái mơ màng ra khỏi nhà hàng.

5. Chương 05

Lăng Chấn Vũ đem Hường Hải Lam bỏ vào trong xe, sau đó chính mình cũng nhanh chóng ngồi vào trong đó.

Hương Hải Lam vẫn còn đang thoảng lầy lại tinh thần thì Lăng Chấn Vũ đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, hần cúi thấp đầu, bờ môi nồng nhiệt thoát cái đã phủ lên đôi môi phần nộn mê người của nàng.....

Hành động đột nhiên này của hần làm Hương Hải Lam sợ hãi, nàng kinh ngạc tròn tròn đôi mắt, chỉ cảm thấy mình sắp thở không nổi nữa. Đang lúc muốn hé miệng, nghĩ muốn hấp thụ một ít không khí, một vật trơn trơn đã tiến vào trong miệng nàng, dây dưa cùng chiếc lưỡi.....

Đây là lần thứ hai hần hôn nàng, cảm giác vẫn là mãnh liệt như vậy khiến cho người ta sợ hãi!

Nàng có thể cảm giác được hai gò má mình càng ngày càng nóng, hơn nữa sức nóng cứ thế lan đến ngực rồi tiến tới toàn thân.....

Lăng Chấn Vũ một chút cũng không thả lỏng nắm lấy cái ót của nàng, đem bờ môi của nàng phủ tại môi hần. Lưỡi của hần ở trong miệng nàng dây dưa triền miên, hấp thụ hết tất cả hương vị ngọt ngào của nàng.

Từ từ, môi hần di chuyển xuống dưới cằm của nàng, rồi lại cọ sát ở dưới cổ một lúc sau tiến xuống đến ngực- Hần ở trước ngực nàng để lại vô số dấu hôn, sau đó ngẩng đầu lên mở to đôi mắt lóe sáng cực nóng mà nhìn nàng.

Hương Hải Lam căn bản vô lực ghênh đón ánh mắt mãnh liệt như một dòng điện của hần, cả người cảm thấy một trận run rẩy!

Bỗng dưng, hần vươn tay phủ lên bộ ngực mềm mại của nàng, lúc nhẹ nhàng lúc thì mạnh mẽ mà xoa bóp, tiếp xúc thân mật như vậy khiến Hương Hải Lam run động toàn thân.

Nàng xấu hổ nhắm chặt hai mắt, muốn kháng cự loại hành động mờ ám này nhưng mỗi dây thần kinh trên người nàng đều giống như bị tê liệt vậy, thân thể nóng rực hết như có ngọn lửa cháy đang từ từ lan tỏa.

Lăng Chấn Vũ mê muội nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ như đóa hoa hồng kia của Hương Hải Lam, nàng thật sự là một cô gái nhỏ cực kỳ hấp dẫn! Chỉ mới tiếp xúc nhẹ nhàng như vậy đã khiến nàng đã run sợ không thôi, nếu để nàng biết hần muốn làm chuyện gì với nàng, e rằng nàng sẽ xấu hổ đến ngất xỉu đi mất.

Lập tức hần quyết định, phải đem sự ngọt ngào của nàng để đến đêm động phòng , sau đó từ từ mà thưởng thức, để cho bản thân chân chính có được con người xinh đẹp như hoa, thanh linh như nước kia!

Vì thế, hần buông tay ra, để cho Hương Hải Lam rời khỏi vòng ôm của mình. Hần hít thở mấy ngụm không khí để bình tâm lại dục vọng bản thân, trong lòng không ngừng cảnh cáo chính mình, trừ bỏ dục vọng, hần đối với nàng không còn gì khác, cũng không thể có cảm giác khác.

Hiện tại thái độ của hần đối với nàng đã vượt qua giới hạn tình cảm của bản thân, hần phải điều chỉnh lại tình hình này.

Nàng đối với hần, trừ bỏ có thể làm cho hần thuận lợi mà đạt được vị trí chủ tịch tập đoàn Lăng thị, còn có việc hương khói, nối dõi tông đường. Trừ những thứ đó ra, không còn có mục đích nào khác nữa!

Hương Hải Lam mê hoặc mở to hai mắt, nhìn thấy Lăng Chấn Vũ đã khôi phục như bình thường..

Đối với việc dừng động tác đột ngột của hần, nàng tuy là cảm thấy nhẹ nhõm một chút, nhưng trong lòng lại có chút cảm giác thất vọng. Lập tức nàng bị ý tưởng không biết xấu hổ của mình dọa ột cú shock!

Từ lúc quen biết hần, nàng cảm thấy được chính mình giống như đang dần thay đổi, trở nên khiến cho cả bản thân cũng cảm thấy xa lạ. Nàng gần đây rất dễ ngán người, thờ dãi, thậm chí khi nghĩ đến hần, tim của nàng không không chế được mà cứ nhảy loạn lên.

Mà hiện tại, nàng cư nhiên trầm mê vào động tác của hần?! Tuy nàng đối với chuyện nam nữ chẳng hề quen thuộc gì, thậm chí là xa lạ, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được, cứ chỉ lúc này hần khiến nàng có chút không hợp lý.

Chẳng lẽ đúng như lời Trần Ny nói, nàng đã yêu hần?

Nhưng nàng trước giờ chưa từng yêu qua, làm sao có thể biết loại biểu hiện kì quái này chính là yêu đây?

Nhưng Lăng Chấn Vũ chắc hẳn không giống đi, hẳn xuất sắc như vậy, nhất định có rất nhiều cô gái yêu thầm hẳn, có lẽ hẳn biết cái cảm giác gì gọi là yêu.

“ Anh.....Anh đã bao giờ yêu ai chưa?” Hướng Hải Lam nhìn Lăng Chấn Vũ đang chăm chú lái xe hỏi. Nàng luôn luôn nghĩ gì thì nói đó.

Lăng Chấn Vũ trước là sững sốt một chút, bị nàng hỏi như vậy có chút cắt đứt suy nghĩ của hẳn. Nhưng rất nhanh, hẳn liền phản ứng lại .

“ Yêu?” Hẳn nhướn mày xùy một tiếng, “Tôi chưa từng nghĩ đến việc thử cái trò chơi tình yêu tốn công tốn sức này, như thế nào mà lại đi làm cái chuyện yêu đương vô bổ kia chứ.”

Hẳn tạm dừng trong chốc lát, sau đó quay đầu về phía Hướng Hải Lam nở một nụ cười mờ ám.

“ Có rất nhiều nữ nhân thích tôi, cứ quần lấy tôi không buông, có đôi lúc tôi cũng sẽ thuận theo yêu cầu của bọn họ mà cùng nhau chơi đùa, không biết như vậy có tính là yêu không?” Hẳn mang vẻ mặt chơi đùa thể gian mà nói.

Câu trả lời của hẳn làm cho Hướng Hải Lam ngay lập tức cảm thấy được chính mình căn bản là hỏi sai người rồi, kẻ kiêu ngạo, lạnh lùng lại bá đạo giống như hẳn làm sao có thể thương người khác, càng huống chi là yêu.

Thấy nàng không lên tiếng, hẳn nhẹ nhàng mà hỏi “Tại sao lại đột nhiên hỏi việc này? Không phải là em đã yêu tôi rồi chứ?”

Lời nói tràn đầy vẻ trêu chọc của hẳn khiến khuôn mặt nàng trở nên ửng đỏ, giống như bị nói trúng tâm sự vậy.

“Anh.....anh bớt ở trên mặt mình dát vàng đi! Tôingười tôi thích không phải mẫu giống anh” Dưới sự xấu hổ nàng lập tức lên tiếng phản bác.

“Ah? Vậy em thích là mẫu người như thế nào?” Lăng Chấn Vũ cảm thấy có chút tư vị không phải, hẳn cho tới bây giờ đều là đối tượng để đám nữ nhân tranh nhau ái mộ, sùng bái, mà nàng lại nói hẳn không phải là mẫu người nàng thích.

Vấn đề này tác động đến tâm tư thuần khiết của Hướng Hải Lam, nàng lập tức bày ra vẻ mặt mơ mộng nói không ngừng.

“Tôi thích mẫu người có nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, hoạt bát ấm áp nhiệt tình, là một người có trái tim lương thiện khoan dung , ôn nhu hiểu rõ ý người khác.”

“Hừ! Giống như nằm mơ giữa ban ngày. Trên đời này làm gì có loại người như thế!” Lăng Chấn Vũ khinh thường không chút lưu tình mà chê cười sự ngây thơ của nàng.

Thái độ khinh miệt của hẳn làm Hướng Hải Lam khó chịu. “Ai nói không có?! Đừng nghĩ người khác ai cũng giống như anh, vừa lạnh lùng vừa không tình yêu, ít nhất học trưởng(*) của ta Lữ Tử Kỳ là một nam nhân anh tuấn như vậy khiến người người yêu thích!” (*học trưởng: đàn anh, hội trưởng hội học sinh)

Đúng vậy, học trưởng của nàng Lữ Tử Kỳ chính là mẫu người hoàn mỹ như thế. Trên mặt hẳn luôn lộ vẻ ôn nhu cùng nụ cười dịu dàng, đối với người khác luôn luôn nhiệt tình, đối nàng luôn luôn chiều cố. Hơn nữa hẳn là một nam tử tài hoa, thường dạy nàng một số kĩ thuật về hội họa.

Nói thật nàng từng thầm yêu hẳn, hẳn là người duy nhất không cười nhạo ngoại hình bình thường không thú vị của nàng. Xuất sắc như hẳn nhận được rất nhiều người yêu thích và ngưỡng mộ, nàng rất rõ hẳn đối với nàng chỉ có quan hệ đàn anh, đàn em mà thôi, tuyệt không có gì khác hết.

Đang trầm tư trong suy nghĩ của chính mình, nàng không phát hiện được khuôn mặt đẹp trai của Lăng Chấn Vũ đã phủ lên một tầng băng lạnh.

Lăng Chấn Vũ quả thực không thể khống chế được ngọn lửa đỏ kị dưới đáy lòng mình! Hẳn rất không vui mà nheo lại hai tròng mắt, bờ môi gợn cảm cũng khép chặt lại, tay cầm lái cũng thêm dùng sức.

Nàng dám ở trước mặt hẳn khen ngợi nam nhân khác, lại mang theo tình cảm nồng đậm ái mộ nữa chứ!

“Xem ra em rất thích vị học trưởng kia của mình đi!” Trong lời nói của hắn tuy là nhẹ nhàng nhưng ánh mắt trầm u lại khiến người khác phải sợ hãi.

Tuy thế Hường Hải Lam vẫn không biết sống chết gì mà vô tư trả lời hắn. “Aizz! Thích thì có ích gì, hắn xuất sắc như vậy, căn bản không có khả năng sẽ nhìn trúng tôi.” Ngữ khí thất vọng mang theo chút vô cùng tiếc nuối.

Câu trả lời của nàng càng thêm chọc giận Lăng Chấn Vũ! Không biết vì cái gì, hắn chính là không thể chấp nhận được việc trong lòng nàng có người đàn ông khác, trong lòng nàng chỉ có thể có mình hắn, chỉ có thể nghĩ về hắn, trong mắt cũng chỉ có thể nhìn thấy hắn. Ái mộ của nàng, thâm tình của nàng, thờ dài của nàng, hết thấy hết thấy của nàng, đều chỉ có thể thuộc về hắn—

“Tôi cảnh cáo em, em sắp trở thành vợ của tôi, từ nay về sau, không được nhìn người đàn ông khác, lại càng không cho phép em trong lòng nghĩ về người đàn ông khác, biết không?” Hắn giống như đã không còn khống chế được bản thân mình mà giận dữ hét lên..

Tiếng rống giận như sấm của hắn khiến cho nàng kinh sợ một chút, đối với sự giận dữ vô cớ này nàng thực không còn gì để nói.

Giống như phát hiện sự tức giận mất khống chế của mình, hắn ảo não âm thầm rửa mặt một tiếng. Chưa có khi nào, hắn lại mất kiểm soát như vậy, hai ba câu đơn giản của nàng lại có thể tạo thành phản ứng lớn như thế! Hắn rốt cuộc là bị làm sao đây?

Hắn là đang bắt mẩn đi! Hắn trong lòng thầm nói với chính mình. Đúng vậy, chính là do bắt mẩn tạo thành. Nay hết thấy đợi đến lúc hắn cùng nàng kết hôn, chân chính có được nàng rồi thì về sau sẽ khôi phục lại như bình thường. Hắn vẫn là một người không để tình cảm ảnh hưởng, trước sau vẫn là chủ nhân của chính mình!

Trên đường về chung cư, hắn không nói thêm một lời nào cùng Hường Hải Lam, không khí trầm lặng bao quanh hai người.

Hường Hải Lam đứng ngồi không yên ở trong phòng đi qua đi lại!

Hôm nay chính là ngày cùng Lăng Chấn Vũ đi gặp mặt cha hắn Lăng Trường Thanh, có lẽ không chỉ có ông ấy, có thể nàng còn phải đối mặt với tất cả người nhà của hắn.

Trong lúc chờ đợi, nàng đã nhìn qua cách ăn mặc của mình đến vài lần, chỉ sợ có chỗ nào không ổn. Nàng chọn một bộ cánh màu xanh, thiết kế này làm lộ ra những đường cong xinh đẹp và làm tôn lên vẻ đẹp thanh linh thuần khiết của nàng. Y phục phối hợp cùng bộ trang sức phỉ thúy của Lăng Chấn Vũ đưa cho nàng hôm qua, càng hiện ra phong thái tao nhã mà nhu mì mê người.

Làn da trắng như bông tuyết của nàng dưới bộ phỉ thúy, càng tỏa ra tinh quang lấp lánh.

Nàng chỉ trang điểm nhẹ thôi, bờ môi mềm mại tô son màu rất nhạt, nhưng lại cho người ta cảm thấy thật thanh thoát tự nhiên lại kiều diễm.

Cho dù là vậy, trong lòng nàng vẫn thấp thỏm không yên xen chút lo lắng!

Một là bởi vì nàng vẫn chưa trang điểm long trọng gì như thế bao giờ, vẫn không thể hoàn toàn thích ứng, nhìn đôi giày cao gót dưới chân liền khiến nàng đau khổ không thôi!

Hai là nàng sợ không thể ung dung thoải mái mà đối mặt với người nhà của Lăng Chấn Vũ! Dù sao nàng cũng chưa từng tham gia qua yến hội nào cả. Đang lúc nàng hoang mang nhịu mảy lo sợ tiếng mở cửa bỗng vang lên, thức tỉnh về mặt nghiêm trọng của nàng.

“Xem ra em đã chuẩn bị tốt rồi!” Hắn mỉm cười nói. “Đứng dậy cho tôi nhìn thử xem đi.”

Hường Hải Lam ngoan ngoãn mà đứng dậy nhưng lại cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt xem xét sắc bén kia của hắn.

“ Ngẩng đầu lên nhìn tôi!” Hắn mệnh lệnh nói. “Em đã học qua cách khắc phục sự thẹn thùng của mình rồi, không cần lúc nào cũng cúi thấp đầu như thế!”

Lời nói nghiêm nghị của hắn khiến nàng có chút sợ hãi, nước mắt không tự chủ được mà chảy vòng quanh hốc mắt. Nàng cũng không thích chính mình như vậy a! Nhưng cũng phải cho nàng chút thời gian để thay đổi chứ! Trừ bỏ áp bức nàng, chẳng lẽ không thể sử dụng phương pháp khác để nói chuyện sao?

Nhìn thấy nàng rõ ràng là đáng thương, bộ dáng ủy khuất cổ nén nước mắt, Lăng Chấn Vũ nhất thời cảm thấy bản thân thật sự quá mức hà khắc, dù sao với hoàn cảnh hạn chế ở gia đình như vậy, nàng có thể có được biểu hiện như vậy là không dễ dàng gì.

Hắn đau lòng đem nàng kéo vào trong lòng ngực. “Đừng khóc, là tôi không đúng, tôi không nên lớn tiếng như vậy.” Hắn vỗ nhẹ tấm lưng của nàng ôn nhu an ủi nói. “Đây là lần đầu hắn đối với phụ nữ an ủi dễ dàng a!

Thái độ ôn nhu ngoài ý muốn này làm cho Hường Hải Lam ngừng khóc, hơn nữa có chút mê loạn mà chìm đắm trong vòng ôm ấm áp của hắn.

Qua một lúc lâu, hắn nhẹ nhàng buông nàng ra. “Quay một vòng cho tôi nhìn thử xem đi.”

Hường Hải Lam mỉm cười khẽ gật đầu, ánh mắt lấp lánh mang theo một tia mê hoặc của nàng làm cho Lăng Chấn Vũ có chút ngẩn người.

Nàng quả thật xinh đẹp cực kỳ! Vẻ đẹp của nàng thanh linh thoát tục, hoàn toàn khác với nữ nhân dong chi tục phấn ngày thường hắn thấy.

Hắn nên cảm thấy may mắn vì lúc trước bộ dáng của nàng là vừa ngốc vừa quê mới phải, như thế hắn mới có thể có được bảo bối là nàng chứ.

“Tốt lắm, xem ra khóa học của Trần Ny rất có ích đối với em.” Hắn nhẹ nhàng tán thưởng, thân hình cao lớn từ từ đến gần thân thể của nàng.

Hắn đưa tay ra khẽ vuốt qua bộ dây chuyền phỉ thúy trên cổ Hường Hải Lam.”Tôi biết nó nhất định rất thích hợp với em!” Tiếng nói trầm thấp của hắn nồng đậm dục vọng.

Trong phút chốc, Hường Hải Lam giống như bị hấp sâu vào ma trận hắn bày ra! Nàng mở to đôi mắt gọn sòng, mê mẩn như mặt nước mùa thu mà nhìn Lăng Chấn Vũ, cái miệng nhỏ nhắn không tự giác mà hé mở, giống như không tiếng động mà dẫn dụ hắn hấp thụ sự ngọt ngào thơm ngát của nàng.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn là miễn cưỡng áp chế dục vọng bồng bồng của mình, bữa cơm hôm nay đối với hắn có ảnh hưởng rất lớn. Nếu có thể làm cho cha hắn chấp nhận nàng, cũng làm cho hôn lễ như đã định mà tiến hành, như vậy hắn có thể đạt được mục tiêu nhiều năm qua của mình—ngồi lên vị trí chủ tịch tập đoàn Lăng thị rồi!

“Đi thôi! Cha tôi là một người không thích chờ đợi.” Hắn điềm đạm mà nói, thanh âm vẫn mang theo dục vọng nồng đậm.

Nói xong, hắn nắm lấy vòng eo nhỏ của nàng hướng ngoài cửa đi ra.

Hành động thân mật này của hắn khiến Hường Hải Lam cảm thấy xấu hổ và không được tự nhiên, nàng hơi động dậy thân mình, lại đối được sự kiềm chế hơn của Lăng Chấn Vũ.

“Em nên học cách làm quen sự tiếp xúc của tôi, chúng ta sắp kết hôn, giữa vợ chồng kho đó sẽ còn thân mật hơn lúc này nhiều!” Lăng Chấn Vũ nhếch miệng cười nói, vẻ mặt tà mị mờ ám.

Hường Hải Lam nghe vậy, hai gò má bỗng dưng đỏ bừng, cũng không dám lộn xộn nữa. Lời nói của Lăng Chấn Vũ khiến nàng ý thức được—về sau gả cho hắn rồi, tất cả sẽ hoàn toàn không giống như trước được, nàng không thể trở lại con người trong quá khứ của mình nữa

Xe ngừng lại trước cửa một biệt thự tại núi Dương Minh.

Mở cánh cổng sắt kia ra là một biệt thự có mái ngói màu hồng, hai bên là đám cỏ xanh um trồng đủ các loại hoa, trong khuôn viên còn thiết kế núi giả, khe nước giả theo phong cách Nhật Bản.

Hương Hải Lam trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm vào phong cảnh trước mặt. So với Hương gia, Lăng gia không thể nghi ngờ càng giàu có, càng hào hoa hơn..... nhưng cũng càng khiến người khác sợ hãi gấp bội..

Giống như biết được hết toàn bộ ý nghĩ của nàng, Lăng Chấn Vũ đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hương Hải Lam, truyền cho nàng sức mạnh và sự ấm áp không dứt.

“ Thả lỏng đi! Có ta ở đây, không có gì phải sợ, em chỉ cần làm chính mình là được.”

Sau khi hai người xuống xe, một chàng trai ăn mặc như tài xế đã đứng đó, chờ đem xe vào gara để cất.

Lăng Chấn Vũ nắm lấy tay của Hương Hải Lam, chậm rãi đi vào cửa lớn, hướng biệt thự có phong cách kiến trúc xa hoa kia đi đến.

Phòng khách Lăng gia bố trí vừa tao nhã lại vừa có phong cách hoàng gia, những đồ vật dùng để bày biện đều là hàng cao cấp, hoàn toàn biểu hiện ra rằng chủ nhân của nó là người rất biết thưởng thức.

Nhưng mà, Hương Hải Lam lại không còn lòng dạ nào mà xem xét nữa! Giờ phút này tim nàng kịch liệt mà nhảy lên.

Bởi vì, nàng phải đối mặt với bảy cặp mắt đang nhìn mình chăm chăm.

Xem ra, toàn bộ người của Lăng gia đều đến đông đủ.

Qua sự giới thiệu của Lăng Chấn Vũ, nàng mới biết được người ngồi ở vị trí chủ tọa có ánh mắt sắc bén kia là cha của hắn-Lăng Trường Thanh, mặt khác còn có hai vị phu nhân trung tuổi, một người có gương mặt lạnh lùng là vợ chính thức của Lăng bá bá, còn người có vẻ mặt hiền lành ôn nhu tươi cười kia là mẹ ruột của Lăng Chấn Vũ.

Còn về bốn cặp mắt có địch ý kia phát ra từ hai đôi vợ chồng trẻ có thái độ hết sức lãnh đạm, là hai người chị cùng cha khác mẹ với Lăng Chấn Vũ và chồng của bọn họ.

Hương Hải Lam chào hỏi tất cả mọi người một lượt, sau đó toàn bộ người hướng phòng ăn dời đi.

Cơm trưa thập phần phong phú, có rượu khai vị, rau xà lách khoai tây, thịt gà nướng vàng thơm ngát, món ăn đều hết sức tươi ngon cùng với món phomat tráng miệng.

Nhà ăn bố trí rất là đơn giản, trên bàn ăn là những chén thủy tinh lấp lánh làm cho Hương Hải Lam rốt cục cũng ý thức được thế nào là danh gia phú hộ.

Nháy mắt, lòng nàng dâng lên một sự bất an và sợ hãi, chính mình có thể có được cuộc sống như vậy sao? Cho dù là người đơn thuần như nàng cũng có thể cảm giác được gia đình này có chút phức tạp, bầu không khí vô cùng kì quái.

“Ừm..... Hải Lam đúng không?! Ta cùng cha con coi như là có quen biết đã lâu, như thế nào rất ít nghe ông ấy nói đến con ?” Giọng nói nghiêm túc của Lăng trường thanh chợt vang lên.

Hương Hải Lam căng thẳng mà liếc nhìn Lăng Chấn Vũ một cái, sau đó cẩn thận trả lời: “Có lẽ nguyên nhân là do con không giao tiếp nhiều, lại hay thẹn thùng, hơn nữa vẫn còn đang đi học ăh!” Đây xem như là câu trả lời vừa thành thật lại đơn giản! Nàng nghĩ thầm.

Lăng Trường Thanh là lão già lẩn lộn trong thương trường nhiều năm, không ai có thể qua mặt hắn, liếc mắt một cái là nhìn ra Hương Hải Lam là một cô gái nhỏ nhắn hiền lành lại đơn thuần, ôn nhu.

Tuy là lúc đầu hắn nhìn trúng chị của nàng là Hương Lệ Vi xinh đẹp lại giỏi giao tiếp, có thể giúp ích cho đứa con này của hắn. Nhưng Hương Lệ Vi nhân phẩm không tốt, còn kiêu căng tùy hứng, tuyệt không phải là một người vợ tốt, càng nói chi là làm cho con hắn thích.

Có lẽ đơn thuần thiện lương như Hương Hải Lam sẽ đem lại hiệu quả không thể ngờ, dù sao đứa con luôn luôn đối đãi với nữ nhân lạnh lùng không tốt kia, hôm nay lại lần đầu tỏ ra nụ cười ôn hòa và vẻ mặt lo lắng như vậy.

Đối với Lăng Chấn Vũ, trong lòng ông có chút hổ thẹn, những đứa trẻ khác luôn có người cha yêu thương cưng chiều chúng, nhưng ông luôn là không nói ra khỏi miệng, chỉ dùng thái độ nghiêm khắc mà giáo dục, bồi dưỡng hắn, làm cho tình cảm cha con ngày càng xa, quan hệ ngày càng lạnh nhạt.

Đây là tiệc cưới của ông, nhưng ông lại là một lão già quật cường cố chấp, tuyệt không có khả năng cúi đầu, nhận lỗi với đứa con. Nếu có thể tìm cho con trai một cô gái có thể đem đến cho nó vui vẻ hạnh phúc đó không coi là bồi thường, cũng có thể coi là giảm bớt sự hổ thẹn trong lòng của ông đi.

“Ta nhớ rõ, cô dâu cha chọn cho Chấn Vũ là Hường gia đại tiểu thư cơ mà, như thế nào lại biến thành nhị tiểu thư?!” Chị cả của Lăng Chấn Vũ – Lăng Nam Hân không có ý tốt mà nói.

“Phải! Ta cũng nhớ rõ là Hường gia đại tiểu thư Hường Lệ Vi mà.” Chị hai Lăng Du Quyên phụ họa thêm.

Hai chị em các nàng lập gia đình xong, vẫn cùng chồng ở lại Lăng gia, hưởng hết vật chất Lăng gia mà trong lòng vẫn còn mong mỗi chồng của mình có thể được phân tài sản cha để lại, không cam lòng để Lăng Chấn Vũ độc chiếm hết thầy môn hời này!

“Các người đều im miệng cho ta!” Đang lúc Hường Hải Lam bị vấn đề sắc bén nhảy cảm kia làm cho sợ hãi không thôi, Lăng Trường Thanh đột nhiên trầm giọng quát.

Tiếng nói đủ quyền uy làm chấn động mọi người, mà ánh mắt sắc bén nghiêm khắc kia làm hai chị em Lăng gia lập tức cụp mắt xuống, bày ra bộ dáng sợ hãi cảm như hén.

Sau một lúc yên lặng, Lăng Trường Thanh hòa hoãn mà kiên định nói: “Nam Hân, Du Quyên, một khi Chấn Vũ kết hôn xong, các người liền dọn ra khỏi Lăng gia cho ta. Dù sao các người cũng đã làm vợ người ta, không thể ở nhà cha mẹ suốt ngày được!” Ông tự nhận đối với hai đứa con gái này quá đủ khắt khe rồi, trừ bỏ ổi người một căn nhà, còn cho chồng của các cô quản lý công ti con dưới danh nghĩa của ông.

“Cha!” Lăng Nam Hân cùng Lăng Du Quyên đồng thời kinh hô, không dám tin cha cư nhiên đuổi các cô đi.

“Không cần nói nữa, ta đã quyết định rồi! Nhà này lúc nào cũng hoan nghênh các con trở về, nhưng ở nhà mẹ mãi, không sợ người khác cười nhạo chồng của các con sao?” Lăng Trường Thanh một câu đem hai chị em Lăng gia câm miệng không nói gì tiếp được nữa.

Tiếp theo mỗi người đều im lặng mà ăn, phòng ăn trừ bỏ âm thanh của dao nĩa không còn nghe thấy một tiếng gì khác.

Kết thúc cuộc gặp mặt này, Lăng Trường Thanh hé ra khuôn mặt tươi cười hiem thấy nhìn Hường Hải Lam hòa nhã nói. “Hoan nghênh con hai tuần sau sẽ gia nhập đại gia đình này, trở thành một thành viên mới.

Hường Hải Lam từ từ nở ra một nụ cười sáng lạn. Lăng bá bá tuy là nghiêm nghị nhưng cũng không khiến người khác chán ghét, ngược lại nàng thấy thích ông ấy, nàng có thể cảm thấy được ông là một người hòa ái dễ gần, không hề giống với người cha cùng mẹ kế mà nàng chỉ hình dung đến thôi cũng đã đủ dọa người kia!

Lăng Chấn Vũ có chút kinh ngạc mà nhìn cha hần, ông đối với những cô gái khác đi đi đến đến bên cạnh hần không có gì hảo cảm, càng đừng nói là vẻ mặt tươi cười, ngay cả Hường Lệ Vi ông cũng chỉ là nghiêm túc khế gặt đầu ý bảo được, không giống đối với Hường Hải Lam ôn nhu hiền từ như vậy.

Rời khỏi Lăng gia trở lại chung cư, Lăng Chấn Vũ ngắn gọn căn dặn nàng. “Hai tuần này vẫn đi học ở chỗ Trần Ny, biết không?”

Hường Hải Lam yên lặng gật đầu, không rõ hần vì sao lại có bộ dáng mắt hững như thế này.

“Emem nghĩ anh không cần kêu tài xế tới đón đâu, mình em cũng có thể đón xe buýt đi về được mà, tương đối tiện lợi.” Cũng tương đối tự do, nàng dưới đáy lòng nói thêm một câu.

“Tùy em!” Hần có chút không kiên nhẫn mà nói. Nói xong, hần nhanh chóng nhấn ga giống như tên lửa mà phóng đi, để lại Hường Hải Lam vẻ mặt lưu luyến mà nhìn chiếc xe khuất bóng xa dần. Ở đáy lòng nàng, Lăng Chấn Vũ trước sau luôn không thể nắm bắt được như thế.....

Theo dòng thời gian, ngày cử hành hôn lễ càng lúc càng gần, Hường Hải Lam đáy lòng sợ hãi và bất an cũng vì thế mà càng lúc càng tăng!

Ba ngày nữa là ngày kết hôn, nhưng đúng mười ngày qua nàng không thấy Lăng Chấn Vũ, giống như là chỉ cần thông qua sự sát hạch của cha hẳn rồi thì nàng đối với hắn không còn ý nghĩa gì cả, cho nên hẳn cũng không cần để ý đến nàng nữa.

Đây chính là cuộc hôn nhân hoang đường nhất, mà nàng cũng có thể là cô dâu bi ai nhất trong lịch sử ah!

Bọn họ cũng không chụp hình kết hôn, điều này làm lòng nàng rất buồn. Mỗi người con gái đều hy vọng chính mình mặc vào chiếc áo cưới xinh đẹp, vui vẻ mà chụp hình để lưu lại kỉ niệm đẹp này.

Nhưng mà, Lăng Chấn Vũ ngay cả làm bộ làm dáng cho nàng vui cũng không chịu.

Ngay cả khi nàng đi thử áo cưới, hắn cũng không có đến, chỉ có Trần Nỵ nhiệt tình giúp đỡ nàng hết thảy. Chỉ trong vòng một tháng, Hưởng Hải Lam lại cảm giác được chính mình dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều.....cũng già đi rất nhiều.

Một người luôn luôn vui vẻ chấp nhận số mệnh như nàng cũng hiểu được cảm giác bi ai buồn bã như vậy. Cảm giác Lăng Chấn Vũ đem đến cho nàng còn đau hơn thái độ lạnh nhạt của cha nàng lúc trước nữa.

Có lẽ là do chính mình không khiến người khác yêu thích đi! Nàng chấp nhận số mệnh mà than thầm một hơi, cũng bất buộc bản thân phải phấn chấn lên.

Nhìn qua một vòng phòng khách, trên bức tường đều là các tác phẩm của nàng, nàng cảm giác có chút vui vẻ, ít nhất mình còn có hội họa. Chỉ có đắm chìm trong hội họa, nàng mới có thể thả lỏng bản thân, cảm thấy nhẹ nhõm thư thái, giống như có thể bay lên không trung vậy, hồn nhiên vô tư quên hết mọi việc phiền não này.

Trừ bỏ đúng giờ đến chỗ Trần Nỵ học tập, nàng luôn luôn ở tại chung cư, hoặc là đến mỹ thuật quán, trung tâm văn hóa, quảng trường – những nơi có triển lãm về mỹ thuật.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, ánh mặt trời sáng lạn chiếu khắp nơi, quốc lập mỹ thuật quán tổ chức cử hành triển lãm một tháng một lần.

Đây chính là cơ hội ngàn năm hiếm có, tất cả các tác phẩm đều được xuất xứ từ nước ngoài. Nếu nàng bỏ lỡ, nhất định là ôm hận cả đời ah.

Hưởng Hải Lam quyết định trước sẽ đến mỹ thuật quán thưởng thức triển lãm rồi buổi chiều mới đến học tại chỗ Trần Nỵ. Sự thật thì, những lễ nghi cần học nàng cũng học sắp xong rồi, không đến cũng không sao cả!

Chủ ý vừa định, nàng thay áo t-shirt cùng chiếc quần jean, đi một đôi giày màu trắng, đeo balo liền rời khỏi chung cư.

6. Chương 06

Hưởng Hải Lam hồn nhiên quên đi bản thân mà bị chìm đắm trong các bức họa, thời gian trôi qua rất nhanh cũng không có cách nào dời đi sự si mê chuyên chú của nàng.

Những tác phẩm này đều là các bức tranh với nét vẽ dứt khoát, tràn đầy sức sống giống như tia sáng của ánh mặt trời, khiến người khác tán thưởng không thôi! Với lòng nhiệt tình và đam mê mãnh liệt, Hưởng Hải Lam một lúc mua rất nhiều bức vẽ – có bút pháp chữ Phạn, tài liệu ghi chép và cả tập tem nữa.

Lăng Chấn Vũ đưa phí sinh hoạt cho vốn dĩ chỉ đủ dùng, nhưng gần đây nàng mua thêm rất nhiều dụng cụ vẽ, màu vẽ, hơn nữa cộng thêm một đồng hồ hôm nay mới mua chỉ sợ còn dư lại không nhiều.

Nàng tính nhẩm một chút, hai ngày tới có lẽ nàng phải ăn tiêu tiết kiệm đi thôi, ai kêu nàng tiêu tốn khá nhiều vào nhà húng hội họa này chứ.

Nàng đi dạo quanh một hồi đã qua mấy tiếng đồng hồ, lúc Hướng Hải Lam về mặt tươi cười đem chiến lợi phẩm của mình ra khỏi mi thuật quán, nàng mới phát hiện mình còn chưa ăn cơm trưa, bao tử của nàng đang kháng nghị mà reo lên ầm ĩ.

Nàng nhìn đồng hồ một chút, vừa liếc thấy thì đã khiếp sợ đến ngốc luôn. Như thế nào mà chỉ mới đi một chút thôi đã tới ba giờ chiều mất rồi!

Trời a! Nàng không kịp đến khóa học của Trần Ny rồi, nàng còn phải về chung cư thay quần áo nữa!

Hướng Hải Lam vội vàng bắt một chiếc taxi trở về chung cư.

Trở lại chung cư, Hướng Hải Lam lại nhìn nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ rồi, sớm đã qua giờ học!

Quên đi, nàng khẽ thở dài, hôm nay không cần đi nữa. Nàng cũng không phải là muốn trốn học mà là quên thời gian thôi.

Lấy ra gói mì lúc nãy mua trên đường, nàng vội đi pha nước sôi, thật sự là đói quá rồi, ăn trước đã rồi tính sau!

Một lúc sau, khi nàng đang chuẩn bị thưởng thức món mì còn nóng hổi kia thì cửa lớn đột nhiên bị đá văng ra. Một khuôn mặt lo lắng và tức giận xuất hiện ở trước mắt Hướng Hải Lam.

“Anh.....Anh như thế nào lại đến đây, cửa lại không khóa sao lại phải phá cửa?!” Hướng Hải Lam mở to đôi mắt vô tội, cảm thấy khó hiểu mà nhìn Lăng Chấn Vũ.

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của nàng, Lăng Chấn Vũ vừa tức giận vừa buồn cười, cảm giác lo lắng sợ hãi nhất thời lắng xuống. Buổi chiều hôm nay, đang lúc hân hoan hội đồng, Trần Ny gọi điện đến nói có chuyện gấp tìm hắn.

Thì ra là người luôn luôn đi học đúng giờ như Hướng Hải Lam hôm nay lại nghỉ, hơn nữa cũng không báo cho cô biết, điều này làm cho Trần Ny cảm thấy có chút lo lắng, cô luôn cảm thấy Hướng Hải Lam là một cô gái mơ hồ không biết quan tâm chính mình, sợ nàng sẽ xảy ra chuyện. Hơn nữa, cô gọi điện đến chung cư mà không thấy ai nghe máy, vì thế mà vội vàng tìm đến Lăng Chấn Vũ.

Bởi vì nàng, hắn mới bỏ ngang cuộc họp, vội vàng vàng mà chạy đi tìm khắp nơi!

Đây là lần đầu tiên trong lòng hắn sinh ra cảm giác lo lắng và sợ hãi. Đối với nàng, hắn bất tri bất giác mà trở nên lo lắng sốt ruột, điều này làm cho trong lòng hắn rất là khó chịu. Mà nàng lại dám bày ra vẻ mặt không liên quan, không hiểu gì, vô tội vạ kia với hắn là sao chứ!

“Hôm nay tại sao không đến chỗ Trần Ny học?” Hắn trầm thanh hỏi, cũng cực lực mà không chế xúc động muốn ôm nàng vào lòng.

Mấy ngày qua, hắn tránh gặp nàng, không đến xem nàng, chính là bởi vì nàng đã nhiễu loạn trái tim vốn bình lặng của hắn, càng uy hiếp đến năng lực tự khống chế của hắn!

Nhưng mà thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng lúc nào cũng ở trong lòng hắn, lẫn quẩn trong đầu khiến trái tim hắn ngày ngày đêm đêm đều không được bình yên.

Loại cảm giác khó chịu chưa từng có này làm hắn tức giận, hắn cần một lối thoát, cần một sự cân bằng.

Mà đầu sở gây nên sự bất thường đó của hắn lại chính là Hướng Hải Lam, giờ phút này hắn thầm nghĩ ở trên người nàng phát tiết tức giận, để làm ổn định cảm giác khó hiểu trong lòng mình.

“Ai cho phép em không đi học?” Hắn bất mãn hỏi, đôi mắt u ám bắn ra hai tia sắc bén lạnh lùng.

Hướng Hải Lam mơ hồ có thể cảm thấy tâm tình chuyển biến của hắn, không khí cũng giống như sắp xảy ra một trận phong ba bão táp.

Trong phút chốc, khẩu vị của nàng đột nhiên biến mất toàn bộ, nàng khản trương nuốt nước miếng, ấp a ấp úng mà giải thích: “Ah.....Chuyện đó, tôi...tôi đi mỹ thuật quán xem triển lãm! Không..... Không cần thận liễn..... quên mất thời gian, cho nên mới không đi học.”

“Tôi thật sự không phải là cố ý không muốn đi học!” Nhìn thấy Lăng Chấn Vũ đang dấy lên phần nộ, nàng nhanh chóng bổ sung thêm một câu.

“Chẳng lẽ em không nghĩ đến việc nên gọi điện cho Trần Ny báo một tiếng hay sao?” Hấn vẫn không buông tha nàng, tiếp tục chất vấn.

“Tôi..... Tôi quên mất!” Nàng quả thật nên gọi một cuộc điện thoại.

“Em quên?! Em có biết là Trần Ny rất lo lắng ỉn không? Còn có tôi, vì em mà bỏ dở cuộc họp quan trọng đang tiến hành được một nửa—“ Giống như thấy được chính mình đang bộc lộ ra tình cảm đối với nàng, hấn nhanh chóng ngừng nói.

Đáng chết! Hấn phần nộ thấp giọng mắng, một tay vò lên mái tóc đen rối bời của mình.

Tất cả đều không tự chủ được! Bức tường mà mấy ngày nay hấn cố gắng xây lên đều vô hình bị sụp đổ, chỉ cần nhìn nàng một cái hoặc nghe được chuyện có quan hệ đến nàng, hấn liền hoàn toàn không khống chế được chính mình.

Nhưng càng là như vậy, hấn càng muốn đem nàng đặt ở bên ngoài trái tim hấn, hấn tuyệt đối không cho phép tình cảm vậy hăm hấn đẩy hấn xuống cảnh giới nhu nhược mềm yếu.

Hướng Hải Lam mở to đôi mắt kinh sợ mà nhìn Lăng Chấn Vũ, thấy hấn như một con mãnh hổ ở trong phòng khách đi qua đi lại, thân thể nàng sớm đã đông cứng, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám, sợ không cẩn thận một cái liễn chọc hấn tức giận càng mạnh mẽ hơn.

Bỗng dưng, Lăng Chấn Vũ đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên những bức tranh treo ở bốn bức tường, sau đó lại quét qua toàn bộ các bức tranh trong phòng khách một lượt, cùng với dụng cụ màu vẽ vương vãi khắp trên mặt đất, đôi mắt hấn càng đen thêm vài phần.

Hướng Hải Lam theo tầm mắt của hấn, trong lòng âm thầm kêu xong! Chung cư này chỉ là chỗ ở tạm thời của nàng, nhưng nàng lại không hỏi qua ý kiến của hấn mà tùy ý bố trí, lại còn biến tất cả thành một đồng hồ hỗn độn như vậy!

“Ah..... Tôi chính là cảm thấy căn phòng này rất lạnh lẽo đơn sơ, cho nên mới treo mấy bức tranh này lên, trang trí một chút.....” Nàng vội vàng giải thích, lời nói ấp úng giống như rất là lo sợ.

Không nghĩ tới, Lăng Chấn Vũ ngược lại không có trách nàng, lại còn chuyên tâm thưởng thức những bức tranh của nàng. “Tất cả đều là tác phẩm của em sao?” Hấn hỏi.

Hướng Hải Lam khó hiểu nhìn chằm chằm hấn, phần này hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, sau đó ngây ngốc mà gật đầu.

“Không nghĩ tới em còn có khả năng này, vẽ không tồi!” Lăng Chấn Vũ thật lòng tán thưởng.

“Thật sao?” Nghe được chính miệng hấn tán thưởng, Hướng Hải Lam cảm thấy chính mình đang nhẹ nhàng bay lên, không tự giác nở một nụ cười ngây ngô.

“Em thật sự thích hội họa sao? ” Lăng Chấn Vũ có chút đăm chiêu mà hỏi, sự tức giận sớm đã không cánh mà bay.

“Ân! Hội họa làm cho tôi rất vui vẻ, khiến tôi quên hết những chuyện không vui.” Nói đến chuyện hội họa, đôi mắt nàng ánh lên hào quang chói lóa.

“Từ nhỏ đến lớn, tôi chỉ có một mình, không ai quan tâm tôi, chỉ có lúc vẽ tranh, tôi mới không cảm thấy cô đơn, còn cảm thấy tràn đầy sức sống và hi vọng.” Nàng bất giác thổ lộ tâm tình của mình với hấn.

“Anh có biết ước mơ và nguyện vọng lớn nhất của tôi là gì không?” Nàng mở to đôi mắt long lanh trong suốt, mỉm cười nhìn hấn hỏi .

“Là gì?” Lăng Chấn Vũ rất sợ nụ cười sáng lạn vô tà của nàng, không tự giác mà tiếp tục hỏi.

“Tôi muốn đi Italia du học, trừ nghiên cứu hội họa ra còn muốn học điều khắc.” Hường Hải Lam hưng phấn lớn tiếng tuyên bố.

Nhưng tiếp theo, mặt nàng liền rũ xuống.

“Nhưng mà tôi nghĩ nguyện vọng này là không có khả năng đạt được.” Nàng vẻ mặt nản lòng nói.

“Lấy cái gì chứng minh điều đó?” Lăng Chấn Vũ nở một nụ cười tuần lãng, mơ hồ nổi lên một tia quỷ dị, giống như đang tính toán cái gì đó. Nhưng lời nói của hắn lại đem đến hy vọng cho Hường Hải Lam.

“Sau khi kết hôn, anh sẽ cho phép tôi qua Italia du học sao?” Nàng tranh thủ hỏi hắn.

“Đương nhiên có thể.” Lăng Chấn Vũ nhẹ híp mắt trả lời. “Chỉ cần những gì em thực hiện ước nguyện đi du học, còn cung cấp cho em toàn bộ chi phí cần dùng nữa.”

Hường Hải Lam quả thực không dám tin sẽ có việc tốt như vậy, nàng nhất thời cao hứng mà quên đi tình hình, nhào vào trong lòng Lăng Chấn Vũ, gắt gao ôm lấy thân hình to lớn của hắn.

“Cám ơn anh, anh thật sự là một người rất tốt!” Nàng cảm động không thôi mà nói.

Đối với hành động khờ dại giống một cô bé của nàng, Lăng Chấn Vũ trước là sửng sốt, nhưng lập tức khôi phục bộ dáng vốn lạnh lùng của hắn.

Hắn nhẹ đẩy nàng ra. “Đừng vui mừng quá sớm, tôi chính là có điều kiện đặt ra cho em đấy.” Giọng điệu của hắn không mang một tia tình cảm.

“Điều kiện gì?” Hường Hải Lam vẫn như cũ không giảm vui mừng mà hỏi, một chút cũng không thấy được ánh mắt mang theo tia quỷ dị, tinh anh và lạnh khốc của Lăng Chấn Vũ.

Hắn định thần liếc nàng một cái rồi từ từ nói: “Điều kiện của tôi rất đơn giản, tôi muốn em sinh cho tôi một đứa nhỏ, trở thành người thừa kế của oái sau này, lúc sinh xong đứa nhỏ liền cùng tôi làm thủ tục li hôn, hơn nữa vô điều kiện từ bỏ tất cả quyền lợi về đứa nhỏ.”

Lời nói vô tình của hắn giống như một trận sấm sét đánh vào tâm hồn yếu ớt của Hường Hải Lam, làm cho nàng rất lâu cũng không nói lên được một lời nào cả.

Hắn chán ghét nàng như vậy sao? Còn chưa kết hôn đã vội vã muốn li hôn, hơn nữa tàn nhẫn đem nàng trở thành công cụ sinh đứa nhỏ, Hường Hải Lam chỉ cảm thấy máu toàn thân nàng đang dần đông lạnh, hàn ý lan ra khắp tứ chi của nàng—

Tim của nàng như bị xé rách từng mảnh, cảm giác đau đớn đang quẩn lấy không ngừng!

Giờ phút này, nàng cuối cùng cũng đã tin, đã hiểu được chính mình thật sự yêu Lăng Chấn Vũ rồi— một người mà nàng vốn không nên yêu, một người đàn ông lạnh lùng vô tình hơn hết thảy!

“Giao dịch này đối với em có rất nhiều chỗ tốt.” Thấy nàng không có phản ứng, Lăng Chấn Vũ tiếp tục nói. “Vừa có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân miễn cưỡng này, lại còn có một số tiền giúp em hoàn thành ước nguyện.”

Hường Hải Lam cứng ngắc gật gật đầu. Hắn nói rất đúng, nàng vĩnh viễn cũng không dành đủ tiền để đến Ý, mà cha của nàng càng không có khả năng cho nàng một số tiền lớn như vậy.....

Nhưng mà, khát vọng đạt được tình yêu của hắn sớm đã vượt qua ước nguyện du học của nàng.

“Em suy nghĩ như thế nào?” Hắn bắt đầu có chút không kiên nhẫn. Hơn nữa vẻ mặt tái nhợt của nàng cũng làm cho trong lòng hắn có chút xao động bất an.

Hắn vốn cũng không phải cố ý nhắm vào nàng. Nếu hôm nay cô dâu là người khác thì hắn cũng sẽ làm y như vậy. Đây là sự trả thù của hắn với cha hắn, hắn phải chứng minh không ai có thể khống chế hắn, ngay cả cha hắn cũng thế!

Nghe theo lời cha hắn kết hôn cũng vì muốn kế thừa tập đoàn Lăng thị, muốn nàng sinh con cho hắn, là bởi vì hắn không tính sẽ kết hôn lần nữa, về phần vì sao lại chọn Hường Hải Lam là mẹ của con hắn, hắn không muốn nghĩ cũng không cần phải nghĩ, nếu không cũng chỉ là tự đi tìm phiền phức mà thôi.

“Điều kiện của anh rất thuyết phục, nhưng đối với anh thì có lợi ích gì?” Hướng Hải Lam buồn bã mà hỏi.

Lăng Chấn Vũ cười lạnh một tiếng, khoe miệng nhếch lên giống như đang nghĩ vấn đề nàng hỏi rất đáng buồn cười.

“Ngoài việc có được người thừa kế hợp pháp ra, tôi còn có thể lấy lại được tự do. Nói cho em biết một chút cũng không sao, tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua là sẽ kết hôn.”

“Một khi đã như vậy, sao anh lại kiên trì để hôn lễ cử hành như cũ, Lệ Vi trốn hôn chẳng phải rất vừa ý anh ư?” Hướng Hải Lam khó hiểu hỏi.

Vấn đề của nàng đụng chạm tới sự phẫn nộ áp chế đã lâu của hắn.

“Bởi vì cha tôi đã uy hiếp, nếu trước sinh nhật ba mươi tuổi tôi không kết hôn thì sẽ hủy bỏ quyền thừa kế của tôi, nói như vậy em đã hiểu rồi chứ!” Quá khứ đau xót của mình khiến hắn giống như một con thú bị thương, bày ra vẻ mặt dữ tợn tới gần Hướng Hải Lam, phẫn nộ mà nói.

Hướng Hải Lam tròn to đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng, đôi môi tái nhợt chột nhè nhẹ run lên, còn lùi lại phía sau mấy bước. Hắn cười nàng chỉ là vì thừa kế Lăng thị!

“Nhanh nói ra quyết định của em, đồng ý hoặc là không. Bất quá tôi phải nhắc nhở em, nếu em quyết định là không thì em vĩnh viễn cũng chỉ là Lăng phu nhân trên danh nghĩa, ưu đãi gì đều không có, cả đời sẽ mãi mãi bị trói chặt ở Lăng gia!” Giống như mẹ của hắn, đáy lòng hắn bỏ thêm một câu như thế.

Lời nói lạnh lùng vô tình của Lăng Chấn Vũ khiến trái tim Hướng Hải Lam dần trở nên nguội lạnh.

“Được, tôi đồng ý điều kiện của anh!” Nàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi mà trả lời. Ngoài như vậy ra, nàng không còn có con đường nào để đi nữa rồi. Cha nàng nhất định sẽ không chịu tiếp nhận người đã li hôn như nàng trở về nhà, lúc đó nàng có thể rời khỏi mảnh đất đau thương này, nếu đã thế thì sao lại không hoàn thành ý nguyện của hắn?

Nói cho cùng, một người không ai để ý đến như nàng có rời đi cũng chẳng có tổn thất gì hết. Sự thoải mái đồng ý và vẻ mặt mơ hồ của nàng bỗng dưng khiến tim hắn đau nhói, nhưng hắn tự cảnh cáo chính mình tuyệt đối không thể mềm lòng, nhiều năm qua hắn bỏ công bỏ sức vì những ngày tháng tươi đẹp của mình và mẹ sau này, hắn tuyệt đối không thể để công sức của mình đổ sông đổ biển được!

“Rất tốt, ngày mốt đã là ngày cử hành hôn lễ, ngày mai em hãy quay trở về Hướng gia, cô dâu sẽ qua đón em.” Nói xong, hắn cũng không xoay đầu lại nhìn mà quay người rời đi, để lại hướng hải lam một mình với vẻ mặt ngưng trọng mờ mịt.

Một lát sau khi bị bắt phải chấp nhận sự thật tàn nhẫn này, nàng mới chậm rãi nở một nụ cười nhạt. Nếu ông trời đã định là như vậy, nàng hà cớ gì phải buồn, phải tiếc thương nữa chứ!

Tuy nàng ngây thơ đơn thuần, nhưng nàng cũng có quan điểm ý niệm đối nhân xử thế. Mặc kệ chuyện đời có đau thương ưu buồn như thế nào đi nữa, nàng vĩnh viễn đều chính là một Hướng Hải Lam biết thỏa mãn, vui vẻ, không lo không buồn. Nàng dưới đáy lòng âm thầm nói với chính mình như vậy!

Đi đến bên giường, Hướng Hải Lam yên lặng bất động mà đứng thẳng, vì e sợ chuyện sẽ phát sinh kế tiếp mà thân thể khẽ run nhè nhẹ.

Cả người mang một bộ áo ngủ màu trắng làm nàng rất đẹp, khiến hắn gần như không thể khống chế nổi dục vọng của chính mình.

“Cởi quần áo của em ra, Lăng phu nhân!” Thanh âm của hắn trầm thấp mà khàn khàn, giống như có một sức mạnh khiến người khác không thể kháng cự.

Hướng Hải Lam do dự một hồi lâu rồi cắn răng nhắm mắt lại, bắt đầu dùng tay cởi từng nút áo, dù sao cửa ải này nàng cũng phải qua, đây là cái giá nàng phải trả, nàng chỉ hy vọng có thể nhanh nhanh chấm dứt.

Nhìn bộ dáng cam chịu khoan thai của nàng, Lăng Chấn Vũ không khỏi buồn cười, trong lòng bỗng dưng dâng lên một cảm giác vừa yêu vừa xót.

Nhưng sự kiên định và bách thiết muốn nàng của hắn cũng không giảm đi.

Đại sảnh khách sạn Caesar

Đại sảnh rộng lớn được bố trí rất sang trọng trang nhã. Những chữ hỷ màu đỏ treo khắp tường cùng những bông hồng màu kem càng làm cho hội trường thêm thanh lịch và lãng mạn.

Cuộc hôn nhân này có thể nói là việc lớn trong giới thượng lưu Đài Bắc, những người có mặt mũi trong xã hội hoặc trong thương trường đều có mặt. Nhất thời cả đại sảnh đều là nhân vật nổi tiếng, khách đến như mây hình thành một dịp lớn hiếm có khó gặp.

Trong lúc chờ đợi khách nhập tiệc, ban nhạc từ từ tấu lên khúc nhạc kết hôn. Trong âm thanh vui vẻ, chú rể Lăng Chấn Vũ cùng cô dâu Hường Hải Lam chậm rãi bước vào, hướng lễ đường mà đi.

Lăng Chấn Vũ một thân vest màu đen khí vũ hiên ngang, tuấn mỹ vô song, còn Hường Hải Lam với chiếc váy cưới màu trắng, giống như nàng tiên không dính bụi trần, khiến người khác không ngừng tán thưởng và không thể di chuyển tầm mắt.

Dưới đáy lòng mọi người không khỏi thầm nói: một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Không ai để ý vì sao cô dâu lại là người khác. Dưới sự vỗ tay nhiệt tình của mọi người, Lăng Chấn Vũ vén lên khăn trùm đầu của Hường Hải Lam, triển miên mà hôn nàng một hồi lâu.

Tuy rằng nụ hôn của hắn khiến nàng vẫn tim đập thành thịch, nhưng trong lòng Hường Hải Lam rất rõ ràng, hắn làm như vậy chẳng qua chỉ là diễn kịch ọi người xem thôi!

Lúc cô dâu chú rể chấm dứt nụ hôn, người chủ của Lăng gia, cũng là chủ tịch tập đoàn Lăng thị – Lăng Trường Thanh từ từ tiến lên lễ đường.

“Cám ơn quý vị đã nể mặt tham gia hôn lễ của khuyến tử(*). Hôm nay, tôi còn muốn tuyên bố một sự kiện, xem như là lễ vật kết hôn cho con trai mình” Lăng Trường Thanh cầm microphone vui vẻ nói.

(*khuyến tử: đây là một trong các cách gọi con mình của các bậc cha mẹ Trung Quốc)

Lời vừa nói ra, toàn bộ hội trường nhất thời lạnh ngắt không một tiếng động, mọi người nín thở mà chờ đợi.

Đôi mắt tinh anh của Lăng Trường Thanh quét qua toàn bộ hội trường, sau đó trầm ổn mà tuyên bố:” Tôi quyết định đem vị trí chủ tịch tập đoàn Lăng thị nhường lại cho con trai tôi – Lăng Chấn Vũ tiếp quản!

Nhất thời, cả hội trường một mảnh xôn xao không ngừng!

Mọi người đều biết Lăng Chấn Vũ là con riêng của Lăng Trường Thanh, hiện giờ Lăng Trường Thanh lại tuyên bố Lăng Chấn Vũ là người kế thừa của mình , việc này giống như là gián tiếp tuyên bố với bên ngoài rằng Lăng Chấn Vũ là con trai hợp pháp của ông ta, còn cho Lăng Chấn Vũ một cái thân phận chính thức, vinh dự.

Sau khi Lăng Trường Thanh tuyên bố xong, yến tiệc chính thức bắt đầu, cô dâu chú rể cũng vào nhập tiệc.

Lăng Chấn Vũ giờ cao ly rượu chậm rãi uống cạn, hắn đã đạt được mục đích của mình rồi. Điều duy nhất không đạt được chính là mẹ hắn không thể quang minh chính đại mà tham dự buổi tiệc này, ở bên cha hắn vĩnh viễn là mẹ lớn, mà mẹ hắn định sẵn chỉ là thân ảnh trong bóng tối âm thầm lặng lẽ chờ đợi bảo vệ cha hắn mà thôi.

Nhưng mà nguyên nhân khiến hắn buồn phiền là — tuy rằng đã đạt được mục tiêu nhiều năm qua của mình nhưng hắn lại cảm thấy không vui sướng một chút nào, hơn nữa cả một đêm, trong đầu hắn đều xoay quanh thân ảnh kiều diễm động lòng người của Hường Hải Lam.

Lăng Chấn Vũ ngẩng đầu, nhìn người bên cạnh đang cúi đầu lặng lẽ ăn tiệc – Hường Hải Lam. Trải qua sự huấn luyện và chỉ dạy của Trần Ny, nàng đã trở thành một cô gái nho nhã yêu kiều như đóa phù dung, đôi lông mày như mặt trăng của nàng, đôi mắt như sao đêm của nàng, và cả đôi môi mềm mọng như hoa hồng của nàng, thật sâu mà mê hoặc hắn, cũng khơi lên dục vọng cuồng nhiệt mà trước đây hắn chưa từng có.

Cảm tạ ông trời, đêm nay hắn đã có thể có được nàng, sở hữu nàng! Lăng Chấn Vũ đôi với sự gấp gáp này có chút tự giễu, còn không có chờ được, thật là buồn cười.

Hắn không biết nàng đối với hắn sẽ có cách nghĩ gì- khi hắn đề ra cái điều kiện vừa lạnh lùng và tàn nhẫn kia. Vấn đề này luôn luôn quấy nhiễu lấy hắn.

Nhưng mà nếu đã quyết định như vậy, hắn sẽ không thay đổi, mặc kệ trong lòng nàng nghĩ như thế nào, hắn muốn nàng, ít nhất trong lúc nàng thực hiện hiệp nghị giữa nàng và hắn, nàng chính là thuộc về hắn. Hắn sẽ tận dụng khoảng thời gian này, tận tình để có được nàng, hưởng thụ những vui vẻ ngọt ngào mà nàng đem lại cho hắn.

Buổi tiệc kết thúc, Lăng Chấn Vũ và Hường Hải Lam ngồi xe cô dâu trở lại biệt thự to lớn của Lăng gia.

Khi Hường Hải Lam vừa tắm và tẩy trang xong, bước ra cửa phòng tắm, lập tức cảm nhận được hai đạo ánh mắt tràn ngập dục vọng nóng rực bắn về phía mình!

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, liền đụng phải ánh mắt nóng rực của Lăng Chấn Vũ.

Hắn hiển nhiên đã tắm rửa xong, mái tóc vẫn còn chút ướt ướt. thân hình cường tráng màu đồng chỉ mặc một chiếc áo ngủ dài, thắt dây lại ngay eo, làm cho hắn tựa như vị thần Apollo của Hy Lạp cổ xưa vậy.

Hường Hải Lam bị mê mẩn bao trùm, nhanh chóng cúi đầu nhìn xuống hai chân trần của mình, hai tay không ngừng nắm chặt áo ngủ.

Lăng Chấn Vũ bộ dáng lười biếng ngồi ở trên giường, đưa ra một cánh tay hướng nàng mệnh lệnh nói: “Qua đây!”

Hường Hải Lam hít một hơi thật sâu, ép buộc bản thân chậm rãi mà đi qua chỗ hắn, nàng trước sau vẫn cứ cúi đầu không dám nhìn lên.

Cả ngày hôm nay, lòng của nàng trước sau đều bất an không yên mà rung động, sợ buổi tối sẽ đến. Nàng vốn chờ mong hắn sẽ bị chuốc rượu mà say mềm, để nàng có thể thoát khỏi một đêm. Nhưng hiển nhiên, hắn không phải là người có năng lực kiềm chế tốt mà chính là có được tửu lượng ngàn ly không say, bởi vì nhìn hắn trông thật là tỉnh táo.

Đi đến bên giường, Hường Hải Lam yên lặng bất động mà đứng thẳng, vì e sợ chuyện sẽ phát sinh kế tiếp mà thân thể khẽ run nhẹ nhẹ.

Cả người mang một bộ áo ngủ màu trắng làm nàng rất đẹp, khiến hắn gần như không thể khống chế nổi dục vọng của chính mình.

“Cởi quần áo của em ra, Lăng phu nhân!” Thanh âm của hắn trầm thấp mà khàn khàn, giống như có một sức mạnh khiến người khác không thể kháng cự.

Hường Hải Lam do dự một hồi lâu rồi cắn răng nhắm mắt lại, bắt đầu dùng tay cởi từng nút áo, dù sao cửa ải này nàng cũng phải qua, đây là cái giá nàng phải trả, nàng chỉ hy vọng có thể nhanh nhanh chấm dứt.

Nhìn bộ dáng cam chịu khoan thai của nàng, Lăng Chấn Vũ không khỏi buồn cười, trong lòng bỗng dưng dâng lên một cảm giác vừa yêu vừa xót.

Nhưng sự kiên định và bách thiết muốn nàng của hắn cũng không giảm đi.

Áo ngủ cởi xuống, Hường Hải Lam toàn thân không mảnh vải hiện ra trước mắt hắn. Nàng khi cởi bỏ quần áo, đẹp đến người khác phải ý loạn tình mê. Da thịt trắng nõn của nàng là miếng ngọc đẹp không tì vết mà hắn chưa từng thấy, bộ ngực tròn đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn, hai chân thẳng tắp.....

Nàng có dáng người mà mọi nam nhân đều mơ tưởng, rất dễ khơi mào lên khát vọng sâu nhất trong lòng bất kì nam nhân nào.

Lăng Chấn Vũ đột nhiên kéo nàng vào trong lòng, một tay khẽ vuốt ve bộ ngực mềm mại của nàng. Làm như vậy đối với một cô gái như Hường Hải Lam thì sự làm càn này quả thật khiến nàng kinh ngạc. Hắn lười biếng mà ngâm nói, không nghĩ tới thân hình nhỏ nhắn như nàng lại có dáng người lung linh xinh đẹp như thế.

Hường Hải Lam kinh sợ mà trợn to đôi mắt, cũng cố ở trong lòng ngực hắn duy trì bình tĩnh.

Nhưng giây kế tiếp, nàng đã bị ôm lấy mà đặt ở trên giường.

Lăng Chấn Vũ nằm nghiêng người xuống thưởng thức vẻ xinh đẹp của nàng, một tay kia chậm rãi xẹt qua cả người nàng, làm cho nàng run rẩy một trận không ngừng. Hường Hải Lam bắt lực dùng tay che lại thân mình, nhưng vẫn không nhịn được mà tiếp tục run lên.

Hành động này của nàng khiến hắn rất không vui, Lăng Chấn Vũ vô lễ nhanh chóng đem hai tay nàng kéo lên đỉnh đầu, còn lấy một ánh mắt càng to gan, càng nóng rực hơn mà tham lam nhìn nàng.

Hường Hải Lam cảm thấy toàn thân mềm nhũn lúc nóng lúc lạnh, nàng cắn bản vô lực chống cự, cũng không nghĩ muốn chống cự hắn, thậm chí muốn đem nay nhanh chóng qua đi.

Nhưng mà, Lăng Chấn Vũ hiển nhiên có ý nghĩ khác với nàng.

Hắn gắt gao ôm chặt lấy nàng, thật sâu, thật dài, thật ngọt mà hôn nàng, đồng thời cũng cởi đi chiếc áo ngủ trên người, làm cho thân hình cường tráng của hắn tiếp cận bộ ngực non mềm của nàng, nhẹ nhàng mà sát tạo nên loại tra tấn và khoái cảm khó nói nên lời.

Cảm giác ngứa ngáy khó chịu kia khiến cho người không hề có kinh nghiệm như Hường Hải Lam không chống cự được mà khẽ rên nhỏ, trong cơ thể nàng nhất thời dâng lên một cảm giác vừa xa lạ vừa nóng rực.

Tay của hắn bắt đầu to gan mà khám phá thân thể nàng, mãnh liệt mà hôn một đường xuống ngực, dùng đầu lưỡi chọc ghẹo đỉnh núi màu hồng trên đó, sau đấy nhẹ nhàng mà cắn liếm khiến cho nàng kinh sợ run rẩy và thở gấp.

Lăng Chấn Vũ hơi hơi nâng đầu lên, rất vừa lòng với phản ứng của nàng. Thân thể vốn trắng nõn của nàng vì sự trêu chọc của hắn mà trở nên phồng hồng.

Hắn vẫn tiếp tục thân mật thăm dò, đem cảm giác say lòng người này đẩy vào trong máu của nàng. Hắn biết nàng là một xử nữ chưa từng trải, cho nên hắn cũng không muốn vội vàng, muốn dùng sự dịu dàng mà đối đãi với nàng.

Khi bàn tay hắn tiến vào giữa hai chân nàng, Hường Hải Lam theo bản năng mà khép chân lại, nhưng ngón tay hắn vẫn ở trong nơi tư mật thăm kín non mềm của nàng từ từ mà trêu chọc.

Hường Hải Lam cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực, hoàn toàn khuất phục dưới sự mạnh mẽ thăm dò của hắn, từng cơn khoái cảm như dòng điện mãnh liệt mà ngấm vào tứ chi cùng toàn thân của nàng, khiến nàng không tự chủ được mà rên rỉ.

Lăng Chấn Vũ híp mắt xem xét khuôn mặt mơ màng của Hường Hải Lam, tiếng ngậm nga như tiếng mèo nhỏ kêu của nàng khiến tim hắn đập không ngừng. Lúc này, máu trong người hắn đều không thể khống chế được dục hỏa, hắn biết hắn không thể đợi nữa rồi!

Hắn lấy tay tách hai chân của nàng ra, hành động bất ngờ này khiến nàng sợ hãi.

“Cứ thoải mái đi, anh sẽ không làm thương tổn em.” Hắn ở bên tai nàng ôn nhu khẽ nói.

Sau đó nháy mắt, hắn đột ngột nâng mông nàng lên, tiến vào nơi chật hẹp buộc chặt của nàng.

Trong phút chốc, Hường Hải Lam cảm thấy toàn thân rất là đau đớn, không nhịn được mà kêu lên. “Đau, rất đau.....” Vì cái gì lại đau như vậy chứ? Nàng thật sự không hiểu.

Lăng Chấn Vũ dừng động tác lại để làm dịu đi sự đau đớn của Hường Hải Lam.

Tiếp theo, hai cánh tay hắn vây quanh thân thể kiều diễm của nàng, lại hướng phía trước động đậy một chút khiến cho nàng nghĩ đến chính mình sắp bị ngắt đi.

Nàng theo bản năng mấp máy thân thể muốn thoát khỏi hắn.

“Đừng nhúc nhích, anh sẽ không cho em lùi bước đâu.” Hắn khàn khàn nói, thanh âm có chút áp lực. “Em phải quen với thân thể của anh mới được, bởi vì sau này anh sẽ một lần lại một lần làm như vậy với em cho đến lúc em mang thai mới thôi.”

Hương Hải Lam vô lực mà tựa vào lồng ngực hắn, nói không lên một lời. Nàng cảm nhận được mồ hôi của hắn, nóng nóng mướt mướt, là hương vị nam tính của đàn ông.

Lúc này, nàng bị ôm chặt trong lòng hắn, nhưng hắn lại ở trong cơ thể nàng, đây chính là tình dục nam nữ sao? Nàng hoàn toàn lâm vào mờ mịt rồi. Việc duy nhất nàng có thể xác định bây giờ chính là, hắn không yêu nàng, muốn nàng cũng chỉ là vì muốn có con mà thôi.

“Mở mắt ra nhìn anh!” Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, mệnh lệnh nói. Hắn không muốn nàng cứ thế giống như không thật lòng, chỉ miễn cưỡng tiếp nhận hắn.

Hương Hải Lam bắt đầu dĩ chớp chớp, mở to đôi mắt mơ màng, mơ hồ nhìn thấy hai thân thể đang giao nhau, dùng phương thức thân mật nhất kết hợp cùng một chỗ. Đối với chuyện này, nàng chỉ có thể phát ra vô số thanh âm rên rỉ. Nhìn thấy khuôn mặt phiếm hồng của nàng, Lăng Chấn Vũ lại dùng bàn tay chậm rãi nhẹ nhàng xoa nắn da thịt mẫn cảm, thi triển ma pháp, để thân thể nàng lại bị thiêu đốt lên lần nữa.

“Đừng như vậy.....” Hương Hải Lam lắc đầu nguầy nguậy, nghĩ muốn kháng cự cảm giác nóng rực xa lạ này.

Bộ dáng khi kích tình của nàng vừa ngây thơ vừa mê người, làm rung động trái tim hắn thật sâu, cũng khiến cho lí trí còn sót lại của hắn tan biến hoàn toàn. Hắn bắt đầu động đậy, không ngừng tăng thêm lực đạo, phóng túng chính mình, điên cuồng mà chiếm lấy nàng, tùy ý để dục vọng khóa lấp toàn thân. Mà kẻ tâm hồn sớm đã bị mê mang Hương Hải Lam chỉ có thể dùng sự rên rỉ thở gấp đáp lại.

Lăng Chấn Vũ trước sau đều quan sát mỗi một biểu tình của nàng, nghĩ muốn nhớ thật kỹ bộ dáng lúc này, ngàn vạn lần không thể tưởng tượng được người đơn thuần như Hương Hải Lam lại có thể trở nên mê người lại nhu mì như thế!

“Còn đau không? Hắn khàn khàn hỏi.

Nàng chớp chớp đôi mắt mê người kia, vô tội mà nhìn hắn. “Em em..... Không biết.....”

“Đến đây, ôm chặt anh!” Hắn kéo lấy nàng bám vào cánh tay to lớn của hắn, sau đó dùng tốc độ nhanh hơn mà đi vào nàng.

“Kế tiếp.....” Hắn thở gấp tà tà cười. “Anh muốn đưa em ngồi lên phi thuyền, ngao du thần hồn.”

Hương Hải Lam còn chưa kịp tiêu hóa lời nói của hắn đã bị động tác ngay sau đó làm cho chấn động không nói được lời nào, tùy ý để hắn cùng nàng không ngừng nhấp nhô xoay tròn, bay lướt qua từng ngọn từng ngọn núi, hướng thẳng đến tận trời xanh.....

Lượn qua những ngôi sao sáng nằm rải rác trong không trung, sau đó nhẹ nhàng rơi vào đám mây ẩm áp kia.....

7. Chương 07

Buổi sáng khi nàng tỉnh lại, Lăng Chấn Vũ đã không còn ở bên trong phòng nữa.

Hương Hải Lam cuộn chăn quanh mình, run rẩy bò xuống giường, phát hiện giữa hai chân vừa chua xót vừa vô lực. Thật vất vả mới có thể đi đến phòng tắm mở nước ấm, bỏ chăn ra, nàng kinh ngạc nhìn thấy trên người mình đầy những dấu hôn cùng vết bầm tím nhợt nhạt.

Đây là những dấu vết để lại của đêm tân hôn ngày hôm qua, chúng hết sức rõ ràng nói cho nàng biết—nàng đã không còn là Hương Hải Lam trước kia nữa rồi! Nàng là Lăng thiếu phu nhân có thời hạn, mặc dù chuyện đêm qua là sự thật nhưng nàng vẫn hi vọng nó chỉ là một giấc mộng mà thôi...

Hương Hải Lam mở vòi nước ấm lên lớn nhất, nhanh chóng chà rửa thân thể, thầm nghĩ muốn đem những dấu vết Lăng Chấn Vũ lưu lại trên người mình tẩy đi sạch sẽ.

Trở lại trong phòng, nàng mặc vào một bộ đồ ở nhà thuận tiện lại đơn giản. Váy hoa dài chất liệu mềm mại, màu sắc tươi tắn trang nhã, mái tóc dài buông xoã sau lưng không cầu kì, vài sợi còn không cần thận rủ xuống bờ vai tròn trịa.

Nàng đi ra ngoài, tiến vào phòng khách, Lăng Trường Thanh cùng mẹ ruột của Lăng Chấn Vũ – Phùng Tố Tâm đang ngồi sẵn ở trên bàn ăn.

“Cha, mẹ, chào buổi sáng!” Hương Hải Lam nhẹ giọng gọi. Đối mặt với hai người, nàng cảm thấy có chút ngần ngại và không được tự nhiên cho lắm, dù sao cái nhà này đối với nàng mà nói vẫn còn hết sức xa lạ.

“Ngồi xuống ăn bữa sáng đi!” Lăng Trường Thanh ngữ khí ôn hoà nói, nụ cười trên gương mặt làm tan biến đi vẻ nghiêm túc cùng tinh duệ ngày thường.

Hương Hải Lam vừa mới ngồi xuống, quản gia của nhà họ Lăng – Lưu tẩu, lập tức đem lên cho nàng một chén sữa yến mạch cùng một phần sandwich. Ba người im lặng dùng bữa sáng của mình. Được một lúc, Lăng Trường Thanh mới hướng nàng mỉm cười hỏi: “Hải Lam, tuần trăng mật hai đứa tính bao giờ mới đi?”

Hương Hải Lam hơi cứng người lại, Lăng Chấn Vũ căn bản chưa từng tính đến chuyện này. Dù sao hắn sớm hay muộn cũng sẽ cùng nàng li hôn, làm điều thừa thãi này chi ắt công tốn sức? Ngay cả giấy đăng kí kết hôn còn ngại, còn có thể có tâm tư để ý đến tuần trăng mật sao?

“Ách, chuyện này...Chấn Vũ anh ấy bề bộn nhiều việc, chúng con không tính sẽ đi tuần trăng mật ạch.” Hương Hải Lam uyển chuyển trả lời, hợp đồng bí mật giữa nàng và Lăng Chấn Vũ không thể để cho người thứ ba biết được.

Lăng Trường Thanh buông đũa, vẻ mặt không hài lòng nói: “Cái thằng này cũng thật là, nào có ai đối đãi với vợ mình như nó, kết hôn xong ngay hôm sau đã vội bỏ mặc vợ một mình chạy đi làm việc? Thật đúng là vô pháp vô thiên mà!”

Hương Hải Lam thấy thế vội vàng nói tiếp: “Không cần quá gấp...Anh ấy chỉ là không thể bỏ việc của công ty xuống được, tuần trăng mật có thể tìm lúc khác đi cũng được ạch.”

Câu trả lời này làm cho lòng mày Lăng Trường Thanh lập tức giãn ra, lại hồi phục nụ cười ôn nhu hoà ái như lúc trước. Bên cạnh, Phùng Tố Tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng quay sang nhìn Hương Hải Lam bằng ánh mắt cảm kích cùng yêu thương sung ái.

Hương Hải Lam đến tận bây giờ mới có thể chân chính nhìn thấy rõ ràng vị phu nhân trung tuổi trước mắt—

Phùng Tố Tâm là người phụ nữ thanh lịch nhã nhặn, phong vận do tôn(*). Người như vậy lúc còn trẻ nhất định là một đại mỹ nhân, chẳng qua có chút hơi quá mức ôn nhu nhu nhược.

“Hải Lam ạch” Phùng Tố Tâm ôn nhu nói. “Con cứ việc đem nơi này trở thành nhà của chính mình, có việc gì cần đều có thể nói với ta cùng Lưu tẩu.”

Hương Hải Lam vui sướng khẽ gật đầu, nhìn Phùng Tố Tâm, trong lòng nàng cảm giác dường như mẹ của mình vẫn còn tồn tại, bất giác cảm nhận được sự ấm áp len lỏi trong tâm hồn mình.

“A, đúng rồi. Chấn Vũ dặn ta mang con đến hoạ thất nhìn một cái.” Phùng Tố Tâm vội vàng bổ sung.

“Hoạ thất(*)” Hương Hải Lam dùng vẻ mặt kinh dị, không dám tin lặp lại lời mẹ chồng. Nàng không nghĩ tới việc Lăng Chấn Vũ sẽ vì mình mà đặc biệt chuẩn bị một gian phòng dùng để vẽ tranh.

(*Hoạ thất: phòng vẽ tranh)

“Nghe Chấn Vũ nói con vẽ rất đẹp!” Lăng Trường Thanh ngồi một bên cười cười hỏi.

Hương Hải Lam ngần ngại cúi đầu, ngượng ngùng trả lời: “Ngại quá, con chỉ là biết vẽ qua một chút mà thôi.”

Lăng Trường Thanh mỉm cười gật đầu, đối với người con dâu vừa chân thật lại khiêm tốn này thêm phát sinh hảo cảm. “Ăn sáng xong, để Tổ Tâm đưa con đi xem qua đi!”

Lăng Chấn Vũ đặc biệt chuẩn bị cho nàng một căn phòng vẽ có lối đi rất gần với phòng ngủ của hai người, hơn nữa giống nhau đều có một cửa sổ sát xuống mặt đất, có thể làm cho ánh mặt trời sáng lạn huy hoàng và ấm áp chiếu vào bên trong.

Gian phòng này mười phần rộng rãi, bên trong sớm đã bày biện đầy đủ những thứ nàng cần, giá vẽ, bút, chất liệu cùng đủ loại màu vẽ khác nhau. Những bức vẽ nàng treo ở căn hộ tại Thiên Mẫu cũng được để ở đây.

Càng làm cho nàng kinh hỉ chính là, hần cũng đem cả Tiểu Hoa tới.

Hướng Hải Lam mở cửa lồng ra để cho Tiểu Hoa có thể duỗi thẳng thân mình, vẻ mặt vô cùng thoả mãn nhảy nhót khắp nơi.

“Con quả đúng là rất yêu thích động vật nhỏ nhỉ?” Phùng Tổ Tâm mỉm cười hỏi.

Hướng Hải Lam đáp lại bằng một nụ cười sáng lạn ấm áp, cũng gật đầu lia lịa.

“Ta cũng rất thích...Bất quá, Chấn Vũ rất chán ghét việc nuôi dưỡng động vật cưng, thú nhỏ linh tinh gì đó.” Phùng Tổ Tâm có chút khổ sở nói.

Giọng điệu mang theo sự thương cảm khiến Hướng Hải Lam không tự chủ được quay lại nhìn bà.

“Nhưng mà, chuyện này cũng không thể trách nó được. Từ nhỏ, Chấn Vũ đã thường xuyên bị khi dễ, luôn luôn không có cảm giác an toàn, hơn nữa nó lại là đứa trẻ vô cùng quật cường, không chịu yếu thế, lại càng không muốn cho người khác thấy được vẻ mặt yếu ớt vì tình cảm của mình!” Phùng Tổ Tâm nói ra những điều sâu kín trong lòng xong, hai tròng mắt ôn nhu lại đượm vẻ tự trách.

“Nó cho rằng nuôi dưỡng vật cưng là một biểu hiện của tình cảm yếu ớt, thế nên nó mới khinh thường, không thèm muốn cùng những con vật nhỏ chia sẻ tâm hồn và sở thích!” Bà tiếp tục nói.

Hướng Hải Lam lắng lắng lắng nghe, thì ra Lăng Chấn Vũ không thích động vật nhỏ là có nguyên nhân của nó.

Phùng Tổ Tâm ngẩng đầu nhìn nàng cười thật dịu dàng: “Ta thật cao hứng khi Chấn Vũ đã cưới con, khi vừa nhìn thấy con ta đã biết con là một cô gái ôn nhu thiện lương lại vô cùng tốt bụng...” Nói đến đây, bà tạm dừng một chút, có vẻ do dự không biết nên nói tiếp hay không.

Cuối cùng, bà vẫn nói. “Ừm...Ta nghĩ con đại khái đã biết ta không phải là vợ chính thức của cha Chấn Vũ! Bởi thế, từ nhỏ Chấn Vũ đã lưng đeo tiếng xấu đến chết, lâu dần tạo thành tính cách lạnh lùng cứng rắn lại có chút cô độc như bây giờ, đối với cảm tình nam nữ cũng luôn khinh bỉ miệt thị vô cùng, ta còn tưởng rằng nó đời này sẽ không chịu kết hôn, trng lòng còn lo lắng mãi không thôi.”

Vừa nói, nàng vừa chậm rãi đi đến trước mặt Hướng Hải Lam, dùng một loại ánh mắt vui mừng xen lẫn cảm kích nhìn nàng, chân thành nói: “May mà nó gặp được con, cưới về làm vợ, ta cảm thấy nó là thật lòng thích con, dù sao thì người hần chọn vẫn là con, mà không phải là đối tượng cha nó an bài ngay từ đầu, cũng chính là chị con Hướng Lệ Vi.”

Lời của nàng làm cho Hướng Hải Lam cảm thấy đỡ khóe đỡ cười, trong lòng không nhịn được trào dâng một niềm thương cảm chua xót. Mẹ của Lăng Chấn Vũ hiển nhiên không biết chuyện hần sở dĩ nguyện ý chịu kết hôn là vì muốn ngồi lên vị trí chủ tịch tập đoàn Lăng thị, mà hần lựa chọn nàng, chẳng qua là bởi vì chị của nàng – Hướng Lệ Vi đã trốn hôn mà thôi.

Nàng không dám vọng tưởng Lăng Chấn Vũ sẽ thích nàng, thậm chí yêu thương nàng. Nhưng hần vì nàng chuẩn bị họa thất, lại cho phép nàng mang theo Tiểu Hoa, chỉ riêng việc này cũng đã làm cho nàng thực thỏa mãn rồi!

Sau khi được Phùng Tổ Tâm tận tình giảng giải, nàng cũng hiểu được thì ra tính cách đăm mực cơ hồ không có tình người kia của Lăng Chấn Vũ là do đâu mà có. Nói thật ra thì, nàng cũng không hề hận hấn, trách hấn, thậm chí còn có điểm đồng tình, đau lòng thay cho hấn.

Đương nhiên, nàng cũng tuyệt đối sẽ không để cho Phùng Tổ Tâm biết được lí do nàng và Lăng Chấn Vũ kết hôn với nhau. Chỉ cần có thể làm cho người khác vui vẻ cùng an tâm, một lời nói dối thiện ý cũng chẳng đáng là gì, đây chính là triết lý sống của nàng.

“Ta nghĩ không nên quấy rầy con thêm nữa, sửa sang dọn dẹp lại mọi thứ tổn không ít thời gian đâu.” Phùng Tổ Tâm vỗ vỗ tay nàng khẽ mỉm cười, sau đó rời khỏi hoạ thất.

Mất tiền Phùng Tổ Tâm đi khuất xong, Hướng Hải Lam ở lại phòng vẽ sắp xếp lại mấy bức tranh. Nàng là người luôn dễ dàng thoả mãn, cũng rất dễ dàng vui vẻ. Hiện tại có một phòng vẽ riêng, nàng có thể tận tình múa bút vẽ chỉ được rồi, còn có Tiểu Hoa bên cạnh làm bầu bạn, hơn nữa còn có người mẹ chồng Phùng Tổ Tâm thân thiết như ruột thịt yêu thương ôn nhu với nàng, nàng cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc. Lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy rằng gả cho Lăng Chấn Vũ cũng không phải là một chuyện quá xấu.

Qua gần một ngày, Hướng Hải Lam rốt cục cũng đem phong vẽ tranh bố trí sửa sang lại thoả đáng.

Bốn phía vách tường đều treo các bức tranh của nàng, các loại sách hội hoạ cũng được sắp xếp gọn gàng trên giá sách. Nàng đem giá vẽ để trên ban công gần cửa sổ sát đất, có thể vừa vẽ tranh vừa tắm dưới ánh nắng mặt trời là một chuyện đáng mừng rỡ của đời người đó nha.

Giá vẽ đặt dựa vào tường, còn lại là chỗ để chiếc bàn gỗ thường dùng để viết thư pháp mà Lăng Chấn Vũ chuẩn bị cho nàng, cùng một chiếc ghế rất đẹp, trong phòng còn có cả giường ngủ cùng ghế bành để nghỉ ngơi, xem ra Lăng Chấn Vũ cũng là một người cẩn thận! Nàng mỉm cười suy nghĩ.

Nàng buông rơi bức rèm che màu lam nhạt xuống để nó hoàn toàn rút ra, phủ bên cửa sổ, đem trang trí thêm mấy chậu hoa nhỏ trên ban công. Tiếp theo đem những bông hoa hồng vàng lấy từ hoa viên cắm vào bình thủy tinh, đặt ở trên bàn làm việc.

Đại công cáo thành(việc lớn đã xong) xong, nàng vô cùng vui sướng và thoả mãn nhìn hết thấy mọi thứ trước mắt rồi trầm nghĩ, đợi khi Lăng Chấn Vũ trở về, nàng nhất định phải hướng hấn thật tốt nói tiếng cảm ơn mới được.

Vất vả cả một ngày, cả người đều dính bụi bẩn, nhìn qua một cái cũng đã gần đến năm giờ. Nàng quyết định trước về phòng mình tắm rửa một cái, đồ quần áo không sạch sẽ này đi. Phùng Tổ Tâm có dặn qua nàng, bữa tối ở Lăng gia luôn luôn chuẩn xác bắt đầu vào lúc sáu giờ rưỡi, tận lực đừng đến trễ cũng đừng bỏ lỡ, bởi vì đây là thứ mà Lăng Trường Thanh cực kì coi trọng, ông cho rằng bữa tối là khoảng thời gian trân quý để cả nhà lại cùng tụ họp.

Nàng một bên nghĩ, một bên mang theo vẻ mặt có chút mệt mỏi lại hiện lên nụ cười ngốc nghếch đi về hướng phòng ngủ của mình và Lăng Chấn Vũ.

Nhưng mà, tối hôm nay Lăng Chấn Vũ lại không trở về ăn bữa tối.

Chuyện này đến tai, Lăng Trường Thanh vì thế lại bộc phát một chút tính tình. Nhờ có Hướng Hải Lam cùng với Phùng Tổ Tâm an ủi, cơn tức giận của hấn mới bình ổn xuống dưới, nhưng trong lòng vẫn còn bức bối khó chịu, không khí trên bàn ăn trở nên trầm thấp hơn hấn.

Ăn xong cơm chiều, mọi người đều tự tản đi, Hướng Hải Lam cũng trở lại phòng ngủ.

Phòng ngủ của nàng và Lăng Chấn Vũ rất rộng rãi, phân làm hai nơi. Một bên là phòng ngủ, bày biện giường lớn cùng tủ quần áo cỡ đại, bàn trang điểm đặt ở đầu giường, phía bên kia là phòng khách, có một bộ sofa hết sức sang trọng, bàn trà cùng toàn bộ thiết bị âm thanh, nghe nhìn.

Hướng Hải Lam vào trong phòng, đến giá sách lấy một cuốn tiểu thuyết trinh thám rồi ngồi xuống sofa mở ra xem. Một lúc sau, ánh mắt của nàng bắt đầu có cảm giác nhức mỏi. Nàng gấp sách, tắt nhạc đi rồi chuẩn bị vào phòng ngủ, đột nhiên cánh cửa bất ngờ mở ra.

Lăng Chấn Vũ mang theo vẻ mặt mệt mỏi bước vào trong phòng.

Nguyên bản Hường Hải Lam cả người vốn đã có chút mơ màng buồn ngủ thấy thế bèn hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng nhớ lại mình phải cảm ơn hắn đã vì nàng làm nhiều thứ như vậy.

Nghĩ thế, Hường Hải Lam bèn nở một nụ cười chân thành ấm áp, hết sức động lòng người với hắn. Tay chân nhanh nhẹn tiếp nhận áo khoác tây trang cùng cặp tài liệu từ hắn, đem chúng cất về vị trí của mình.

“Anh ăn cơm chưa?” Nàng cười ngọt ngào hỏi hắn.

Lăng Chấn Vũ có chút không kiên nhẫn gật gật đầu.

“Cái kia...vậy em đi chuẩn bị nước cho anh tắm!” Nàng vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào như ban đầu, có chút ngốc nghếch khờ dại với hắn. Nàng có thể nghĩ thấy trên người Lăng Chấn Vũ có mùi rượu, đi tắm nước ấm cho tỉnh người hắn là sẽ tốt hơn một chút.

Nói xong, thân ảnh nhỏ xinh lập tức chạy vào trong phòng tắm mở nước, một chốc sau đã truyền ra thanh âm nước chảy không ngừng xuống bồn.

Được một lát, nàng tắt vòi nước đi, lại ra bên ngoài nói với hắn. “Anh có thể đi vào tắm rồi.”

Lăng Chấn Vũ nghiêm mặt trầm ngâm xem xét nàng một hồi lâu, sau đó không nói một câu đi vào bên trong phòng tắm.

Nửa giờ sau, hắn mặc một bộ dục bào(*) màu trắng, tay xoa tóc ướt đi ra khỏi phòng tắm.

(*dục bào: loại áo bằng tơ tằm hay chất liệu tốt, người ta vẫn hay mặc vào sau khi tắm xong)

Hường Hải Lam sớm đã chuẩn bị tốt máy sấy tóc chờ hắn. “Lại đây ngồi đi, em giúp anh lau khô tóc.” Nàng vỗ vỗ mép giường, mỉm cười nhìn hắn nói.

Lăng Chấn Vũ ngừng việc giữ tóc lại, híp mắt đánh giá nàng một phen, đây là cô vợ nhỏ đã làm hắn lung lạc, làm hắn si mê, giúp hắn lấy được quyền hành vĩnh cửu ở Lăng gia ư? Hắn trào phúng nhận xét, không nghĩ tới kẻ đơn thuần như nàng cũng có tâm cơ tới bậc này.

Nhưng hắn vẫn im lặng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi xuống hưởng thụ sự phục vụ của nàng, để nàng vì hắn thổi khô tóc.

Bàn tay linh hoạt của nàng luồn vào mái tóc đen nhánh của hắn, mơn trớn cần cổ, vành tai cùng sau gáy, mềm nhẹ như lông vũ phủ lên làm cho hắn thoải mái cơ hồ muốn rên rỉ ra tiếng.

“Không nghĩ tới kỹ xảo của em lại tốt như vậy!” Hắn châm chọc nói, nghĩ muốn chuyển dời ảnh hưởng của sự tiếp xúc từ bàn tay của nàng đối với mình.

Hường Hải Lam vui vẻ nhếch miệng cười nói: “Đây là do thói quen hay sở soạn Tiểu Hoa mà ra đấy, mỗi lần giúp nó tắm rửa xong, em sẽ làm như vậy từ từ thổi khô lông cho nó, nó luôn thoải mái phát ra những âm thanh meo meo vui tai.”

Lăng Chấn Vũ nhú mày có chút không hài lòng, nàng dám lấy hắn so sánh cùng con mèo, càng làm cho hắn bức mình hơn nữa chính là con mèo kia cư nhiên có thể hưởng thụ sự phục vụ của nàng, lại còn là toàn thân nữa.

Ý thức được chính mình lại đi ăn dấm chua với một con mèo, Lăng Chấn Vũ trong lòng thối mắng chửi mình một tiếng.

Sở dĩ hôm nay hắn cố ý không trở lại ăn bữa tối, chủ yếu là vì muốn chứng minh mình một chút cũng không để ý đến chuyện hôn nhân này, cũng không để ý đến Hường Hải Lam. Hắn cùng nàng chỉ có quan hệ là một bản hợp đồng, không còn thứ gì khác nữa. Cho nên hắn đặc biệt cùng bạn tốt Tống Thiên Lôi và người vừa mới trở về Đài Loan để thị sát nghiệp vụ Lâm Đình Uyên đến PUB(*) uống rượu tụ tập một phen, chúc mừng hắn vừa được ngồi lên vị trí chủ tịch tập đoàn Lăng thị.

(*PUB: là một kiểu quán rượu mà trong đó có phục vụ cả thức ăn nhẹ. Nó có cả quầy bar và phòng chung phục vụ khách, ai cũng có thể vào được.)

Ai ngờ rượu uống càng nhiều, gương mặt thanh lệ của Hướng Hải Lam càng hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

“Muốn hay không em giúp anh mát xa?” Tiếng nói mềm mại của Hướng Hải Lam chợt vang lên bên tai, đánh gãy suy nghĩ của hắn.

Nàng đã giúp hắn thoải mái rồi, bây giờ đang mở to một đôi mắt tròn tròn ngập ý cười nhìn hắn.

“Không cần!” Hắn thô lỗ đáp lại, vẻ mặt thập phần không hài lòng.

Hắn thống hận chính mình mỗi lần vừa nhìn thấy nàng sẽ không tự kìm hãm được dâng lên cảm giác yếu đuối mà mê hoặc. Bởi vậy, chỉ có dùng thái độ lãnh đạm hoặc ngôn ngữ châm chọc đả kích với nàng mới có thể làm cho nội tâm hắn bình ổn trở lại.

“Đừng nghĩ đến việc làm như vậy có thể đạt được mục đích của mình, nếu ý đồ của em là muốn vĩnh viễn có được danh hiệu Lăng thiếu phu nhân cùng địa vị giàu sang của nó, thì tôi khuyên em, hừ, đừng có uống phí tâm cơ làm gì!” Hắn bắt đầu ăn nói ác liệt, hai trong mắt âm hiểm cũng nheo lại, bắn ra ánh nhìn sắc bén lạnh đậm với nàng.

“Trừ bỏ những điều đã cùng tôi kí kết trong hợp đồng, đừng mơ vọng tưởng đến những chuyện không có khả năng đó đi.” Thanh âm lạnh lùng của hắn lại càng điệu thêm lần nữa.

Hắn đột nhiên trở nên tức giận cùng ăn nói tuyệt tình làm cho Hướng Hải Lam kinh ngạc một lúc lâu, nàng chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện như vậy nha! Vì cái gì hắn phải lí giải thiện ý của nàng thành như thế chứ?

Nàng ưỡn khuỷu mở miệng, vô cùng đáng thương nói: “Em không hề có ý đồ đó, em chỉ là...chỉ là muốn biểu đạt sự cảm ơn của mình đối với anh mà thôi.”

“Cảm ơn?” Lăng Chấn Vũ khó hiểu nhíu mày hỏi, “Cảm ơn cái gì?”

Hướng Hải Lam đỏ ửng mặt, không được tự nhiên cúi thấp đầu, hai bàn tay theo thói quen lại nắm lấy tà váy, rồi mới khiếp khiếp nhắc lên hàng lông mi thật dài nhìn hắn. “Anh...anh chuẩn bị cho em một gian phòng tranh, còn chấp nhận để em nuôi dưỡng Tiểu Hoa...Em rất vui, cho nên nghĩ muốn báo đáp anh.” Thanh âm của nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng mà Lăng Chấn Vũ vẫn nghe được rõ ràng từng chữ.

Lời của nàng làm cho hắn bỗng dừng ngậy ngẩn cả người, chỉ vì hai chuyện nhỏ như vậy, nàng đã nghĩ muốn báo đáp hắn?! Thật đúng là cô gái bé nhỏ đáng yêu, đơn thuần đến mức khiến người khác đau lòng.

Hắn đối với phụ nữ luôn luôn hào phóng, những người đàn bà bên cạnh hắn từ trước đến nay luôn nhận được không ít châu báu trang sức giá trị xa xỉ, nhưng cho tới bây giờ không một ai hướng hắn tỏ vẻ chân thành hay tạ ý hết, trong mắt lúc nào cũng chỉ có vô tận đòi hỏi cùng tham lam hết mức.

Mà hắn chẳng qua chỉ tiện tay làm mấy chuyện nhỏ nhất “nhắc tay chi lao”(việc nhỏ, không đáng bận tâm, không hề tốn sức) như thế, nàng đã lo lắng nghĩ muốn báo đáp hắn, nên nói nàng ngốc nghếch hay là khờ dại thì mới đúng đây.

Trong nháy mắt, lòng hắn rốt cuộc không thể cứng rắn lạnh lùng thêm được nữa, tất cả phòng bị đối với nàng đều sụp đổ, giờ phút này hắn chỉ muốn gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực rồi hảo hảo yêu thương mà thôi.

Hắn chậm rãi tới gần nàng, vươn tay nắm lấy cái eo nhỏ nhắn thanh gầy, dùng một loại hơi thở tràn ngập ma mị cùng tiếng nói trầm thấp thủ thỉ bên tai nàng “Thật ra em có một phương pháp rất tốt để hồi báo anh!” Ánh mắt thâm thúy u ám xuất hiện ngọn lửa dục vọng nóng cháy thâm tình.

Vừa tiếp xúc với ánh nhìn chăm chú của Lăng Chấn Vũ, Hướng Hải Lam bất giác cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Đôi mắt đen nhánh của hắn phẳng phất như một cái hồ sâu thăm thẳm, khiến kẻ khác không nhìn được mà trầm mê vào trong, giống như bị hạ ma chú vậy.

“Anh...anh muốn em báo đáp như thế nào?” Nàng bất giác buột miệng hỏi theo bản năng, thanh âm có chút khàn khàn không thôi.

Nếu đổi lại là người phụ nữ khác, Lăng Chấn Vũ nhất định sẽ đem câu hỏi này trở thành một loại ngôn ngữ tán tỉnh khiêu khích, nhưng từ trong miệng Hường Hải Lam thốt ra lại trở thành một sự hấp dẫn mê hoặc trí mạng với hắn.

Hắn dùng hành động thay thế cho câu trả lời, đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường, một tay luồn vào trong lớp váy ngủ, từ tốn vỗ về đùi ngọc trắng muốt của nàng, ám chỉ thứ hắn cần là gì.

Hường Hải Lam thở hắt ra một hơi, hiện tại nàng hoàn toàn hiểu được thứ hắn muốn hỏi báo là cái gì, nhưng kinh nghiệm cùng sự đau đớn nhức nhối da thịt đem qua khiến nàng không khỏi sinh lòng sợ hãi, có chút trốn tránh.

“Không...không còn có cách nào khác nữa hay sao? Em có thể--”

“Không được!” Giọng nói ôn nhu kiên định của hắn đánh gãy lời của nàng. “Đây là cách báo đáp đem lại cho anh hoan hỉ cùng mong đợi nhất có thể.” Tiếng nói trầm khàn không giấu nổi dục vọng thâm sâu bên trong.

“Nhưng mà...em sợ đau!” Hường Hải Lam nhú mày, thấp giọng nói.

“Sẽ không đau nữa đâu, anh cam đoan với em.” Hắn lại ôn nhu nói, vươn tay ra cởi bỏ váy ngủ của nàng.

Hường Hải Lam biết mình không thể cự tuyệt, nàng chậm rãi ổn định lại hô hấp, làm cho bản thân nhẹ nhàng thanh thản hơn.

Lăng Chấn Vũ bắt đầu hôn nàng, từ vàng trán, dọc theo lông mi, ánh mắt, vành tai khéo léo, hai gò má ửng hồng đến môi, cổ, mỗi lần hạ xuống là một nụ hôn nhẹ nhàng tinh tế được áp lên, giống như nàng là bảo bối trân quý nhất của hắn vậy.

Hường Hải Lam cảm thấy toàn thân như có một dòng nước ấm từ từ chảy qua, sự ôn nhu của hắn khiến nàng động tình, thật muốn cứ thế mà hoà tan trong lồng ngực này vậy. Bất tri bất giác, nàng đáp trả lại nụ hôn, hai tay cũng không nhịn được mà vuốt ve bờ vai rộng rãi cùng những bắp cơ săn chắc của hắn.

Sự ma sát của nàng càng thêm khuyến khích dục vọng bên trong, hắn cúi đầu mạnh mẽ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cái lưỡi ấm áp không ngừng ở trong miệng nàng dây dưa cuốn quanh, bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa bóp nơi mềm mại trước ngực, vừa vuốt ve vừa đè ép khiến cho nàng cảm thấy như có những dòng điện kích tình không ngừng chạy dọc trong cơ thể mình vậy.

Sau đó, môi của hắn từ từ hạ xuống, hôn lên hai vú của nàng, lúc thì mơn trớn như gió xuân, lúc thì ẩm ẩm như mưa to bão lớn khiến nàng không tự chủ được mà cong người lên nghênh đón hắn, thở hổn hển không ngừng.

Loại khiêu khích tra tấn người khác này một đường đi xuống kéo dài đến bụng của nàng, hai chân cùng mất cá chân, thân thể mềm mại không có chỗ nào là không lưu lại ấn ký của hắn.

Khi hắn vất vả chấm dứt sự tra tấn làm người ta khó nhịn nổi này, thân mình buộc chặt của nàng mới hơi chút thả lỏng xuống dưới.

Nhưng mà, hắn chính là hơi chút nâng người lên, làm cho vật nam tính của mình càng nhanh tiếp xúc với nơi mềm mại của nàng. Ngay sau đó, bằng một động tác ôn nhu kiên định, thân thể của hai người trong nháy mắt kết hợp làm một khối, hắn có được nàng, cũng bị nàng giữ lại, truy đuổi lẫn nhau, dây dưa quấn quít cùng một chỗ.

Kích tình lay động cùng dao động kéo sát tâm hồn hai người.

Hơi thở của hắn gấp gáp, hổn hển, tận tình phóng túng đoạt lấy hết mọi thứ ôn nhuận tốt đẹp từ nàng, khiến nàng không kim hãm nổi mà cắn lấy bắp vai hắn, phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ bé mất hồn.

Giống như vĩnh vô chỉ tấn(*), đêm vẫn còn dài, khắp nơi liên tục không ngừng toả ra mùi vị giao hoan như làn sóng thủy triều hùng dũng lướt tới, làm cho hai người chỉ có thể càng thêm chìm vào sâu bên trong, vô lực chạy trốn, cũng không thể thoát nổi ra ngoài...

(*vĩnh vô chỉ tấn: vô tận, vĩnh viễn không chấm dứt.)

Từ sau đêm hôm đó, thái độ của Lăng Chấn Vũ đối với Hường Hải Lam luôn lúc nóng lúc lạnh.

Kết hôn đã gần được một tháng tới nay, ban ngày hắn luôn duy trì bộ dáng lãnh đạm có lẽ, giống như nàng chỉ là một người xa lạ. Nhưng vừa đến ban đêm, hắn lại như một con mãnh hổ lâm trận, vĩnh viễn không biết đủ đòi hỏi nàng.

Đối với loại thái độ hai mặt như thế của hắn, Hường Hải Lam nhanh chóng thích ứng, không hề bắt buộc, cũng tập cách làm ngơ như không hề để tâm.

Tuy nàng yêu hắn, nhưng không cần hắn có nửa điểm miễn cưỡng hồi báo tình yêu của nàng, lại càng không nghĩ muốn dùng tình yêu để cưỡng cầu tâm hắn. Nàng cũng không muốn làm oán phụ, không để cho sự thật hắn chẳng thương nàng làm phá hoại tâm tình cùng sự vui vẻ mỗi ngày của mình.

Tình yêu nếu nhất định là phải bí hiểm khó dò, đổi thay liên tục, không thể cầu mong như vậy, nàng tình nguyện để cho hắn được vui. Đối với hết thảy mọi việc trước mắt, nàng hành động giống như kẻ khờ dại, đơn thuần, lại cũng hết sức sáng suốt khôn ngoan. Tuy cũng sẽ quyến luyến, khổ đau, nhưng nàng tuyệt sẽ không vì thế mà trở thành gánh nặng của kẻ khác, liên lụy đến mọi người.

Trời bắt đầu vào hạ, tháng tám, tiếng ve kêu vẫn liên miên không dứt bên ngoài. Thời tiết tuy vẫn nóng bức đến không thể chịu nổi, nhưng cứ quá năm giờ, từ trên núi luôn có những cơn gió nhẹ nhè nhè từ từ thổi qua, dịu mát lòng người.

Ngày hôm đó sau năm giờ, nàng hoàn thành một bức tranh tĩnh vật xong thì đứng dậy đuổi đuổi thân mình, ánh mặt trời sáng lạn từ xa chiếu vào trong phòng, mọi thứ vô cùng sáng sủa. Gió động chậm rãi lướt qua mang đến mùi hương cỏ cây thơm ngát hữu tình, làm người ta không tự giác được trầm mê, thân thể cũng nhũn ra nhanh chóng.

Hường Hải Lam thoả mãn thở dài một hơi, lập tức muốn đánh một giấc. Nàng nằm xuống chiếc ghế sofa, nghiêng người, gối đầu lên tay, co hai chân vào như một đứa trẻ con. Khép lại đôi mắt sáng trong, nàng chậm rãi rơi vào giấc mộng đẹp để ngọt ngào...

Lăng Chấn Vũ về đến nhà sớm hơn mọi hôm, nhìn đến trước mặt mình xuất hiện một bức hải đường xuân ngủ đồ(*).

(* ý chỉ người đẹp đang ngủ say đẹp như hoa)

Buổi chiều hôm nay, kết thúc buổi họp cùng khách hàng xong, hắn nhìn chằm chằm vào ánh mặt trời sáng lạn bên ngoài cánh cửa sổ bằng thủy tinh của văn phòng, trong lòng đột nhiên nảy ra một vấn đề- giờ phút này, cô vợ nhỏ bé của hắn đang ở đâu, và làm cái gì?

Tưởng tượng ra khuôn mặt yêu kiều tinh nghịch của Hường Hải Lam, cái miệng của hắn bất giác cong lên vẽ thành một nụ cười sủng ái, thân ảnh của nàng luôn vô thanh vô tức hiện lên trong đầu hắn, chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ bên trong.

Đột nhiên, hắn cảm thấy mình không thể ngồi mãi trong văn phòng được nữa, trong lòng trào ra một nỗi xúc động muốn chạy thẳng về nhà. Không rảnh suy tư tiếp, hắn lập tức cầm lấy ống nghe, bắt dây số nội tuyến, phân phó thư kí của hắn hôm nay huỷ bỏ mọi công việc cùng lịch trình đã sắp xếp từ trước cho buổi chiều và buổi tối.

Buông ống nghe ra, tâm hắn giống như một chiếc khinh khí cầu, từ từ bay lượn vọt lên không trung, lơ lửng lượn vòng. Đây chắc là cảm giác khoái hoạt, hạnh phúc đi! Hắn nghĩ thầm như vậy, không muốn cái cảm giác tốt đẹp này bay đi, lại càng không rảnh mà đi phân tích xem cảm tình của hắn đối với Hường Hải Lam rốt cuộc là như thế nào.

Giờ phút này hắn chỉ muốn về nhà thật nhanh, ôm lấy cô vợ nhỏ bé có nụ cười sáng lạn, thanh thuần như thiên sứ kia thôi, mọi vấn đề suy tư ảo não đều vứt hết ra đằng sau cả.

Khi hắn về đến nhà, không hề nhẫn nại vội vàng tiến đến phòng ngủ của hai người, bên trong không có ai, tâm đột nhiên trở nên mất mát cùng uể oải. Cô vợ bé nhỏ của hắn không có ở đây.

Nhưng hần lập tức nghĩ đến ngay, nàng có thể ở phòng về phía sau.

Ba bước cũng thành hai bước, hần đi vào phòng vẽ, mở cửa ra, thân hình anh tuấn cao lớn bỗng nhiên rung động một chút, hình ảnh trước mặt khiến hần không thể dời tầm mắt đi, chỉ sợ chớp một cái, cảnh đẹp như mộng ảo này sẽ trôi đi vô tung mất.

Cô vợ nhỏ bé xinh đẹp của hần giống như tinh linh thuần khiết lại vô tà, cả người cuộn lại nằm ở trên sôpha ngủ thật ngọt ngào, ánh mặt trời sáng lạn ấm áp chiếu lên trên thân thể nàng, mái tóc dài đen nhánh tỏa sáng, dung nhan diễm tinh xinh xắn nổi lên hai đoá mây hồng, cánh tay ngọc ngà cùng bộ váy trắng tinh như đang lấp lánh, lấp lánh—

Nàng hết như tinh linh từ trong rừng bay ra, không nhiễm bụi trần, khí chất thanh tịnh tốt đẹp làm người khác phải tán thưởng không thôi, khiến hần có chút xấu hổ.

Hần thừa nhận mình là kẻ âm trầm khó hiểu lại ăn ở không tốt, quá khứ tuổi thơ đau xót hình thành nên tính cách u ám như bây giờ, lạnh lùng cố chấp lại luôn thích phản nghịch.

Bức màn màu lam nhạt theo gió thổi phất phơ tung bay, âm thanh nhẹ nhàng như tiếng vang thức tỉnh Lăng Chấn Vũ đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Hần đóng cửa, chậm rãi đi vào bên trong phòng, ánh mắt đen nhìn ngó xung quanh một lát. Nàng đem nơi này bố trí sửa sang lại thật sự rất tốt, không khí tản mát ra hơi thở ấm áp cùng nghệ thuật, giống như cảm giác nàng tạo cho người ta vậy.

Hết như ma làm, hần đến gần nàng, một tay đặt lên sôpha, nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng dựa vào thân hình nhuyễn ngọc ôn hương, bờ môi ấm áp điểm nhẹ lên vầng trán tươi sáng, sống mũi thật thẳng, cuối cùng dừng lại ở đôi cánh hoa mê người, dịu dàng liếm hôn qua lại.

Sự tiếp xúc mềm mại như lông vũ phủ lên khiến cho nàng chậm rãi thức dậy từ trong giấc ngủ say, khoe miệng cong lên tạo thành một nụ cười ngọt ngào, phẳng phất như vừa trải qua một giấc mộng đẹp.

Hai hàng lông mi như cánh bướm uyển chuyển từ từ lay động, đôi mắt đen thăm thẳm đẹp đẽ vẫn còn mang theo chút mê man chậm rãi mở ra.

Sau một lúc, nàng mới hoàn toàn ý thức được mình đang ở nơi nào, cũng mới có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tươi cười tuấn lãng trước mắt là thuộc về ai.

“Anh...anh sao lại ở đây, bây giờ là mấy giờ rồi?” Nàng kinh hoàng hỏi, sẽ không phải là ngủ quên ở đây đi. Nhưng mà sắc trời vẫn còn sáng, không giống như là đã tối rồi nha.

Hướng Hải Lam giãy dụa muốn đứng lên, song thân hình tinh tráng rắn chắc của hần lại ở trên người nàng, bắt đắ dĩ làm nàng không thể nửa điểm cựa quậy ra được.

Lăng Chấn Vũ không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng, hần vẫn đang trầm mê trong khoảnh khắc mê hồn tuyệt vời lúc nàng vừa tỉnh giấc. Được một lúc, hần mới không yên lòng đáp lại: “Đừng lo, thời gian vẫn còn sớm!” Một bàn tay đã bắt đầu không an phận đặt lên ngực nàng.

“Sao anh đã trở về rồi vậy?” Nàng khờ dại hỏi. “Có phải quên thứ gì hay không?” Hoàn toàn hồn nhiên chưa phát hiện ra tay hần đã tấn công lên ngực mình.

Lí do hết sức bình thường này nhất thời đình chỉ động tác của Lăng Chấn Vũ, cả người hần kinh ngạc không thôi. Quên thứ gì đó? Thật sự là một lí do tốt, hần cười khổ trong lòng, chỉ sợ thứ hần quên không phải là đồ vật hay món gì này nọ, mà lại là tâm của mình. Hần đem tâm của mình không cẩn thận đặt ở trên người nàng, rốt cuộc đã chẳng còn làm chủ được bản thân nữa.

Phát hiện này khiến nội tâm hần ảo não, mâu thuẫn, thống khổ giãy dụa không thôi.

Thấy hần không có phản ứng gì, hơn nữa còn cau mày, vẻ mặt trở nên dần u ám âm trầm hơn, Hướng Hải Lam lo lắng nhìn hần, vươn tay khẽ vuốt ve hai má hần. “Anh làm sao vậy?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Sự quan tâm thuần túy của nàng lại kích thích phản ứng mãnh liệt từ Lăng Chấn Vũ, hần bắt lấy bàn tay nhỏ bé đặt ở bên môi cuồng nộ hôn, cũng phóng túng để toàn bộ sức nặng của bản thân đè lên thân hình mềm mại của nàng.

Hướng Hải Lam thở mạnh một hơi, sức nặng của hấn làm nàng vừa đau khổ vừa thấy ngọt ngào, nhìn ánh mắt cuồng nhiệt nóng bỏng trước mặt, nàng đã hoàn toàn biết được tiếp theo hấn muốn làm gì. Trải qua một tháng ở chung, nàng đối với phản ứng của hấn đã dần dần thấu hiểu.

Hết sức vội vã giống như sợ không kịp, hấn nhanh chóng cởi bỏ bộ váy trắng, thật vất vả tìm được chiếc khoá, thô lỗ kéo nó xuống, đem quần áo tuột đến tận dưới chân nàng. Chỉ bằng hai ba động tác, hấn đã khiến nàng không còn mảnh vải che thân, hoàn toàn loã thể.

Làn da bạch ngọc tắm rửa dưới ánh nắng mặt trời càng trở nên trong suốt, làm người ta không chịu nổi chỉ muốn nhắm nháp thật nhanh.

Lăng Chấn Vũ gầm nhẹ, nhanh chóng bỏ hết quần áo trên người, giống như một con dã thú bỏ nhào về phía nàng. Môi của hấn, tay của hấn cuồng nhiệt đảo qua thân thể ôn nhuận tốt đẹp của nàng, cuồng dã đòi hỏi không ngừng.

Hướng Hải Lam cảm thấy mình sớm đã tan thành một đồng bùn đất, mặc hấn xoa bóp, siết vào, hoàn toàn không thể kháng cự.

Rốt cuộc ẩn nhẫn không thành, dục hoả không được thoả mãn, hấn nâng thân hình yêu kiều của nàng lên nghênh đón chính mình, bắt đầu vĩnh vô chỉ tấn(*) tác cầu, tùy ý để cho yêu lăng tình triều đuổi theo bao phủ tâm hồn khát vọng cùng linh hồn đang giãy dụa của mình...

(*vĩnh vô chỉ tấn: vô tận vĩnh viễn)

8. Chương 08

Ngoài cửa sổ gió nhẹ nhàng thổi làm bức rèm màu lam khẽ phủ lên chiếc bàn mà ở gần đó có hai người đang dựa vào nhau ngủ, trên khuôn mặt mang theo một tia tốt đẹp thỏa mãn.

Hướng Hải Lam khẽ kêu một tiếng, chậm rãi thức dậy. Hai mắt vừa mở ra liền thấy khuôn mặt anh tuấn tiêu sái như điêu khắc của Lăng Chấn Vũ.

Đây là lần đầu nàng được nhìn hấn ở khoảng cách gần như vậy, đối với một người đàn ông mà nói lông mi của hấn thật sự là rất dài và cũng rất rậm nữa.

Khuôn mặt lúc ngủ say của hấn hoàn toàn không mang theo khí thế lạnh lùng kiêu ngạo như thường ngày, chỉ có duy nhất cặp lông mày rậm kia là vẫn nhíu lại, giống như trong lúc ngủ vẫn có cái gì đó quấy nhiễu hấn! Vài sợi tóc đen khẽ phủ qua vầng trán rộng, làm điệu đi vẻ mặt giống như sợi dây cứng cáp lãnh liệt không thể xâm phạm, khiến cho hấn có vẻ dễ gần hơn.

Hướng Hải Lam mang theo ý cười mà ngắm nhìn, tầm mắt di chuyển xuống cơ thể rắn chắc, cánh tay và lồng ngực của hấn, mỗi một chỗ đều có sức mạnh. Lúc tầm mắt của nàng dời xuống phía dưới thân, hai gò má nhất thời đỏ bừng, tự động lướt qua bộ phận quan trọng đi xuống hai chân thon dài mà có lực của hấn.

Đến tận đây, nàng nhìn không được phát ra tiếng kêu tán thưởng, hấn toàn thân cao thấp đều tràn ngập sức mạnh và khí chất đẹp đẽ, phảng phất giống như pho tượng cổ Hy Lạp, vượt xa những người mẫu nam nàng từng vẽ ở trường.

Đột nhiên, nàng linh quang chợt lóe, trong đầu sinh ra một ý nghĩ, sao không thừa cơ hội ngàn năm có một này để hấn trở thành diễn viên chính trong bức tranh của nàng nhỉ?

Tâm động không bằng hành động, nàng thật cẩn thận rời khỏi người hấn, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo vào, thân thủ nhanh nhẹn chuẩn bị bút giấy mực, bắt đầu vẽ tranh.

Gần đến chập tối, Hướng Hải Lam đã hoàn thành mấy bức vẽ về Lăng Chấn Vũ.

Nàng liếc nhìn sắc trời đã dần chuyển sang màu đen, không khí cũng bắt đầu lạnh, nếu không gọi hắn dậy, nhất định sẽ bị cảm lạnh! Điều khiến nàng cảm thấy kì lạ chính là, hắn rất ít khi ngủ say như vậy.

Nàng đi tới gần, đem miệng mình thổi vào tai hắn. “Này! Anh mau dậy đi!”. Gọi liên tiếp vài tiếng, Lăng Chấn Vũ vẫn không có phản ứng.

Đang lúc Hường Hải Lam không biết nên làm sao bây giờ thì từ ban công, Tiểu Hoa bỗng dưng nhẹ nhàng phóng tới. Vừa thấy nó, trong đầu nàng liền nảy ra một cách – lấy cái đuôi của Tiểu Hoa cọ cọ vào mũi hắn, phương pháp này tuyệt đối hữu hiệu, mỗi lần nàng lười rời giường, Tiểu Hoa lúc nào cũng dùng phương pháp này gọi nàng dậy.

Nàng lập tức hành động, ôm lấy Tiểu Hoa. Một tay cầm lấy cái đuôi nhỏ của nó đang muốn hướng khuôn mặt của Lăng Chấn Vũ cọ vào, hai mắt vốn đang nhắm của Lăng Chấn Vũ chợt mở to ra.

Kỳ thật hắn đã sớm tỉnh từ lâu, chính là muốn nhìn xem nàng đối với hắn khi ngủ say sẽ có hành động gì, không nghĩ tới nàng chính là xem xét, sau đó bắt đầu vẽ hắn, cuối cùng lại nghĩ muốn dùng con mèo đánh thức hắn dậy.

Hường Hải Lam bị đôi mắt đột nhiên mở to làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa đem Tiểu Hoa ném lên người hắn. “Em...em chỉ muốn gọi anh dậy!” Nàng ấp úng trả lời.

“Em chẳng lẽ không có phương pháp khác tốt hơn để đánh thức anh?” Hắn không khách khí mà trả lời, sau đó đứng thẳng lên, ngay trước mặt cô mặc quần áo vào.

“Đem đến đây cho anh nhìn thử xem.” Mặc xong quần áo, hắn đưa một tay về phía nàng, mở miệng nói.

Hường Hải Lam không biết hắn muốn nói gì, vẻ mặt ngây ngốc: “Anh..... anh muốn xem cái gì vậy?”

“Vừa rồi không phải em đang vẽ anh sao?” Hắn hỏi lại. “Thân là diễn viên anh hẳn có quyền lợi nhìn xem chính mình bị vẽ thành bộ dáng như thế nào chứ!”

Hường Hải Lam trừng lớn ánh mắt, nguyên lai vừa rồi hắn là giả bộ ngủ, may mắn chính mình không động tay động chân với người này, nếu không thật xong đời.

Nàng ngoan ngoãn lấy tập vẽ ra, sau đó cẩn thận quan sát phản ứng của hắn, sợ hắn cảm thấy không hài lòng.

Lăng Chấn Vũ im lặng mà xem, trong bức tranh nàng đều nắm được sắc mặt và tinh thần của hắn. Duy nhất không giống chính là, hắn trong đây là kẻ âm áp có tình người hơn nhiều.

“Em vẽ thật sự rất tốt, nhưng mà thật đã đem anh vẽ quá tốt rồi!” Hắn nhẹ giọng cười nói, sau đó lại tự giấu thêm một câu. “Trong bức tranh so với con người của anh quả thật tốt hơn nhiều, chỉ ít có thể làm cho người ta cảm thấy yêu thích!”

Không biết tại sao, Hường Hải Lam vì hắn cảm thấy đau lòng, nàng nghe được ra trong lời nói của hắn có điểm chua xót. Nàng chỉ muốn chạy đến gần nhẹ ôm lấy hắn, nhưng chỉ có thể khàn giọng nói. “Không khác so với con người của anh đâu, kì thật con người của anh còn tốt hơn, chính là anh vẫn đè nén chính mình, miễn cưỡng chính mình mà thôi.”

Đây là lời nói trong lòng của nàng! Mấy ngày nay ở chung, nàng biết hắn không phải là kẻ hoàn toàn lạnh lùng, vô tình, hắn cũng có lúc âm áp, nhu tình, chính là hắn không cho bản thân biểu lộ nhiều quá, luôn cẩn thận phòng vệ, nhưng là phòng vệ cái gì? Đây chính là chỗ nàng không cách nào hiểu nổi.

“Không cần tự tình thông minh.” Lời của nàng hiển nhiên đánh trúng lòng hắn, làm cho hắn mạnh mẽ phản kháng. Nàng nói đúng tâm sự của hắn, lại cũng một lần nữa làm nổi lên ngọn lửa khó có thể bình tâm trong người hắn.

“Tôi vẫn chỉ là tôi, hiệp nghị giữa chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi!” Hắn lạnh lùng mà nói. “sống quá tình cảm chỉ tổn hại đến chính mình mà thôi. Đến lúc đó đừng trách tôi không có nhắc nhở em!”

Để lại câu nói cuối cùng, hắn cầm áo khoác lên, nhìn cũng không nhìn nàng một cái, rời khỏi phòng vẽ, để lại nàng vẫn thất thần đứng dưới ánh chiều tà. Rõ ràng đã nói không thèm để ý, không cần sâu não, nhưng giờ phút này trái tim rõ ràng lại rất rất là đau.....

Cuối tuần, Lăng gia có một vị khách đến, nói muốn gặp đôi vợ chồng mới cưới Lăng Chấn Vũ.

Vị khách này chính là bạn tốt của Lăng Chấn Vũ — Tống Thiên Lỗi.

Ba người đi vào ngồi trong hoa viên. Ở đây mỗi chiếc bàn chiếc ghế đều dựa vào mọi thứ xung quanh để thiết kế và bố trí, cảnh sắc phối hợp hết sức hài hoà. Ngồi ở chỗ này, có thể tha hồ ngắm nhìn bầu trời trong xanh, những hòn núi giả cùng tiếng nước róc rách, bãi cỏ xanh um mượt mà cùng những khóm hoa hồng đẹp mắt.

Người làm bưng điếm tâm cùng đồ uống đến ngay để họ có thể một bên ngắm hoa, một bên nói chuyện phiếm và thưởng trà.

Ánh mắt của Tống Thiên Lỗi không dừng lại ở cảnh sắc sinh động trước mắt, mà lại dừng ở dung nhan thanh lệ thoát tục – Hướng Hải Lam, trong ánh mắt đó mang theo một tia hiếu kỳ cùng vẻ tán thưởng rõ ràng.

“Thì ra cậu cưới về được một cô vợ xinh đẹp như vậy, khó trách thủy chung đem nàng giấu ở trong nhà, không ọi người nhìn qua!” Tống Thiên Lỗi hướng Lăng Chấn Vũ chớp chớp mắt hài hước nói.

Lời nói mang theo ý khen ngợi của hắn làm cho Hướng Hải Lam đỏ mặt, ngại ngùng mỉm cười.

Phản ứng của nàng làm cho Lăng Chấn Vũ cực kỳ không thoải mái, đối với cái nhìn to gan chăm chăm vào vợ bạn của Tống Thiên Lỗi lại càng khiến cho hắn trong lòng bốc phát một bụng hỏa, ánh mắt cũng có chút không thân thiện.

“Cậu tìm tôi có việc gì?” Hắn lạnh lùng hỏi.

Tống Thiên Lỗi vẫn bộ dáng tiêu sái không kèm chế được, ngoạ thể bất cung(*), không biết sống chết trả lời: “Aizz! Tôi cũng không phải là đến tìm cậu, hôm đó bởi vì tôi đi công tác cho nên bỏ qua hôn lễ của hai người, không thể có duyên gặp mặt chị dâu, hôm nay đặc biệt đến để bù lại tiếc nuối đó mà thôi.”

Bộ dáng giống như đang diễn kịch chọc người của hắn làm cho Hướng Hải Lam không nhịn được cười khê ra tiếng, nàng trước giờ chưa từng gặp qua người nào vừa đẹp trai vừa biết chọc vui người khác như thế.

Nụ cười này của cô làm cho sắc mặt của Lăng Chấn Vũ đen thêm mấy phần. “Hiện tại người cũng đã nhìn rồi, có thể đi được chứ!” Hắn dùng sắc mặt hết sức khó coi mà nói. Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính hắn cũng bị kinh ngạc, biểu hiện của hắn quả thực giống như ông chồng đang ăn một bụng dấm chua vậy.

Tống Thiên Lỗi và Hướng Hải Lam cũng đồng thời ngây ngẩn!

Hướng Hải Lam không hiểu vì sao hắn lại nổi giận, Tống Thiên Lỗi không phải là bạn tốt của hắn sao?

Về phần Tống Thiên Lỗi, rất nhanh đã hồi phục tinh thần, đáy lòng dĩ nhiên cũng hiểu vì sao bạn tốt của hắn lại có phản ứng tiêu cực và địch ý như thế! Nếu hắn đoán không sai thì Lăng Chấn Vũ đã yêu Hướng Hải Lam rồi, hơn nữa phần tình yêu này có vẻ vượt rất xa rất xa trình độ nhận biết của hắn nữa.

Đương nhiên, hắn hiện tại sẽ không vạch trần nó, tuy chỉ là người ngoài cuộc nhưng hắn hiểu rất rõ điều này, thời cơ còn chưa tới, nếu nói ra thì sẽ làm mọi chuyện phức tạp mà thôi.

Đang lúc ba người đắm chiêu im lặng không nói gì, quản gia Lưu tẩu vội vàng đi tới hướng Lăng Chấn Vũ nói: “Thiếu gia, trong nhà có người điện thoại đến tìm cậu!”

Lăng Chấn Vũ thu hồi ánh mắt tức giận, chần chờ quét qua Hướng Hải Lam cùng Tống Thiên Lỗi.

“Đi nhanh đi, tôi không có khả năng ăn tiểu thê tử của cậu đâu.” Tống Thiên Lỗi cười thúc giục nói.

Lăng Chấn Vũ vút cho hắn một ánh mắt sắc bén như dao cùng cảnh cáo rồi mới đi vào trong nhà.

Lăng Chấn Vũ đi rồi, Hướng Hải Lam cùng Tống Thiên Lỗi hai người nhất thời lâm vào một mảnh yên lặng.

Một lúc lâu sau, Tống Thiên Lỗi là người trước đánh vỡ không khí trầm mặc. “Anh nhìn được ra, Chấn Vũ thực sự yêu em đấy, có lẽ hắn chỉ là chính mình còn không biết mà thôi!” Hắn mỉm cười mà nói.

Hương Hải Lam vẻ mặt ngây ngốc, bộ dáng không dám tin, hai mắt trong suốt mà nhìn Tống Thiên Lỗi, sau đó mãnh liệt lắc đầu. “Như thế nào có thể?! Anh ấy cưới em chỉ vì muốn ngồi trên vị trí tổng tài Lăng thị, hướng hồ.....” Nàng không biết có nên hay không đem hiệp nghị giữa nàng và Lăng Chấn Vũ nói cho nam nhân có nụ cười ập ám như ánh mặt trời này hiểu.

“Huống hồ như thế nào?” Tống Thiên Lỗi nhìn ra bộ dáng do dự và phiền não của nàng nên nhẹ nhàng mà hỏi.

Một luồng khí uất ức trong lòng nàng muốn tuôn ra, vẻ mặt buồn bã mấp máy môi nói: “Anh ấy..... Anh ấy muốn em sinh một đứa nhỏ để thừa kế, rồi hai người li hôn, hắn chỉ cần đứa nhỏ và tự do, cũng không muốn hôn nhân ràng buộc gì hết!”

Nội dung hiệp nghị này tuy làm cho Tống Thiên Lỗi cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn có thể lý giải, đây quả thật là tác phong vốn có của Lăng Chấn Vũ.

Nhìn lông mi Hương Hải Lam khẽ động chớp chớp, Tống Thiên Lỗi thật sự có chút không đành lòng. “Em có biết Chấn Vũ là con riêng của Lăng bá bá không?” Hắn hỏi.

Hương Hải Lam gật gật đầu, Phùng Tổ Tâm cũng từng cùng nàng nhắc qua.

“Kỳ thật, tài năng và mị lực của Chấn Vũ ai cũng đã sớm thấy rõ.” Vẻ mặt Tống Thiên Lỗi xem ra rất nghiêm túc. “Những năm gần đây, hắn thật sự làm cho quy mô của Lăng thị khuếch rộng ra không ít, nhưng từ nhỏ thân phận của hắn đã là con riêng, làm cho hắn phải chịu sự miệt thị cùng khinh bỉ, mẹ lớn và chị của hắn cũng luôn bài xích cùng châm chọc và ám đấu (đấu tranh ngầm) với hắn!” Nói tới đây, hắn cảm khái mà hít một hơi.

“Về phần người mẹ không hề có một chút địa vị ở Lăng gia của hắn, căn bản vô lực giúp hắn chống đỡ, chỉ có thể lặng lẽ rơi nước mắt an ủi con mà thôi!”

“Em không biết anh ấy còn có một đoạn quá khứ như vậy.” Hương Hải Lam một tay vỗ về ngực lẩm bẩm mà nói.

“Bởi vậy, hắn sớm đã đưa ra quyết tâm, hắn muốn trở thành người thừa kế của nhà này, chủ nhân của nhà này! Chỉ cần ngồi vào chiếc ghế chủ tịch của Lăng thị, được nắm giữ quyền lực sau đó sẽ không còn ai có thể xem thường hắn, cũng không ai có gan dám nói hắn là con riêng.” Trong lời nói của Tống Thiên Lỗi đối với bạn tốt tràn ngập không nỡ và cảm thán.

“Hắn muốn cho tất cả mọi người biết, con riêng như hắn cũng có thể làm được, hơn nữa là vượt xa những người khác. Vì ngày hôm nay, hắn đã phấn đấu rất nhiều năm, không nghĩ tới, Lăng bá bá lại lấy lý do nếu hắn không ở trước 30 tuổi kết hôn, liền hủy bỏ quyền thừa kế của hắn!” Nói tới đây, Tống Thiên Lỗi cũng đồng cảm mà nhíu mày cười khổ, bởi vì người nuôi lớn hắn từ nhỏ đến nay là ông nội hắn, cũng là lấy thủ đoạn tương tự buộc hắn hàng phục, bắt hắn cùng thiên kim của Quý gia đính hôn.

Nghe xong một đoạn lời nói của Tống Thiên Lỗi, Hương Hải Lam rốt cục hiểu được cá tính cao ngạo, lạnh lùng kia của Lăng Chấn Vũ từ đâu mà có.

Nàng hoàn toàn có thể hiểu rõ cảm thụ của hắn, bởi vì hoàn cảnh của nàng ở Hương gia cùng hắn giống thì nhiều mà khác thì ít. Chẳng qua nàng trời sinh cá tính trầm lặng, cho nên cuộc sống của nàng có thể bình lặng trôi qua, bỏ lại vết thương khó xóa trong lòng kia. “Cám ơn anh đã nói cho em biết việc này.” Nàng thật lòng mà cảm ơn Tống Thiên Lỗi, từ hôm nay trở đi, nàng phải tận lực bằng mọi cách để làm cho Lăng Chấn Vũ khoái hoạt đứng lên, sớm ngày quên đi vết thương đã nhiều năm đó.

Tống Thiên Lỗi hướng nàng cười lộ ra hai hàm răng trắng ngần, khuôn mặt anh tuần tươi cười sáng lạng dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt. “Không cần khách khí với anh, nếu có vấn đề gì, cứ tìm anh thảo luận.” Hắn dương mày cười nói, bày ra bộ dáng giết người không đèn mạng. (phóng mị lực tứ tung __!)

Hương Hải Lam thấy thế, nhịn không được lại tươi cười. “Chấn Vũ nên giống anh cười nhiều một chút, như thế sẽ làm cho lòng mình vui vẻ thoải mái, cũng làm cho tâm trí thanh thản hơn, có thể giống như anh sáng sủa thẳng thắn như vậy!”

Tống Thiên Lỗi từ từ thu lại nụ cười. “Kỳ thật, mỗi người mỗi tính cách và cũng có một góc khuất nào đó, đừng nhìn bộ dáng anh tùy tiện phóng khoáng, có khi cũng sẽ giống như ác ma dọa người vậy!” Hần nghiêm trang mà nói.

Hướng Hải Lam hiểu ý trong lời nói của hắn, trong đầu đột nhiên nổi lên một cái ý niệm. “Anh nguyện ý làm người mẫu của em không?” Buông tha ột người xuất sắc như vậy thì thật là đáng tiếc! Hần khiến nàng sinh hứng thú cầm bút rồi đó nha.

Tống Thiên Lỗi hơi hơi nhếch mi úp úp mở mở nói: “Anh rất sẵn lòng làm nam chính trong bức tranh của em, nhưng.....” Hần cố ý tạm dừng một chút, đôi mắt tinh ranh nhìn ra phía sau người nàng. “Anh thật không muốn là nguyên nhân khiến cho người nào đó không vui thoải mái, em vẫn là trước hỏi qua ý kiến của chồng thân ái của mình đã rồi nói sau!”

Vừa mới dứt lời, Lăng Chấn Vũ đã đi đến bên cạnh Hướng Hải Lam, vừa vặn nghe thấy câu cuối cùng kia.

Không cho hắn có cơ hội chất vấn, Tống Thiên Lỗi đứng dậy, hướng hắn cười nghịch ngợm. “Tôi là người khách không được hoan nghênh phải tự động rời khỏi đây thôi, tránh khỏi phải bị người nào đó ra lệnh đuổi khách!”

Dứt lời, hắn xoay người cùng Hướng Hải Lam làm một động tác cáo biệt nho nhã. “Có thể quen biết với em thật tốt, nhưng anh vẫn phải thành thật mà nói, chồng em là một kẻ ngốc không hiểu phong tình, lại không hiểu được thương hương tiếc ngọc, thật sự là đáng tiếc ah!”

Lời nói vừa dứt, hắn lập tức đi nhanh đến trước cửa, không dám đối mặt với ánh mắt sắc bén lợi hại như đao giết người kia của Lăng Chấn Vũ.

Tuy là cảm thấy rất buồn cười, nhưng Hướng Hải Lam không có lá gan cười ra tiếng, cô miễn cưỡng đè nén cảm xúc của mình rồi thật cẩn thận mà quan sát người có khuôn mặt tuần tú đang bị lửa giận bao quanh kia — Lăng Chấn Vũ.

“Hắn vừa rồi cùng em nói cái gì?” Lăng Chấn Vũ đè nén cơn tức, âm trầm mà chất vấn nàng.

“Không..... Không có gì!” Nàng có chút sợ hãi trả lời, không dám nhìn thẳng đôi mắt sắc bén của hắn .

“ Tên đó muốn em hỏi anh cái gì?” Hần vẫn không chịu từ bỏ, một tay đột nhiên nâng cằm của nàng lên muốn nàng đối mặt với mình mà trả lời.

Hướng Hải Lam mạnh mẽ hít một hơi, đôi mắt long lanh nước kinh sợ mà tròn tròn lên. “Em..... em nghĩ muốn anh ấy làm người mẫu của em , nhưng anh ấy nói phải được sự đồng ý của anh trước đã.” Thanh âm của nàng giống như đang run run mà trả lời.

Lời này làm dịu đi một phần tức giận của Lăng Chấn Vũ, hắn buông ra nàng ra, hài lòng nói: “Coi như hắn biết điều!” . Nhưng lập tức hắn lại xoay người hướng nàng ra lệnh. “Không cho phép em vẽ hắn, nếu vẽ cũng chỉ có thể vẽ mình anh, đừng có để anh thấy được trong tranh của em có hình của người đàn ông khác.”

Hướng Hải Lam tắc lưỡi, làm gì có ai bá đạo như vậy chứ, chẳng qua chỉ vẽ mà thôi, hắn lại coi như là vụng trộm trèo tường không bằng.

“ Hử! Em có cái gì bất mãn sao?” Lăng Chấn Vũ hí mắt đánh giá bộ dáng khó xử muốn nói lại không của nàng, thanh âm mềm nhẹ khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Kể thức thời là trang tuần khiết, Hướng Hải Lam vội vàng lắc lắc đầu, lấy hành động để thay thế lời nói. Đối với người đàn ông trước mắt lúc lạnh lúc nóng, bá đạo lại cứng đầu, nàng một chút biện pháp cũng không có.

Sáng sớm hôm nay, Hướng Hải Lam thức dậy rất sớm, ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu rọi sáng lạn khắp nơi cùng tiếng chim ríu rít làm cho nàng cảm thấy tâm trạng thật vui vẻ và thoải mái, miệng không tự giác khẽ ngâm nga.

Một ngày tốt đẹp như vậy mà ở trong nhà thì thật đáng tiếc. Tâm niệm vừa động, nàng quyết định lại đến Mĩ thuật quán một chuyến xem triển lãm tranh của Vincent Willem Van Gogh, ở đó còn rất nhiều những

tác phẩm đặc sắc khác.

Mặc một chiếc áo t-shirt đơn giản cùng quần bò, lưng đeo một cái balô nhỏ, nàng nhún nhảy với Lưu quân gia một tiếng ríu rít khỏi biệt thự Lăng gia.

Phải đợi hai chuyến xe mới đến được Mĩ thuật quán, Hương Hải Lam mang theo tâm tình vui vẻ đi vào đại sảnh, chủ đề lần này là những bức tranh sơn dầu nổi tiếng.

Đang lúc trầm luân vào những tác phẩm đặc sắc khiến người tán thưởng, bên tai nàng đột nhiên vang lên một giọng nói đàn ông quen thuộc.

“Hương Hải Lam?” Một người con trai khí chất ôn nhu nho nhã, dung mạo tuấn tú trẻ tuổi thử cất giọng hỏi.

Hương Hải Lam xoay người lại nhìn, thì ra chính là học trưởng của nàng – Lữ Tử Kỳ.

“Trùng hợp quá, anh cũng đến Mĩ thuật quán xem triển lãm ư?” Nàng hướng Lữ Tử Kỳ cười thật ngọt ngào, tự nhiên hào phóng mà tiếp đón giống như hẳn là một người bạn cũ vậy, sự ngưỡng mộ lâu nay của cô gái trẻ ngày xưa đối với hắn giờ đã bay đi không còn tung tích.

Phát hiện này khiến nàng rất là kinh ngạc. Bắt đầu từ khi nào, lòng của nàng đã không còn chỗ chứa cho người đàn ông khác như thế, chỉ có thể dung nạp một người, đó chính là Lăng Chấn Vũ. Hắn chiếm cứ toàn bộ trái tim của nàng, không chừa lại khe hở nào dù chỉ là một chút.

“Đúng vậy! Vừa rồi đã nhìn thấy em, chính là không dám xác định thôi.” Lữ Tử Kỳ hai mắt sáng lên mà nhìn chăm chăm Hương Hải Lam, vẻ mặt kia phảng phất giống như vừa phát hiện ra bảo tàng gì vậy đó. “Thiếu chút nữa là không nhận ra em nữa rồi!” Hắn hướng nàng lộ ra một nụ cười mê hoặc.

“ Phải không, em thay đổi rất nhiều sao?” Hương Hải Lam cúi đầu, nhìn lại chính mình từ trên xuống dưới, xem xét kĩ càng một lượt.

Lữ Tử Kỳ hơi hơi xấu hổ vội trả lời: “Em trở nên xinh đẹp hơn nhiều, không có cặp kính mắt kia, trông em hoàn toàn như một người khác vậy.”

“Cảm ơn lời khen tặng của anh!” Nàng bình tĩnh đáp lại. Nếu là lúc trước, nàng nhất định sẽ vì lời tán dương của hắn mà cảm thấy mặt đỏ tim đập không thôi, buổi tối thì hưng phấn đến nỗi ngủ không yên giấc, nhưng hiện giờ nàng chỉ cảm thấy vui vẻ như bằng hữu tán thưởng lẫn nhau ngày thường.

Bất chợt, giống như là nhớ tới cái gì, ánh mắt Lữ Tử Kỳ vốn đang tỏa sáng bỗng dưng ảm đạm hẳn đi. “Nghe nói em đã kết hôn, là với con trai của một đại tài phiệt liên hôn, có phải thật hay không?”

Hương Hải Lam mỉm cười gật gật đầu, nàng cũng không nghĩ muốn giấu giếm người khác chuyện mình đã kết hôn.

Lữ Tử Kỳ lộ ra biểu tình thất vọng , nhưng rất nhanh lại khôi phục bộ dáng tươi cười, nhìn nàng nhếch miệng lên làm cái mặt quỷ, tự giễu mà nói. “Ai bảo ta có mắt không trông, chẳng nhìn thấy được mỹ nữ trước mặt, tự nhiên để em trốn đi!”

“Bất quá, nếu đã trùng hợp gặp nhau như vậy, không bằng cùng nhau xem xét, bình luận, thưởng tranh, ý kiến của em như thế nào?” Ngay sau đó hắn nói.

Hương Hải Lam nghiêng đầu, hơi hơi suy nghĩ một chút, sau đó nhìn hắn gật gật đầu. “Cũng được. Có anh ở một bên thuyết minh, chỉ đạo, em nhất định thu hoạch được không ít!”

Liên như vậy, hai người kết thành bạn đồng hành, một bên hân hoan thưởng thức các bức họa, một bên trao đổi ý kiến. Giữa trưa, hai người ở lại quán cơm gần Mĩ thuật quán dùng bữa.

Lữ Tử Kỳ là một người hài hước, thú vị, hơn nữa sự nhiệt tình và nghiên cứu của hắn đối với nghệ thuật, hội họa làm cho hắn cùng Hương Hải Lam nói mãi cũng không hết chuyện, hai người càng lúc càng vui vẻ.

Đây cũng là lần đầu tiên Hương Hải Lam có thể kết giao bằng hữu vui vẻ như vậy. Lúc trước ở trường học, nàng luôn là một người độc lai độc vãng (chỉ có một mình), chỉ làm việc của mình lại không giỏi giao tiếp, chưa từng kết giao bằng hữu.

“Đợi lát nữa anh đưa em đến nơi anh thường xem tranh, ở đó có thể sẽ có những kiệt tác mà em không thể ngờ đến đâu đấy!” Dừng xong cơm, Lữ Tử Kỳ hưng phấn đề nghị với Hướng Hải Lam.

Nàng chần chờ trong chốc lát rồi xem qua đồng hồ, mới quá một giờ trưa, còn cách xa thời gian ăn tối qui định của Lăng gia, hơn nữa trong lời nói của Lữ Tử Kỳ cũng ít nhiều gợi lên hứng thú cùng lòng hiếu kỳ của nàng. Quyết định thế đi, nàng hướng hần gật gật đầu và đi theo hần đến hoạ lang(*) nhận thức một chút...

(*hoạ lang: một nơi để triển lãm tranh)

Hướng Hải Lam có chút do dự mà tiếp nhận mũ bảo hiểm của Lữ Tử Kỳ.

“Anh xác định phải đi bằng xe máy sao?” Nàng nhìn chằm chằm chiếc xe của Lữ Tử Kỳ. Giao thông Đài Bắc loạn đến mức đáng sợ, nàng cho tới bây giờ chỉ đáp xe bus đi học, còn chưa từng ngồi xe máy qua nha.

Giống như nhìn ra sự sợ hãi trong mắt nàng, Lữ Tử Kỳ nhếch miệng cười trấn an. “Yên tâm đi, kĩ thuật của anh tốt lắm.”

Trên đường đi, Hướng Hải Lam rốt cục cũng hiểu kĩ thuật tốt của Lữ Tử Kỳ là ở chỗ nào! Hần quả thực giống như con rắn, thấy vật cản là luồn trái luồn phải, tốc độ cũng rất nhanh, bộ dáng điều khiển xe của hần cùng vẻ ngoài tuấn tú nho nhã thường ngày hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Nàng trước sau chỉ biết cầm chặt lấy cái đuôi áo của Lữ Tử Kỳ, trơ mắt cứng lưỡi để mặc hần chở nàng trong dòng xe đông đúc mà đi lại.

Đột nhiên, Lữ Tử Kỳ thắng xe lại, nguyên lai phía trước đèn báo hiệu đã chuyển sang màu đỏ, bọn họ bị kẹt ở giữa hai chiếc ô tô.

Hướng Hải Lam có chút sợ hãi mà nhìn trái nhìn phải, tất nhiên là chưa phát giác ra bên phải của nàng là một chiếc xe sang trọng, trong đó có một ánh mắt sâu tựa như rừng núi hoang vu đang hung hăng xem xét nàng!

Người đang ngồi trong xe chính là Lăng Chấn Vũ, hần mới vừa cùng khách hàng dùng xong bữa trưa, đang chuẩn bị trở về công ty, lại không nghĩ rằng ở trên đường lớn thấy được một màn này!

Tiểu thê tử chân thuần ôn tồn của hần đang ra ngoài cùng người đàn ông khác! Thì ra tất cả sự ngoan ngoãn của nàng đều là giả dối, thừa dịp không có hần mà lén cùng người đàn ông khác hẹn hò.

Lăng Chấn Vũ cảm thấy một dòng cảm xúc tức giận không ngừng từ trong lòng bốc lên, quả thực khiến hần khó chịu đến cực điểm, hần căn bản không thể chịu được cô cùng người đàn ông khác ở chung lại còn có bộ dáng thân mật đến như thế.

Sắc mặt của hần càng lúc càng đen, hai tay nắm chặt thành quyền, hận không thể ngay giờ phút này nhảy xuống xe đem nàng lôi vào trong này rồi từ từ mà chất vấn.

Đèn xanh bật sáng, hần dặn dò tài xế theo sát chiếc xe của Hướng Hải Lam, cũng cảnh cáo tài xế không được để mất dấu họ.

Điều này quả thực làm khó tài xế Trương, trong dòng xe đông đúc như vậy, tìm được hai bóng người đi xe máy thật sự có chút khó khăn. Nhưng ông cũng không nghĩ vì thế mà bỏ công việc, đành đâm lao thì phải theo lao thôi, trong lòng không ngừng cầu trời đừng để mất dấu.

Lữ Tử Kỳ dẫn Hướng Hải Lam đi vào thư viện ảnh Vân Thạch. Xuống xe xong, thân thể căng thẳng của Hướng Hải Lam lúc này mới hoàn toàn thả lỏng.

Khi hai người bước vào thư viện, xe của Lăng Chấn Vũ cũng vừa đến nơi.

Hần dặn dò lái xe ở cửa chờ, lập tức xuống xe bước nhanh vào thư viện.

Thư viện ảnh Vân thạch là thư viện cao cấp có tiếng ở Đài Bắc, triển lãm đều là tác phẩm của những họa sĩ nổi tiếng, nơi đây cũng là nơi xã hội thượng lưu mua bán tranh.

Không gian triển lãm rộng rãi được bố trí rất là thanh lịch, trang nhã và nồng đậm hơi thở nghệ thuật, con đường đi lại mát mẻ thoải mái làm cho người xem có thể ung dung không ràng buộc mà chậm rãi ngắm tranh. Đi sâu vào trong còn thiết kế thêm một gian phòng trang nhã để khách có thể thoải mái nghỉ ngơi.

Nơi này có không ít những người giàu có dùng tiền để đổi phẩm vị thưởng thức, biểu thị mình không cùng đẳng cấp với những khác. Cho dù là như thế nhưng họa lang vẫn còn có một số tác phẩm khiến người khác vừa nhìn là ánh mắt sáng lên dù tác giả đều là vô danh ít người biết đến.

Hương Hải Lam cùng Lữ Tử Kỳ tỉ mỉ mà thưởng thức những bức tranh trong thư viện này, lâu lâu hai người còn cúi đầu cùng nhau thảo luận, nghiên cứu, đối với sự giải thích nhiệt tình của Lữ Tử Kỳ, Hương Hải Lam cũng sẽ chân thành mà đáp lại hân một nụ cười.

Tất cả một màn này lọt vào trong mắt Lăng Chấn Vũ đều trở thành hành động thân mật giữa những cặp tình nhân.

Hắn không thể chịu được khi đôi mắt ẩn chứa yêu thích của người đàn ông kia cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào Hương Hải Lam, càng tức giận nằng lại cùng người đàn ông khác bày ra nụ cười vốn chỉ duy nhất thuộc về mình hắn.

Hai tay hắn nắm chặt thành nắm đấm bỏ ở bên người, đôi mắt sắc bén như dao bắn ra vô số hàn quang liên tục xem xét hai thân ảnh cách đó không xa, đôi môi mím chặt, toàn thân tỏa ra hơi thở tức giận.

Khí thế cao ngạo cùng với dáng vẻ anh tuấn của hắn hấp dẫn vô số ánh mắt của tất cả nam nữ trong thư viện ảnh này, duy chỉ có Hương Hải Lam vẫn hồn nhiên cùng Lữ Tử Kỳ cười nói vô tư, hoàn toàn không biết đại họa sắp sửa ập đến với mình!

9. Chương 09

Sự nhần nại giống như đã đến cực hạn, Lăng Chấn Vũ nhẹ bước đến gần, đứng bên cạnh Hương Hải Lam cùng Lữ Tử Kỳ.

Thân ảnh cao ngất lập tức dựa vào sau lưng Hương Hải Lam, hai bàn tay to lớn nháy mắt đã bò lên eo của nàng, cũng hơi hơi dùng sức.

Hương Hải Lam bị hành động đột ngột này gây kinh ngạc đến mức suýt kêu ra tiếng, nhưng một âm thanh trầm thấp bỗng nhiên vang lên bên tai nàng, khiến nàng lập tức ngừng lại tiếng thét ngay trên môi.

“Đừng sợ, là anh.” Lăng Chấn Vũ mang theo chút trào phúng nói, khoé miệng lại gương lên một nụ cười lạnh lẽo, duy chỉ có khuôn mặt là vẫn hết sức ôn hoà nhìn không ra sự biến đổi gì.

Hương Hải Lam vội ngẩng đầu lên, quả thực không dám tin người đứng sau mình là Lăng Chấn Vũ. “Anh...anh cũng đến xem triển lãm tranh ư?”. Nàng tròn tròn mắt, ngây ngốc nhìn chăm chăm hắn. Không nghĩ tới hắn cũng thích đến họa lang xem triển lãm, lại tình cờ đứng dịp gặp được hắn, hôm nay thật đúng là có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn liên tục diễn ra.

Lữ Tử Kỳ đứng ở một bên lại kinh ngạc đến độ nói không ra lời. Người đàn ông cao ngất tuấn tú trước mặt này toàn thân tỏa ra một cỗ khí phách bất phàm, thâm trầm nội liễm cùng lãnh ngạo khiến kẻ khác không thể bỏ qua. Hơn nữa, ánh mắt bá đạo cùng hùng hực như lửa cháy, mãnh liệt xoáy vào thân ảnh của Hương Hải Lam giống như biển thị quyền lợi của hắn đối với nàng – nàng là của hắn, bất luận là kẻ nào cũng không thể tới gần mà cướp được.

“Hải Lam, người này là...” Lữ Tử Kỳ có chút mất tự nhiên, thanh âm khàn khàn phát ra từ yết hầu khô khốc.

Hương Hải Lam lộ ra một nụ cười có chút ngây ngốc, vẻ mặt lại hơi ngượng ngùng đáp lại. “Anh ấy...anh ấy là chồng của em, Lăng Chấn Vũ.”

Câu trả lời của nàng khiến cho thân thể Lữ Tử Kỳ hơi cứng lại, trong lòng xẹt qua một cơn khiếp sợ, thất vọng cùng cảm giác thất bại tràn ngập.

Không nghĩ tới đối tượng kết hôn của Hướng Hải Lam lại là người đàn ông xuất chúng chói mắt đến thế, hẳn lại còn tưởng rằng chỉ là một cậu công tử sinh ra đã ngậm cái thìa bạc trong miệng rồi chứ. Lữ Tử Kỳ trong lòng tự giấu chính mình nghĩ, đối phương so với bản thân xuất sắc hơn rất nhiều. Nguyên bản hẳn với Hướng Hải Lam vẫn còn ôm một tia hi vọng cùng mong chờ, nhưng hiện tại chỉ còn cách từ bỏ ý niệm trong đầu mà thôi, hoàn toàn từ bỏ.

“Bảo bối, em không giới thiệu vị này với anh một chút sao?” Lăng Chấn Vũ cố tình dùng tư thế và giọng điệu thân mật nhất gọi Hướng Hải Lam, tiếng nói tuy mềm nhẹ như tơ nhưng trông mắt đen nhánh lại toả ra cái nhìn sắc bén lạnh lẽo thấu xương, giờ phút này đang mãnh liệt nổi cơn giông bão.

“A...Thật xin lỗi, em quên!” Hướng Hải Lam sững sốt một hồi lâu rồi mới vội vàng thoát ra, nàng hoàn toàn bị hai chữ “Bảo bối” kia của hắn dọa cho ngây ngốc, hẳn chưa từng dùng giọng điệu ngọt ngào như vậy gọi nàng lúc ở cạnh nhau, huống chi là khi có người ngoài cơ chứ.

“Ừm...Người này là học trưởng của em, Lữ Tử Kỳ.” Lấy lại tinh thần xong, nàng nhanh chóng giới thiệu cho Lăng Chấn Vũ, trong lòng vẫn là nhớ đến vẻ mặt ôn nhu cùng hai từ “bảo bối” mà hắn vừa mới gọi, không nhìn được cảm thấy có chút ngọt ngào cùng bất an lo lắng.

Nhưng mà, Lăng Chấn Vũ vừa nghe đến cái tên Lữ Tử Kỳ này, ánh mắt vốn đang u ám càng trở nên thâm trầm, ngọn lửa đỏ kị trong lòng càng thêm thiêu đốt mãnh liệt.

Thì ra người đàn ông nho nhã khí chất này chính là người mà nàng từ lâu đã thầm mến, đem lòng ái mộ. Nghĩ đến đây, Lăng Chấn Vũ không khỏi nheo mắt lại lạnh lùng đánh giá Lữ Tử Kỳ, hẳn vẫn còn nhớ rõ nàng từng ở trước mặt hắn không ngừng khen ngợi người này, xoá bỏ mọi ưu điểm của hắn, thì ra giờ phút này nàng đang hẹn hò cùng với người đàn ông mình đã từ lâu ước hội!

Đáng giận! Hắn hung hăng thầm mắng trong lòng, chỉ muốn kêu to bắt tên gia hỏa trước mắt này cút đi, ánh mắt lợi hại không ngừng phóng ra những tia nhìn sắc bén mà lạnh buốt bắn thẳng đến Lữ Tử Kỳ, bàn tay nắm chặt eo nhỏ của Hướng Hải Lam cũng không tự giác siết chặt lại.

Đối mặt với ánh mắt rõ ràng có địch ý của Lăng Chấn Vũ, Lữ Tử Kỳ quả thực không thể chống đỡ được, ánh mắt người này giống như muốn đem hắn hung hăng bổ nhào xuống đất vậy.

Lữ Tử Kỳ vội chuyển dời tầm mắt, vẻ mặt mất tự nhiên nói với Hướng Hải Lam: “Tôi còn có việc cần đi trước, hai người cứ ở lại chậm rãi xem đi!” Nói xong, hắn ba bước cũng thành hai bước chạy khỏi cửa họa lang, như là kẻ bị lạc muốn tìm đường thoát vậy.

Đối với việc hai người đàn ông bên cạnh thi nhau âm thầm đối đầu, Hướng Hải Lam một chút cũng không phát hiện, thậm chí Lữ Tử Kỳ rời đi lúc nào cũng không biết bởi vì nàng vẫn còn đắm chìm trong hai chữ khiến cho nàng có cảm giác ngọt ngào ban nãy, trong mắt chỉ có sự tồn tại của Lăng Chấn Vũ, chưa không thêm được ai khác nữa.

Nhưng mà, sự tức giận đã ỉn nhẩn từ lâu của Lăng Chấn Vũ, ngay lúc này mới bắt đầu bốc lên!

Khuôn mặt tươi cười chậm rãi thu lại, thay bằng vẻ âm trầm, lạnh liệt và lạ lẫm, môi gắt gao mím lại, không nói lời nào kéo tay Hướng Hải Lam rời khỏi họa lang.

Lực đạo của hắn không hề nhỏ, những ngón tay như sắt thép ấn sâu vào da thịt mềm mại của nàng khiến cho nàng đau đến nhúu lại đôi mi thanh tú, bước đi của người này cũng nhanh vô cùng đến nỗi nàng cơ hồ đuổi theo không kịp, vừa đi vừa lảo đảo.

Hướng Hải Lam kinh ngạc nói không nên lời, nàng không hiểu hắn vì cái gì mà nháy mắt đã thay đổi bộ dáng- trở nên nộ khí đằng đằng, khói bốc mù mịt, nàng căn bản phản ứng không kịp, cũng không biết nên làm thế nào.

“Anh làm em đau!” Cơn đau đớn nóng bỏng từ cánh tay nơi hắn cầm làm cho nàng rớt cục nhìn không được mở miệng.

Nhưng hắn hiển nhiên không thèm nhìn đến sự kháng nghị của nàng, càng thêm nặng tay hơn, sắc mặt cũng trở nên âm kinh khốc lãnh (âm hiểm+kinh hoàng+khốc liệt+lạnh lùng), bước chân cũng không hề chậm lại.

Hắn không nói một câu nào, ánh mắt như chim ưng lợi hại và hung mãnh làm cho trong lòng Hường Hải Lam dâng lên một sự sợ hãi đến mức bản thân không tự chủ được phát run lên, mặc dù giờ này là tháng tám, trời cực nóng nhưng nàng vẫn có thể cảm thấy được hơi lạnh trực tiếp xuyên qua người, từ gan bàn chân cho đến tận trong tim.

Nàng chưa bao giờ gặp qua hắn phần nộ như thế, bộ dạng âm trầm, bản năng mách bảo nàng phải thoát khỏi hắn. “Anh...anh làm em đau, em không muốn đi nữa!” Nàng cao giọng la hét, hơn nữa cước bộ thật sự dừng lại không đi tiếp nữa.

Nơi này là đường cái, hắn chắc sẽ không dám đối xử hung ác với nàng đi?! Hường Hải Lam trong lòng cố cấp ình một chút dũng khí trấn an.

Nhưng nàng tựa hồ đã xem nhẹ sự cuồng nộ cùng khí phách của Lăng Chấn Vũ.

“Em không đi phải không?! Anh không ngại lập tức khiêng em lên xe.” Hắn mỉm cười ôn nhu nói, nhưng ánh mắt sắc bén lại phảng phất những tia nhìn lạnh như băng.

Nhìn thấy biểu tình âm lãnh của hắn, Hường Hải Lam hiểu rõ hắn nói được là sẽ làm được. Nàng hết sức đáng thương khẽ gật đầu, sau đó lại bắt đầu đi về phía trước! Thế nhưng nước mắt đã sớm vòng quanh khuôn mặt, nàng cảm thấy mình thật vô tội, người đàn ông này vì cái gì lại vô duyên vô cớ nổi giận giống như con hổ đói cuồng bạo như thế chứ!

Hắn phần nộ đem nàng nhét vào trong xe, sau đó chính mình cũng ngồi vào rồi dùng sức đóng cửa lại, phát ra tiếng vang thật lớn.

Hường Hải Lam biết điều ngồi yên bảo trì trầm mặc, miễn cho càng thêm chọc tức hắn, nhưng nàng thủy chung vẫn không hiểu rõ vì sao hắn tức giận, cho dù là phán nàng tội tử hình thì cũng cần có một tội danh chứ!

“Có thể hay không...nói cho em biết, anh...anh vì sao lại tức giận được không?” Nàng lặng lẽ hít một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí hỏi, nhưng thanh âm vẫn vỡ vụn ngắt quãng thành từng mảnh nhỏ.

Lăng Chấn Vũ không lập tức trả lời nàng mà chỉ phân phó tài xế lái xe đi, sau đó nhấn nút khởi động tấm màn, làm cho nó mở ra ngăn cách giữa tài xế và hai người.

Trong xe nhất thời một mảng trầm mặc, không khí buộc chặt, tĩnh mịch cơ hồ khiến kẻ khác phải nín thở. Hường Hải Lam không biết chính mình còn thể chịu được bao lâu.

Lăng Chấn Vũ bỗng dưng quay đầu nhìn nàng chằm chằm, hơi thở thô suyền, giống như đang cố kìm nén cơn tức giận trong lòng, nhưng rồi lại không thể làm được.

Hường Hải Lam đoán không ra hắn muốn làm gì, nhưng nàng lại có cảm giác điều không may sắp đến.

Đột nhiên hắn, hắn đập mạnh vào cửa kính xe, phát ra tiếng vang kinh người, Hường Hải Lam sợ tới mức co rụt hai vai, giống con thỏ nhỏ tuy lúc có thể nhảy dựng lên vì kinh hãi.

“Đáng giận!” Lăng Chấn Vũ cắn răng mắng một tiếng, mắt lộ hung quang trừng mắt nhìn nàng. “Em còn dám hỏi tôi vì sao tức giận?!”

Hường Hải Lam lên tiếng tranh cãi. “Anh...anh không nói thì em làm sao biết được? Cho dù anh muốn đánh em đi chẳng nữa thì cũng phải cho em biết nguyên nhân chứ.” Bộ dáng nàng hết sức vô tội đáng thương, u sầu nói. Tiếp theo cái miệng nhỏ nhắn liền mím lại, giống như sắp khóc. “Em...em không muốn bị đánh đập không rõ lý do như thế!”

Lăng Chấn Vũ vốn đang tức giận, nộ khí ngất trời, đối mặt với gương mặt nhỏ nhắn cùng những lời ai oán hết sức “ngghiêm trọng” của nàng, nổi bực bội nhất thời tiêu giảm không ít, trong lòng chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, hắn giống kẻ hay đánh phụ nữ lắm hay sao?

“Tôi có nói qua sẽ đánh em, mắng mỗ em sao?” Hắn nghiêm mặt hỏi.

“Thật Sự? Anh không phải đang muốn đánh em, mắng em?” Về mặt nàng hoài nghi, khiếp sợ nhìn hắn, nước mắt vòng quanh nơi khoé mi, trong suốt lưu chuyển, giống như một con sơn dương vô tội.

Lăng Chấn Vũ bất đắc dĩ gật đầu, trong lòng hết sức buồn bực, vì cái gì mỗi lần đối nàng phát tiết tình tình đều trở nên như thế, thật là...

“Vậy anh vì cái gì mà đối với em hung dữ như thế?” Nàng mở to đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm hắn.

Nhắc tới chuyện này, cơn giận của Lăng Chấn Vũ lại bốc lên đỉnh đầu, yết hầu mãnh liệt hô hấp vì tức tối.

“Nói đi! Em ở sau lưng anh lén lút gặp gỡ học trưởng cũ của mình, hai người đã từng cùng nhau hò hẹn, đúng không? Hai người đã đi đâu? Làm chuyện gì?” Hắn híp mắt trừng nàng, một hơi phun ra tất cả mọi chuyện.

Hướng Hải Lam sững sốt trong chốc lát, sau đó chợt giật mình giống như đã hiểu ra gì đó, nở một nụ cười thần bí vô cùng.

“Anh đang ăn dấm chua sao?” Nàng một bên hỏi, một bên phát ra thanh âm khanh khách của tiếng cười.

Lăng Chấn Vũ đỏ bừng mặt, tức giận quát: “Ngừng cái nụ cười ngốc nghếch kia của em lại, đừng có mơ mộng giữa ban ngày!” Hắn quả thật ăn dấm chua, lại còn ghen tị đến phát cuồng, nhưng vô luận như thế nào, hắn chết cũng sẽ không thừa nhận.

“Ách! Anh không phải đang ăn dấm chua sao?” Hướng Hải Lam cảm thấy có chút thất vọng. Nàng yêu hắn như thế, bình thường còn luôn cố gắng làm cho hắn vui vẻ, mà hắn thế nhưng một chút cũng không hề thương nàng, thật sự là bi ai ah!

“Em còn chưa có trả lời vấn đề của tôi!” Lăng Chấn Vũ chưa từ bỏ ý định truy vấn của mình.

Hướng Hải Lam chỉ cảm thấy chua xót khổ sở, miễn cưỡng trả lời: “Em không có cùng anh ấy hẹn hò, hôm nay chẳng qua là trùng hợp gặp nhau ở bãi biển quán, sau đó cùng nhau xem triển lãm, ăn cơm trưa, anh ấy bảo muốn dẫn em đi dạo lang mang kiến thức, thế nên em mới đi thôi!”

“Thật sự chỉ có như vậy?! Em không có gạt tôi?!” Hắn vẫn hoài nghi hỏi, trong đầu hiện lên hình ảnh nàng ngồi sau lưng Lữ Tử Kỳ ôm lấy hắn, ngọn lửa đổ ụp trong lòng chưa tàn hết lại cháy càng mạnh.

“Thật sự chỉ có như vậy thôi!” Nàng bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn, hắn luôn quản nàng gắt gao như vậy, nàng không được làm cái này, không được làm cái kia, không được làm trái ý tứ của hắn? Hắn muốn nàng chỉ có thể nhìn hắn, chỉ có thể nghĩ đến hắn, nàng đều làm được, vậy còn hắn thì sao?

Luôn đối với nàng lúc gần lúc xa, khi lạnh khi nóng, ba ngày thì hai ngày đều không ở nhà, càng đừng nói đến có bao giờ hắn thử thích nàng, tìm hiểu nàng hay yêu thương nàng hay không!

“Vậy vì sao tôi nhìn thấy em cùng hắn ngồi chung một xe máy, em còn gắt gao thân mật ôm hắn nữa!” Lăng Chấn Vũ tiếp tục ép hỏi, khuôn mặt tuấn tú tức giận tới gần gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

Hướng Hải Lam mặc kệ bộ dáng của hắn, không chút để ý trả lời: “Em không ôm hắn, em chỉ bám vào quần áo của hắn mà thôi, này cũng được gọi là chuyện bé xé ra to đi?!” Chẳng lẽ hắn không nhìn ra nàng đã muốn có chút tâm tro ý lạnh hay sao?

Lăng Chấn Vũ nhíu mi, tò mò đánh giá nàng, nàng luôn luôn ôn nhu thuận lại nghe lời hắn vô cùng, hôm nay tại sao ngữ khí lại không kiên nhẫn, sắc mặt còn không thêm để tâm như thế?

“Quay lại nhìn tôi nói!” Hắn không vừa lòng ra lệnh, một tay nắm lấy cằm của nàng, để nàng quay lại đối mặt với hắn.

Ai ngờ, Hướng Hải Lam cũng không có phản kháng, ngược lại còn chằm chằm dò xét hắn.

Đôi mắt sáng trong đẹp đẽ như làn nước nhu tình, đánh động thật sâu vào trong lòng hắn, ánh nhìn như cất giấu thiên ngôn vạn ngữ, nhưng câu nói thốt không nên lời, Lăng Chấn Vũ không khỏi cảm thấy ngáy người, hồn nhiên quên mất chính mình vì sao lại tức giận.

Được một lúc lâu, nàng nhẹ giọng hỏi hắn. “Anh có thể thích em hay không?” Nàng là cô gái có tâm tư đơn thuần lại trực tiếp, nghĩ cái gì đều nói cái đó, bởi vì nàng thích hắn, yêu thương hắn, cho nên cũng hy vọng hắn có thể thích nàng, yêu thương nàng!

Tuy hai người chỉ là quan hệ trên hợp đồng, nhưng nàng phát hiện, tình yêu của nàng đối với hắn đã vượt qua mong muốn đi Ý du học rất xa rồi! Nàng chỉ nghĩ muốn nắm giữ tư vị của tình yêu, là thứ nàng từ nhỏ đến giờ chưa từng trải qua, cũng là thứ nàng vô cùng khát vọng.

Vấn đề của nàng làm cho Lăng Chấn Vũ bỗng dưng ngắc ngứ cả người, hắn có thích nàng không? Không...Hắn cười khổ trong lòng, hắn quả nhiên đã thích nàng, quả thực muốn yêu thương nàng! Sự ngọt ngào, thuần thực của nàng sớm đã từng giọt từng giọt thấm thấu tiến vào tâm hắn, làm ấm trái tim đã sớm đóng băng với thế giới này.

Nhưng hắn không thể thừa nhận cũng sẽ không thừa nhận, bởi vì lòng hắn không cam chịu, hợp đồng giữa hắn và nàng khi ấy chỉ để chứng minh với cha hắn Lăng Trường Thanh rằng hắn nhất định không chịu sự khống chế của ông, hơn nữa vĩnh viễn cũng không nghe lệnh ông nữa! Hắn tuyệt sẽ không để mọi chuyện thuận theo ông sắp đặt, như ý ông, tùy ý ông an bài như cũ, người cha này đã cho hắn một tuổi thơ khó quên như vậy, hợp đồng này nhất định sẽ cho ông ta một đòn đả kích lớn.

Mà nàng là điểm mấu chốt có lực phản kích vô cùng trọng yếu, cho nên hắn phải đối nàng thật tàn khốc, hợp đồng giữa bọn họ nhất định phải tiến hành như đã liệu.

“Tôi đã nói rồi, đừng vọng tưởng những thứ khác. Em sẽ không quên hợp đồng giữa hai chúng ta khi đó đâu nhỉ?” Hắn lạnh lùng nhắc nhở nàng.

Lời nói vô tình mà đậm đặc của hắn làm lòng của nàng, nguyên bản còn một tia chờ mong đều bị huỷ diệt hầu như không còn, tâm cũng vì thế mà vỡ vụn theo! Nàng chỉ mong đợi một chút tình yêu mà cũng không thể có được, chẳng lẽ ông trời nhất định bắt nàng cô độc một người hay sao?

Một khi đã như vậy, nàng làm sao còn có thể tiếp tục hiệp nghị kia được nữa. Nàng buông tha cho cuộc hôn nhân này, trả lại cho hắn tự do. Chẳng lẽ còn để đến lúc bị chồng ruồng bỏ rồi mới tỉnh ngộ hay sao?

“Chúng ta li hôn đi! Đừng nhắc đến hợp đồng kia nữa, anh đã có được vị trí chủ tịch tập đoàn Lăng thị, li hôn là có thể có được tự do, cũng không còn phải chịu sự áp chế của Lăng bá bá nữa, đối với anh chỉ có lợi mà không có hại.” Nàng từ tốn đậm đặc nói, thái độ trên khuôn mặt trong nháy mắt trở nên thành thực hơn rất nhiều.

Lời của nàng làm cho hắn kinh ngạc không thôi...Cũng làm cho hắn cực kỳ không hài lòng, trong lòng giống như bị thứ gì đó chèn ép, bức bách mình khó chịu vậy. Khiếp sợ một lúc, lửa giận của hắn cũng theo đó mà bùng nổ lên.

“Em đã quên nguyện vọng muốn đi Ý du học rồi hay sao?” Hắn cực lực kiềm chế cơn giận giữ nhắc nhở nàng.

Hướng Hải Lam nhún vai, trả lời mà chẳng thêm bận tâm: “Có thể đi thì đi, không thể đi thì thôi, em cũng không miễn cưỡng chính mình, bán đứng bản thân.” Trước kia không yêu thương hắn, nàng có thể không bận tâm mọi thứ mà sẵn sàng hạ bút dùng một bản hợp đồng để thực hiện nguyện vọng cùng giấc mộng của mình, nhưng bây giờ thì khác. Nàng đã yêu thương hắn, điều này không giống như lúc xưa, nàng không thể tiếp tục hợp đồng lúc trước được nữa.

“Sinh đứa nhỏ cho tôi, em cảm thấy miễn cưỡng chính mình, cảm thấy bán đứng bản thân?!” Lăng Chấn Vũ nheo mắt, bắn ra hai ánh nhìn nguy hiểm vào nàng, lời nói như băng châu gần từng tiếng thốt lên.

Hướng Hải Lam không nói gì, nàng chỉ nhíu hai hàng lông mày, vẻ mặt thiếu não nhìn lại hắn.

Ai! Hắn làm sao có thể hiểu được lòng của nàng? Hướng Hải Lam khẽ thở dài trong bụng.

Sự trầm mặc của nàng càng làm cho hắn tức giận. “Người lập ra quy tắc trò chơi là ta, không cho phép em tự ý từ bỏ giữa chừng.” Hắn thô bạo rít gào, cũng vươn tay nắm lấy cằm, hung tợn nhìn thẳng vào nàng.

“Vậy...vậy phải làm thế nào anh mới bằng lòng buông tay?” Nàng thấp giọng hỏi hắn, trong lòng thật sợ hãi bộ dáng hắn tức giận giống như phải ăn sạch thịt người mới cam.

Hắn chăm chú nhìn nàng thật sâu, sau đó trả lời: “Tôi đã nói rồi, chỉ cần em giúp tôi có một đứa con, chẳng những có được tự do, còn có thể một nét bút hưởng không vô số tiền tài cùng danh vọng.”

“Vì sao anh cố chấp đến thế, làm như vậy có ý nghĩa sao, anh rốt cuộc đang muốn chứng tỏ điều gì cơ chứ?” Nàng nhịn không được muốn hỏi cho rõ ràng.

Sắc mặt Lăng Chấn Vũ trở nên âm trầm hơn, hắn phiết miệng nở nụ cười tựa tiểu phi tiểu nói khê. “Nói cho em cũng chẳng hề gì, tôi là muốn cho lão già kia biết rằng, mệnh lệnh cùng sự an bài của lão đối với tôi không hề có tác dụng nào hết, bằng thế lực của tôi sớm đã đủ để tiếp quản Lăng thị. Lão nếu dám lấy hôn nhân của tôi ra để uy hiếp, tôi liền cho hắn biết, ai cũng không thể làm chúa tể của tôi, không chế tôi được!”

Hướng Hải Lam khó tin nhìn hắn, nàng không hề nghĩ tới ra quan hệ cha con của Lăng Chấn Vũ cùng Lăng bá bá lại khúc mắc cùng nghiêm trọng như vậy.

“Anh...anh rất không phân rõ phải trái, em thấy cha là thực lòng quan tâm anh, cũng rất yêu thương anh, ông chỉ không nói ra mà thôi!” Đây là những lời nói thật tình của nàng. Từ sau khi đến Lăng gia, nàng thường xuyên có cơ hội tiếp xúc với Lăng Trường Thanh, ông tuy không hay cười, nhưng không vì thế mà mất đi sự ôn ái. Giữa những buổi nhàn tản tán gẫu với nhau, nàng thường nghe ông nói đến Lăng Chấn Vũ, lời nói tràn ngập sự kiêu ngạo cùng tự hào của một người cha dành cho đứa con trai tài giỏi của mình.

“Lão yêu ta? Hừ!” Hắn trào phúng cười khê, bộ dáng cuồng ngạo không cho là đúng, giống như chuyện nàng nói đến vừa rồi là một trò cười vậy.

“Đó không gọi là yêu. Lão chỉ muốn thể hiện uy quyền của người làm cha đối với tôi, thừa nhận tôi cũng chỉ bởi vì tôi là người thừa kế duy nhất của lão, có thể tiếp nhận giang sơn từ tay lão không cho nó đổ bể đi xuống, vì không muốn cho bất kì người ngoài nào nhòm ngó đến nhúng chàm vương quốc một tay lão gây dựng nên, lão mới miễn cưỡng thừa nhận đứa con như tôi mà thôi!” Hắn cảm hận nói, ngữ khí oán giận giấu không ít sự chua xót bên trong.

Nhìn thấy bộ dáng thống khổ như vậy của hắn, tâm của Hải Lam cũng thấy khổ sở theo. “Em không hiểu lắm những hiềm khích từ ngày xưa giữa anh và cha, nhưng em thật sự có thể cảm giác được tình yêu thật lòng cha dành cho anh, chẳng qua phương thức biểu đạt của ông có đôi chút không giống với bình thường mà thôi!” Nàng yêu hắn, vì vậy hi vọng hắn có thể cởi bỏ mọi oán hận trong lòng, không cần làm cho bản thân thống khổ thêm nữa.

Nhưng những lời nói thật lòng của nàng chỉ đổi lại tiếng cười khinh miệt của Lăng Chấn Vũ. “Hừ...Em thì biết cái gì?”

Hướng Hải Lam trầm mặc trong chốc lát, sau đó hít một hơi, sâu kín nói: “Có một số người không cần dùng ngôn ngữ cũng có thể cho anh cảm giác được yêu thương. Phải, chính là như thế! Cha của em rất ít khi mắng em, quản thúc em, giống như đã quên đi sự tồn tại của em vậy, ông làm cho em có được cảm giác người cần bản không hề thương em!”

Nói đến đây, nàng đột nhiên tạm dừng một chút, mở to đôi mắt sáng nhìn hắn. “Cha có lẽ hơi nghiêm khắc, độc tài, chuyên quyền với anh, quản giáo chặt chẽ, nhưng điều này chứng tỏ là ông không thương anh sao? Anh đối với ông, trừ bỏ hận thù, chẳng lẽ không thể tồn tại thứ tình cảm khác được ư?”

Lời của nàng đánh động thật sâu vào tâm hồn, làm cho hắn kinh ngạc, đúng là cái nhìn của hắn từ trước đến nay đối với cha hoàn toàn chỉ có cảm hận, chưa từng có tình cảm của người con dành cho cha, mà ông cũng chưa từng cho hắn những thứ tình cảm ôn nhu như vậy. Những năm gần đây, ông đối với hắn chỉ có yêu cầu, mệnh lệnh cùng sự phục tùng tuyệt đối, chẳng có lấy một lời khen ngợi hay những câu nói nhẹ nhàng, ấm áp.

Tất cả những điều này luôn canh cánh ở trong lòng Lăng Chấn Vũ, càng khiến hắn không thể tha thứ cho cha mình, càng càng thêm...hận ông!

Mà sự dây dưa trong lòng nhiều năm nay lại bị một tiểu nữ nhân kém hắn tám tuổi, khờ dại không hề hiểu được nhân tình thế thái này một câu đem nó hoàn toàn phá bỏ.

Khiếp sợ, phiền lòng, ảo não, đủ loại cảm xúc không ngừng trào lên trong nội tâm, luân phiên nhau làm hấn tâm phiền ý loạn, trầm nghĩ cách phát tiết nó ra ngoài.

“Đừng có nói với tôi một đồng đạo lí như thế, tôi không có hứng thú! Tóm lại, hợp đồng không được phép huỷ bỏ, em nhất định phải hoàn thành chuyện lúc trước cả hai đã bàn luận, không có đường sống khác đâu!” Hấn lãnh khốc tuyên bố.

Hướng Hải Lam không thể tin được, khiếp khiếp hỏi: “Nếu muốn sinh thì chỉ cần đàn bà là được rồi, cũng có thể em sinh không được—”

Hấn thô bạo hôn, đánh gãy lời của nàng, khiêu mở hai hàm răng rồi mạnh bạo đi vào trong miệng, điên cuồng hoành hành bên trong, cường hấn hấp thụ cái lưỡi ngọt ngào cùng mềm mại...

Một lúc lâu sau, hấn mới rời khỏi môi nàng, nhưng vẫn chôn mặt ở hõm vai của nàng, hơi thở nóng rực phe phẩy nhẹ lướt trên làn da mềm mại đã ửng hồng.

“Vấn đề của em, chỉ còn một cách có thể chứng minh.” Hấn tà ác nhíu mi nói. “Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ thật nghiêm túc chấp hành trách nhiệm của mình, một tháng sau, chúng ta sẽ biết được ngay em có thể sinh con được hay không, về phần thể lực của tôi, em có thể hoàn toàn yên tâm, bác sĩ đã xác nhận qua nó chắc chắn không có vấn đề gì rồi!”

Nói xong, xe đã tiến vào biệt thự Lăng gia.

Hai người vừa xuống xe, Lăng Chấn Vũ đột nhiên ôm lấy Hướng Hải Lam, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của những người làm mà hướng phòng đi đến.

Hướng Hải Lam kinh hãi hô: “Anh...anh định làm gì? Mau bỏ em xuống dưới!”

Hấn không thèm để ý đến những tiếng kêu kháng nghị của nàng, ôm chặt lấy một đường đi vào phòng ngủ của hai người. Dem nàng vút lên giường xong, hấn bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người mình.

Hướng Hải Lam trợn mắt há hốc mồm nhìn động tác của hấn, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng nói được một câu. “Anh...anh muốn làm cái gì?”

Hấn thoát nốt món đồ cuối cùng trên người, thân thể trần trụi giấu không được vẻ cường tráng rắn rỏi hiện ngang đứng trước mặt nàng. “Chuyện này còn cần phải hỏi hay sao? Đương nhiên là muốn cùng em bắt đầu chế tạo em bé của chúng ta rồi!” Hấn mặt dày nhỏ giọng nói, thanh âm thô dạt khàn khàn không thôi.

Hướng Hải Lam mở to mắt, thân mình đang nằm thẳng trên giường vội vàng bật dậy. “Anh điên rồi, bây giờ rõ ràng đang là ban ngày mà!”

Lăng Chấn Vũ chỉ nhếch miệng cười, bước đến bắt lấy thân hình mềm mại đang giãy dụa của nàng: “Ai quy định ban ngày thì không thể làm chuyện yêu đương?” Bằng hai ba động tác nhanh gọn, hấn đã cởi hết quần áo trên người nàng.

“Nếu em còn có thời gian để mà cùng tình nhân hẹn hò ở hoạ lang, không bằng ở lại đây chuyên tâm cùng anh tạo em bé thì hơn!” Hai tay của hấn bò lên thân thể mềm mại thơm hương của nàng, bắt đầu vô tận thăm dò, bờ môi nóng rực cũng hôn lên hai cánh môi anh đào vẫn còn hé mở vì kinh ngạc kia.

Hướng Hải Lam cố đẩy hấn ra, nhưng tay chân hấn cường tráng gắt gao khoá chặt nàng, làm cho nàng không thể động đậy. Thân hình nóng rực như bếp lò dán chặt vào cơ thể trắng nõn của nàng không một khe hở, giây lát sau cả hai bắt đầu bị cuốn vào làn sóng tình triều cuồng nhiệt, lửa dục tình không ngừng thiêu đốt! Ngọn lửa này bốc cháy thật lâu, thật lâu, tựa hồ như vĩnh viễn không bao giờ tắt...

Tối nay, hấn thậm chí còn không để nàng ra ngoài ăn bữa tối cùng mọi người.

10. Chương 10

Từng ngày trôi qua giống như dòng nước chảy, chớp mắt đã đến cuối tháng tám, khí trời chậm rãi bước vào mùa thu.

Mùa thu trên núi vào lúc hoàng hôn bắt đầu có chút lạnh, dù vậy, Hướng Hải Lam vẫn ngồi ở ghế đá trong hoa viên, hai tay chống cằm ngây ngẩn, thỉnh thoảng cũng phát ra vài tiếng than nhẹ tựa lông hồng. Điều đó cho thấy trong lòng cô đang có chuyện phiền não.

Cô chậm rãi đưa bàn tay của mình xuống bụng. Nguyệt sự đã tới chậm hơn mười ngày, cô dự cảm có lẽ mình đã mang thai.

Suốt một tháng qua, Lăng Chấn Vũ hoàn toàn thực hiện triệt để quyền lợi làm chồng của mình, cũng mong đạt mục đích muốn cô mang thai của anh. Mà anh hiển nhiên thành công, chẳng qua, trong lòng cô vẫn còn do dự có nên nói cho anh biết hay không. Cô sợ một khi nói ra điều này, quan hệ của cô và anh đến đây sẽ chấm dứt, anh cũng sẽ không ở bên cạnh cô nữa. Cô đối với anh mà nói chỉ còn lại tác dụng sinh đứa nhỏ mà thôi.

Nhưng cô vẫn hy vọng có thể ở bên anh thêm một thời gian, hưởng thụ sự yêu thương của anh nhiều hơn chút nữa. Cô biết anh không yêu mình, anh đối với cô tốt có lẽ chỉ bởi vì hợp đồng kia mà thôi, dẫu là thế, cô vẫn không có thuốc chữa mà thương, mà yêu anh!

Vì tham lam muốn yêu thương anh, cô trong lòng lặng lẽ quyết định sẽ không đem chuyện mình mang thai nói cho anh biết sớm, có thể thêm một ngày thì tốt một ngày.

Qua hai tuần nữa cô sẽ phải đi học lại, đến lúc đó hãy phiền não đến chuyện này sau đi!

Cô bất đắc dĩ hít một hơi, đang lúc định đứng dậy thì một giọng nói trầm thấp ở phía sau lưng vang lên.

“Suy nghĩ cái gì, sao lại còn thờ dài?” Lăng Chấn Vũ tới gần dựa vào cô, hai cánh tay chạm lên bờ vai trắng mịn.

“Không có gì!” Tâm Hướng Hải Lam có chút loạn, cô vội cúi thấp đầu, không dám quay lại nhìn anh, sợ bị anh nhìn ra manh mối. “Anh đã tan ca rồi à?” Cô mỉm cười nói thêm một câu.

Anh đem cô xoay người lại đối mặt với anh. Đôi mắt sâu đen nhìn vào chỗ sâu nhất trong mắt cô, hai tay giống như không thể khắc chế được mà bò lên những đường cong mềm mại của cô, cũng phủ lên đôi môi phớt hồng của cô những nụ hôn triền miên.

Trong một tháng qua, anh quả thực giống một dã thú không biết thỏa mãn, bách thiết cuồng nhiệt mà muốn cô.

Mặc dù anh đều nói với chính mình, làm như vậy chỉ là vì muốn làm cho cô mang thai để anh có người thừa kế, nhân tiện cũng để hoàn thành hợp đồng, nhưng trong lòng anh lại sợ hãi một khi cô thật sự mang đứa nhỏ, anh sẽ không còn có lí do gì để có thể ôm ấp cô, yêu cô, ngửi lấy hơi thở thơm ngát của cô, trong bóng tối có thể ôm lấy thân hình mềm mại ấm áp của cô rồi chìm vào giấc ngủ. (cyndj: anh này thịch đối mình đối người, mai mốt có hậu quả nek.....Momo: ừm, cũng may chị Hải Lam nhân từ, hìhì.)

Rất nhiều lần, anh thực sự muốn xé đi bản hợp đồng kia, buông xuống oán hận muốn trả thù của mình đối với cha, nhưng ác ma trong lòng nhiều lúc lại chiếm cứ lấy trái tim, khiến anh mâu thuẫn thống khổ không thôi!

Vì muốn làm lung lay tình yêu đối với cô, anh bắt buộc chính mình mở miệng nói: “Tôi đã đem bản hợp đồng giữa chúng ta cho luật sư viết thành một bản hiệp ước đang chờ em kí tên.”

Lời nói của anh làm cho trái tim của Hướng Hải Lam quặn đau, cô vốn hy vọng anh có thể hủy bỏ bản hợp đồng kia, hiện giờ xem ra là không có khả năng.

“Không cần cho em xem, em không có ý kiến, tất cả để anh quyết định là tốt rồi!” Cô tâm tro ý lạnh nói, kí hay không kí tên đều không quan trọng nữa rồi.

“Không được, đây là minh chứng cho quyền lợi của em..... cũng là đảm bảo cho quyền lợi của tôi, em không kí tên không được.” Anh bắt buộc chính mình thật ác độc. “Trở về phòng, tôi sẽ đem hiệp ước lấy cho em.”

Cô lẳng lẳng nhìn anh một lúc, trong lòng thở dài một hơi, sau đó chậm rãi trả lời: “Điều tùy anh! Nếu không có việc gì, em muốn đến họa thất.” Cô nhích người rời khỏi vòng ôm của anh, mang theo trái tim vỡ vụn đi vào trong.

Nhìn thân ảnh nhỏ bé, yếu ớt của cô, trong lòng Lăng Chấn Vũ dâng lên một cảm giác đau lòng, tâm linh xúc động làm nhạt đi trí lực của anh, thầm nghĩ muốn đem cô trở về vòng ôm của mình nhưng anh vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ âm thầm đau đớn, đôi mắt mang theo sự không nỡ cùng quyền luyến, đuổi theo bóng dáng xa xa của cô.....

Ngày hôm nay, Hường Hải Lam lại ở phòng vẽ.

Gần đây, chủ đề cô vẽ tất cả đều là về Lăng Chấn Vũ. Hoạc vui, hoạc giận, tất cả vẻ mặt của anh cô đều vẽ lại, từng nét từng nét đều khắc rõ sự yêu thương anh của cô.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên, Tiểu Hoa lập tức nhảy đến bên cửa.

“Mời vào!” Hường Hải Lam nói, lập tức quay đầu lại nhìn, thì ra là quản gia Lưu tẩu.

“Có việc gì sao bác Lưu?” Cô hỏi.

“Là như thế này, lão gia và phu nhân có chút việc muốn thiếu phu nhân đến thư phòng một chuyến.” Lưu tẩu cung kính trả lời.

Hường Hải Lam mỉm cười gật gật đầu. “Cháu lập tức đi!”

Đợi Lưu tẩu rời đi, cô có chút buồn bực, cha chưa từng cùng cô nói chuyện trong thư phòng, đây là lần đầu tiên. Bỗng dưng, trong lòng cô xẹt qua một dự cảm không tốt.

Mặc dù trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng cô vẫn rời khỏi họa thất, đi vào thư phòng.

Thư phòng nằm ở lầu hai gần cầu thang, Hường Hải Lam chưa từng đi vào qua, nghe nói đó là chỗ thuộc về cha con Lăng Trường Thanh cùng Lăng Chấn Vũ. Cô nhẹ gõ cửa phòng.

Trong phòng lập tức truyền đến giọng nói của Lăng Trường Thanh. “Vào đi!”

Hường Hải Lam mở cửa rồi đi vào. Phòng này rộng đến kinh người, trái, phải bên tường là hai tủ sách, chính giữa là một bộ sofa, một cái bàn và hai chiếc ghế gỗ loại dài, trên tường treo những bức tranh thủy mặc quý giá, cả thư phòng tràn ngập hương vị cổ kính xa xưa. Nếu như bình thường, cô nhất định sẽ tràn đầy tán thưởng mà xem xét, nhưng hiện tại cô lại không có lòng dạ nào để xem.

Người ngồi ở kế bên – Phùng Tổ Tâm đang dùng ánh mắt ưu buồn bất an nhìn chằm chằm cô.

“Con lại đây nhìn xem trên tờ giấy này viết cái gì!” Lăng Trường Thanh tay chỉ tờ giấy trên bàn, đối Hường Hải Lam mệnh lệnh nói.

Hường Hải Lam có chút run sợ, cúi đầu nhìn thoáng qua văn kiện đang nằm ở mặt bàn.

Vừa nhìn thấy đã khiến cô thất kinh, tờ giấy này..... đúng là hiệp ước Lăng Chấn Vũ đưa cho cô, ghi lại thỏa thuận giữa cô và anh.

Cả người cô đều ngây ngẩn, vì cái gì bản hiệp ước lại ở chỗ này? Cô nhớ rõ mình đã cất kĩ, như thế nào lại—

“Con biết được trên đó ghi cái gì? Chuyện đó có phải là có thật hay không?” Lăng Trường Thanh nghiêm túc hỏi, giọng nói có trọng lượng đủ quyền uy đánh gãy suy nghĩ của Hường Hải Lam.

Hường Hải Lam trong lòng vô cùng khó xử, vừa không thể nhắm mắt nói dối, lại không thể thừa nhận cô và Lăng Chấn Vũ có thỏa thuận như những gì viết trên đó. Trời ơi, cô nên làm sao bây giờ? Dưới đáy lòng Hường Hải Lam đang hò hét.

“Con..... con.....” Cô run run nhìn Lăng Trường Thanh, ấp úng nửa ngày, vẫn không nói nổi một câu.

Giống như nhìn ra sự chần chừ và khó xử của cô, Lăng Trường Thanh nhẹ giọng nói: “Con không cần sợ, cứ việc nói thật ra. Lăng gia vẫn là ta làm chủ, tuyệt sẽ không cho con chịu nửa điểm ủy khuất!”

“Phải đấy! Con hãy nói ra cho chúng ta nghe, Chấn Vũ là đứa trẻ tuy có chút tùy hứng, nhưng có lẽ sẽ không làm nên chuyện hoang đường này đâu?!” Phùng Tổ Tâm ở một bên khuyên nhủ, đúng ra là đang giúp Lăng Trường Thanh hỏi, nhưng thật sự bà cũng muốn giúp con để vẹn cả đôi đường. Chỉ thấy bà cau mày, hiển nhiên cũng là thập phần lo lắng, sợ đứa con sẽ thực sự làm ra chuyện này, hai cha con sẽ cãi nhau một trận ngất trời.

Hướng Hải Lam trầm mặc một hồi lâu, đôi mắt trong suốt nhìn sang Lăng Trường Thanh lại nhìn qua Phùng Tổ Tâm, hít một hơi thật sâu, cô trầm ồ mà trả lời: “Con không thể nói, con đã đáp ứng với Chấn Vũ là không nói!” (Momo: chị khôn thế, đẩy hết trách nhiệm cho Vũ ca ^^)

Lăng Trường Thanh lạnh lùng nói: “Con thật có tình nghĩa, nó như vậy đối với con, con còn che chở nó, chỉ tiếc tên nhóc kia thân có phúc mà không biết hưởng!”

Hướng Hải Lam im lặng không nói gì, cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Lăng Trường Thanh thấy cô là tuyệt không chịu nói, cũng không miễn cưỡng cô nữa. “Con ngồi ở một bên đợi đi! Ta đã gọi điện thoại cho nó, muốn nó lập tức trở về, vô luận như thế nào, hôm nay ta nhất định cũng phải đem sự tình làm cho rõ ràng.”

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, mà cảm giác giống như dài một thế kỷ vậy.

Hướng Hải Lam trước sau đều rất căng thẳng, đứng ngồi không yên. Nhìn sắc mặt càng lúc càng âm trầm của Lăng Trường Thanh, cô khẩn trương đến nỗi tim đập kịch liệt giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong lòng cô hiểu rõ, khi Lăng Chấn Vũ trở về, nhất định sẽ cùng Lăng Trường Thanh cãi nhau một trận lớn, đem đến một cơn sóng to động trời làm ọi người trong nhà không ai được yên bình. Cha con bọn họ khúc mắc đã lâu, khó bảo toàn sẽ không một lần bùng nổ, hơn nữa hai người đều là kẻ tính tình cố chấp không ai nhường ai cả. Trận chiến này xem ra khó có thể kết thúc tốt đẹp!

Mà người bị kẹp ở chính giữa, khó xử cùng bị tổn thương nặng nhất dĩ nhiên là Phùng Tổ Tâm, kẹp giữa chồng và con, nỗi khổ của bà khó dùng từ ngữ để hình dung.

Hướng Hải Lam đồng tình, nhú mày bất an nhìn về phía Phùng Tổ Tâm, trong lòng cô luôn đối với người mẹ chồng này vừa kính lại vừa yêu, thật sự không đành lòng để bà bị tổn thương như thế. Nhưng cái nên đến vẫn là không thể tránh khỏi!

Thư phòng đột nhiên mở ra, thân hình cao lớn của Lăng Chấn Vũ đi vào.

Mặt không chút thay đổi quét mọi người liếc mắt một cái, anh không chút hoang mang mà tìm cái ghế dựa ngồi xuống. “Đặc biệt gọi con trở về có chuyện gì sao? Chắc không phải chỉ để mở hội nghị gia đình đi?!” Anh trào phúng nói.

Lăng Trường Thanh ngẩng đầu lên, nghiêm khắc nhìn vào anh, trầm thanh, nén giận nói: “Anh ít bôi dầu lên miệng (*) cho ta, ngược lại mau nói cho ta xem xem đây là cái gì?!” Ông cầm lấy hiệp ước đưa trước mặt Lăng Chấn Vũ.

(*bôi dầu lên miệng: Ta cũng lần đầu nghe thấy câu này, có lẽ xuất phát từ cụm “Thêm dầu vào lửa”, thành ra bôi dầu vào miệng, nói câu gì cũng dễ dàng bắt cháy gây nổ^^)

Lăng Chấn Vũ không chút để ý mà cầm lên, cũng rất nhanh mà xem qua một lần.

Nháy mắt, sắc mặt anh trở nên lạnh lẽo âm trầm, hai tròng mắt nguy hiểm nheo lại, tia nhìn sắc bén bỗng dừng bắn về phía Hướng Hải Lam, bên trong hàm chứa tức giận cùng phẫn nộ.

Đối mặt với ánh mắt nghiêm lệ lạnh khốc khiến người ta sợ hãi của anh, Hướng Hải Lam toàn thân đột nhiên run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt trắng bệch, cô biết anh nhất định cho rằng cô là người cáo mật, nhưng cô thật sự vô tội mà!

“Cô nghĩ như vậy là có thể bảo vệ được danh phận Lăng phu nhân của mình sao?” Anh lạnh lùng nói ra. Hóa ra bộ dáng ngây thơ ngọt ngào của cô đều là giả dối, trong lòng vẫn luôn có mưu kế.

Lời cáo buộc tàn nhẫn của anh khiến Hường Hải Lam đau lòng không thôi, mạch máu toàn thân như ngừng chảy, chũng đã bị đóng băng, những giọt nước long lanh ở khóe mắt, phẳng phất như sắp vỡ òa, chực chảy trào ra.

“Em.... em không có.... đây không phải do em làm....” Cô nói, tiếng nói như từng vụn thủy tinh vỡ vụn, cố gắng vì mình biện bạch, giọng nói lại run rẩy không thôi.

Lăng Trường Thanh thấy thế trong lòng lửa giận càng tăng lên, đôi mắt bùng bùng lửa giận, ánh mắt tức giận hướng Lăng Chấn Vũ lớn tiếng trách mắng: “Lá gan anh thật lớn, chính mình làm sai lại còn trút giận lên người khác? Việc này cùng Hải Lam không quan hệ gì hết. Như thế nào! Anh nghĩ có thể giấu được ta? Nếu không phải Lâm luật sư cho rằng chuyện không ổn đến hỏi ta, ta thật đúng là bị anh làm cho chẳng hay biết gì!”

Càng nói đến càng tức giận thêm, Lăng Trường Thanh nắm chặt tay đập mạnh xuống bàn, phát ra một tiếng ‘rầm’, làm cho không khí trong căn phòng vốn đã ngột ngạt giờ còn khẩn trương hơn, giống như sợi dây đàn, tùy lúc đều có thể đứt.

“Anh cứ tùy ý vọng tưởng như vậy, trong mắt còn có người làm cha như ta này hay không?” Ông tiếp tục nổi giận nói. “Ta tuyệt sẽ không cho phép anh làm ra chuyện hoang đường như vậy, anh mau hủy bỏ hiệp nghị này đi!”

“Tôi không làm được!” Lăng Chấn Vũ dường như không có việc gì, lạnh lùng mà đáp lại. Hai tròng mắt lạnh lẽo cùng Lăng Trường Thanh giằng co.

Ba chữ chém đĩnh chặt sắt này, làm cho Hường Hải Lam cùng Phùng Tổ Tâm trong lòng kinh đảm khiếp sợ không thôi, lo lắng tiếp theo nháy mắt sẽ xảy ra hỏa chiến.

Quả nhiên không sai, Lăng Trường Thanh đứng dậy, trợn trừng hai mắt, nộ khí đằng đằng quát: “Được.... Tốt lắm, anh nghĩ rằng ta không có biện pháp với anh sao?! Ta có khả năng đem anh đẩy lên vị trí tổng tài Lăng thị, tự nhiên cũng sẽ có biện pháp kéo anh xuống!” Hô hấp gấp gáp, ngừng một chút, ông tiếp tục uy hiếp nói: “Nếu anh cứ tiếp tục làm theo ý mình, cũng đừng trách ta không niệm tình cha con. Đến lúc đó, anh cái gì cũng không phải, cái gì cũng không có!”

Một tràng nói này khiến Hường Hải Lam và Phùng Tổ Tâm không khỏi phát ra tiếng kêu kinh sợ.

Thời gian tạm thời đọng lại, hai, ba giây, trong phòng tĩnh lặng phẳng phất chỉ cần có một cây kim rơi xuống mặt đất đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Ha ha ha....” Lăng Chấn Vũ điên cuồng mà cười, ngạo mạn nhìn Lăng Trường Thanh. “Ông nghĩ rằng tôi mong muốn vị trí này lắm sao? Hừ! Bằng năng lực của tôi, còn sợ không có một phen thành công hay sao?” Anh dừng một chút, khóe miệng nhếch lên một vẻ âm tà, cuồng nịnh mà cười. “Tôi có thể không ngồi vào vị trí chủ tịch của Lăng thị, nhưng còn ông... thì không có đứa con nào đưa tiền ông cả đâu!”

Lời vừa nói ra, uy lực giống như một quả bom hạng nặng, ba người nét mặt trắng xanh, kinh ngạc đến không thể nói lời nào, bất động giống như khúc gỗ.

Lăng Trường Thanh phản ứng kịch liệt, khuôn mặt không còn chút máu, trán nổi đầy gân xanh, hai mắt đỏ ngầu, hai hàm răng run lên lập cập, một tay chỉ hướng Lăng Chấn Vũ. “Mày..... mày mày....” Ông tức giận đến mức không thể thốt lên nổi một câu. Tiếp theo, ông đột nhiên gục xuống ghế dựa.

Phùng Tổ Tâm thấy thế, lập tức hướng đứa con nói: “Con đang nói bậy cái gì thế! Còn không mau hướng cha xin lỗi đi.” Một bên vừa nói, một bên vừa đi nhanh đến bên người Lăng Trường Thanh giúp ông vỗ lưng làm thuận khí.

Lăng Chấn Vũ không chút biểu tình hừ lạnh một tiếng, liền xoay người rời đi.

Hường Hải Lam tâm tình hoảng loạn theo sát ở phía sau, cô hiểu tính khí của Lăng Chấn Vũ, lần này đi anh nhất định không trở về. Hết thấy cũng sẽ không thể văn hồi! Cô không thể để gia đình này vì mình

mà bị phá thành từng mảnh nhỏ, Lãng bá bá tuy cứng miệng, nhưng có thể thấy ông thực để ý đến Lãng Chấn Vũ – đứa con trai duy nhất này!

Cô kinh hoảng chạy đến cạnh cửa, dùng thân thể của mình chặn nó lại. “Đừng như vậy, cha anh chính là tức giận nói thế mà thôi, anh ngàn vạn lần đừng đi, người nếu phải đi cũng nên là em mới đúng!” Cô nhủ mày, đôi mắt long lanh nước chân thành mà cầu khẩn.

Lãng Chấn Vũ chỉ ném cho cô một ánh mắt hung ác. “Cút ngay, ít ở đó cản đường!” Đôi tay cứng rắn đẩy cô ra một bên cửa, lập tức bước ra khỏi cửa.

Hương Hải Lam hơi loạng choạng một chút, vội vàng đi theo. Đi đến bên cầu thang, cô miễn cưỡng nắm lấy tay áo anh. “Anh không thể như vậy mà đi được. Anh đi rồi, công ty làm sao? Cha, mẹ phải làm sao? Chẳng lẽ anh không nhìn ra rằng bọn họ cần anh đến thế nào sao?” Cô đẩy lên tính khí không chịu bỏ cuộc, cổ thuyết phục anh bằng được, bắt lấy ống tay áo của anh không buông.

Lãng Chấn Vũ xoay người, hướng cô hé răng nhếch miệng rống to: “Buông tay của cô ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!” Giờ phút này anh đã bị phần nộ che mất đi lí trí, hơn nữa bị mâu thuẫn tình cảm xung đột dày vò, trong lòng đang có một sự phần nộ quay cuồng, ép anh phải giải thoát sự khó chịu đã đạt đến cực hạn đó.

Nhìn sắc mặt khủng bố của anh, bộ dáng cuồng nộ giống như người điên đã mất hết lí trí, Hương Hải Lam hơi hơi run sợ một chút, nhưng bản tính ngốc nghếch của mình giúp cô phần chần lại tinh thần, kiên định mà trả lời: “Không buông!”

Anh đột nhiên nhếch miệng cười khê một tiếng, lập tức đưa một tay ra, đem tay của cô gạt khỏi ống tay áo của mình.

Bởi vì dùng sức quá mạnh, Hương Hải Lam nhất thời mất đi thăng bằng, chân lão đảo, cả người ngã về phía trước, té xuống cầu thang.

Thân thể vốn mỏng manh như cô lại té như vậy? Cô té từng bậc thang rồi ngất xỉu, đầu hiển nhiên bị thương, nhất thời máu chảy không ngừng. Càng làm cho người ta sợ hãi chính là, đùi của cô đầy vết máu màu đỏ nhiễm cả cái đầm màu trắng.

Đột nhiên xảy ra biến cố khiến Lãng Chấn Vũ ứng phó không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ngã xuống cầu thang.

“Hải Lam!”

Anh giống như người điên mà lao xuống phía dưới, tưởng chừng như suýt ngã. Nhìn Hương Hải Lam chìm trong vũng máu, anh phát run thật sự.

“Hải Lam, Hải Lam, ôi trời ơi!” Anh nâng đầu cô dậy, mái tóc đen nhánh của cô giờ nhuốm đầy máu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như người chết.

“Hải Lam!” Anh đau triệt tâm phé (đau đến tận tâm can) mà gọi. Cả đời này anh chưa từng khủng hoảng qua, trong đầu chỉ là một mảnh trống rỗng, hoàn toàn loạn rồi, hoảng rồi.

Lúc này, nghe thấy tiếng động, Lãng Trường Thanh cùng Phùng Tố Tâm từ thư phòng đi ra, thấy được một màn trước mắt mà không khỏi ngây ngẩn cả người. Phùng Tố Tâm không chế không được mà phát ra tiếng khóc.

Lãng Trường Thanh hồi phục tinh thần trước tiên, tỉnh táo nói. “Mau kêu xe cấp cứu!” Ông hướng Phùng Tố Tâm thúc giục, lúc này những người làm đã nghỉ ngơi, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lãng Chấn Vũ hơi hơi ngẩng đầu lên, vừa vặn bắt gặp được ánh mắt hiền từ và khuôn mặt ôn hòa của cha anh, trong lòng cảm xúc dào dạt.

Tiếp theo anh cúi đầu, bàn tay run rẩy đặt vào kinh mạch ở cổ của Hương Hải Lam, hơi thở mong manh cô vẫn còn, cô còn sống.

“Cảm tạ ông trời, em còn sống, em còn sống!” Anh thì thào tự nói, hốc mắt bỗng dưng cay cay, lập tức đã ướt ươn ướt, làm mờ màng ánh mắt đã đau đến tuyệt vọng của mình.....

Ngoài cửa phòng cấp cứu, ánh đèn toàn là một màu trắng khiến người cảm thấy tâm hoảng run sợ!

Hai tay Lăng Chấn Vũ nắm chặt để trên trán, thân người vốn mạnh mẽ to lớn giờ co rúm lại, nét mặt lo lắng hoảng sợ cực độ làm thân thể anh run nhè nhẹ.

Hải Lam có nguy hiểm đến tính mạng không? Vững máu đỏ tươi cùng khuôn mặt trắng bệch và đôi môi tái nhợt của cô, không ngừng hiện lên trong đầu hấn, lắng trĩ, quất roi vào tim anh.

Cô thiện lương, thuần chân, ôn nhu như vậy, chưa từng tổn hại qua người khác. Anh không phải không hiểu lòng của cô, chỉ vì bản thân mình quá oán hận, cố chấp muốn trả thù làm lu mờ lý trí, cũng cố ý không quan tâm đến thâm tình của cô! Đây là lần đầu, anh xúc động đến mức muốn khóc như thế, cổ họng khó chịu không thôi!

Một bàn tay to lớn phủ lên vai anh, giống như không tiếng động lại ẩn chứa một sự an ủi lớn lao.

“Không cần quá mức tự trách! Phát sinh chuyện này, trách nhiệm của ta cũng không nhỏ!” Lăng Trường Thanh nói.

Lăng Chấn Vũ cuối đầu hơi sững sốt, một người cha luôn luôn chuyên chế độc tài như cha anh lại có thể thừa nhận sai lầm của mình?! Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn chăm chăm Lăng Trường Thanh.

Trải qua một chuyện gây sức ép đến nhường này, ông nháy mắt giống như đã hiện rõ sự già đi của mình, sắc mặt tiêu tụy, không giống như ngày thường tuy gầy gò nhưng vẫn có hồn, hồng nhuận anh minh.

Lăng Trường Thanh lắc lắc đầu, giống như có chút cảm thán hít sâu một hơi. “Ta nghĩ tất cả những gì ta làm đều vì muốn tốt cho con, không nghĩ tới lại khiến con hận ta như vậy, sự thù hận của con lại sâu đến nỗi con lấy cả chung thân đại sự của mình ra đùa giỡn!” Giọng nói già nua tràn ngập tư vị thể lương tự giễu.

Ông đưa tay vỗ nhẹ vài cái vào bả vai của Lăng Chấn Vũ, cảm khái mà tiếp tục nói: “Có lẽ ta thật sự làm sai rồi, nhưng con vĩnh viễn đều là con trai của Lăng Trường Thanh ta, không ai có thể thay thế địa vị của con trong lòng ta hết!”

Tuy là một câu rất ngắn gọn, nhưng Lăng Chấn Vũ biết, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của ông rồi! Oán hận cùng phần nỗ lực mấy năm nay của anh vì những lời nói này mà tiêu tan hết, bình ổn, giống như chỉ vì muốn đợi những lời nói này của ông mà thôi.

Hóa ra sự khẳng định của cha mới là cái khát vọng mong ước cuối cùng của anh!

Bỗng nhiên linh ngộ ra, Lăng Chấn Vũ cảm thấy toàn thân nhất thời nhẹ nhõm hẳn. Anh đưa tay lên nắm lại cánh tay gầy yếu mà đầy sức mạnh của Lăng Trường Thanh, cũng dùng một ánh mắt tràn đầy tình cảm của người con trai đối với người cha nhìn ông.

Phùng Tố Tâm ở một bên vui mừng thỏa mãn nhìn thấy một màn này, trong mắt lộ rõ sự vui vẻ, giọt lệ cảm động rơi xuống, một đoạn tình phụ tử khó giải, cuối cùng cũng có kết quả viên mãn!

Đang lúc ba người lặng yên không tiếng động để cảm thụ giờ khắc yên tĩnh này, cửa phòng cấp cứu mở ra, bình tĩnh ba thân ảnh đang lâm vào thân tình ấm áp kia.

Lăng Chấn Vũ là người đầu tiên tiến lên nóng vội mà hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, vợ tôi thế nào? Có nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

Bác sĩ đẩy đẩy kính mắt. “À! Cô ấy bị xuất huyết nghiêm trọng, té bị thương, tróc da, nhưng tình huống đã được khống chế, không có nguy hiểm đến tính mạng!”

Lăng Chấn Vũ thở phào nhắm lại hai mắt, trong lòng yên lặng cảm tạ ông trời. Cô vợ nhỏ thân yêu của anh không còn nguy hiểm nữa.

“Nhưng mà....” Bác sĩ có chút chần chờ nhưng vẫn tiếp tục nói. “Lăng tiên sinh, thực đáng tiếc, bào thai trong người Lăng phu nhân không thể giữ được!”

Lời nói giống như một nhát dao sắc bén hung hăng đâm vào tim anh, hai hàng lông mày của Lăng Chấn Vũ nheo lại, hai chân như mềm nhũn ra. Cô mang thai, mà anh.... lại chính tay giết chết đứa con của họ!

Bác sĩ rời đi rồi mà Lăng Chấn Vũ vẫn giống như lạc mất hồn, trầm trọng, ảm đạm tự trách không thôi. “Tôi đã giết chết đứa con của mình!” Anh thì thào tự nói.

“Đó là chuyện ngoài ý muốn, không phải lỗi của con, đừng tự trách nữa!” Lăng Trường Thanh nói to, nghĩ muốn gọi tỉnh người đang thất thần bên cạnh.

“Nghe đây.” Ông xoay người Lăng Chấn Vũ lại, nghiêm lệ nhìn sắc mặt hoảng hốt của anh và nói: “Nếu con thật sự yêu Hải Lam, để ý đến con bé, thì hãy ở bên cạnh nó, đợi nó tỉnh dậy. Nói với vợ con lời xin lỗi và tình yêu của con đối với nó, có hiểu không?” Ông một bên nói nói, một bên dùng sức lay lay Lăng Chấn Vũ.

(Momo: Chao, cảnh này như người cha răn dạy đứa con mới lớn chưa biết chuyện gì í. Ui, xúc động ghê, Vũ ca lớn bằng chừng này mà vẫn cần có cha lay động~~)

Phải một lúc sau, Lăng Chấn Vũ mới dần dần phục hồi tinh thần lại. Đúng! Anh yêu cô! Sớm yêu đến không thể kiềm chế, từ lúc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ngây ngô của cô, tim anh cũng đã bị lạc!

Anh không nên đem cô lôi vào sự oán hận, phần nộ, để cô trở thành một người hi sinh vô tội.

Tuy bây giờ nói lời xin lỗi đã rất trễ, nhưng anh sẽ dùng cả đời này để yêu thương bảo vệ và che chở cho cô, thương tiếc cô, biến cô trở thành một người hạnh phúc nhất! Anh suy nghĩ xong đứng phắt dậy, bước nhanh vào trong phòng bệnh.

Từ khi chuyển đến phòng bệnh tư nhân, Hướng Hải Lam đã hôn mê hai ngày hai đêm.

Lăng Chấn Vũ vẫn luôn ở bên cạnh cô chăm sóc cô, chưa từng chớp mắt qua. Giờ phút này, trong lòng anh rất lo lắng, không biết tại sao đến giờ cô vẫn còn chưa tỉnh lại?

Như là đáp lại nghi vấn của anh, trên giường bệnh truyền đến những thanh âm đứt quãng và rất nhỏ.

“A....” Hai hàng lông mi cong vút của Hướng Hải Lam khẽ nhúc nhích, sau đó từ từ mở hai mắt ra.

Lăng Chấn Vũ lao mình về phía trước, vui mừng mà cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. “Cuối cùng em cũng đã tỉnh!” Thanh âm run rẩy và khàn khàn trong cổ, chứa đựng nồng đậm sự thương tiếc và đau lòng.

“Em đang ở đâu?” Cô khàn giọng nói, giãy dụa nghĩ muốn ngồi dậy, nhưng cả người giống như một đồng bùn nhão không một chút sức lực.

“Không được động!” Lăng Chấn Vũ nhanh chóng ngăn cản cô rồi ôn nhu an ủi nói: “Em ngã từ cầu thang xuống, cần phải nghỉ ngơi thật tốt!”

Lời nói của anh quả nhiên có tác dụng, Hướng Hải Lam trước là gắt gao nhìn chăm chăm anh, sau đó như là nhớ tới cái gì, cô mạnh mẽ cầm lấy tay của anh, tâm hoảng ý loạn nói: “Còn .. còn đứa nhỏ trong bụng thì sao?”

Lăng Chấn Vũ thống khổ nhắm mắt lại. Đợi đến lúc mở mắt ra, khóe mắt anh như phủ một tầng lệ quang. “Đứa nhỏ đã không còn!” Anh đau đớn trả lời.

Hướng Hải Lam cả người cứng ngắc lại, vẻ mặt vô hồn mà nhìn lên trần nhà.

“Hải Lam.” Lăng Chấn Vũ tràn ngập thâm tình mà gọi cô. “Là lỗi của anh, xin em hãy tha thứ cho anh!” Thanh âm nghẹn ngào, đầy ân hận hối tiếc.

Phải một lúc lâu sau, Hướng Hải Lam mới quay đầu dừng ở trên người anh, chậm rãi lắc lắc đầu. “Không phải lỗi của anh, em không trách anh!” Chỉ là không còn đứa nhỏ, cô và anh sẽ không còn có bất kì mối liên hệ gì. Trải qua tất cả mọi chuyện này, anh đại khái sẽ vội vàng muốn cùng cô li hôn đi. Cô cúi đầu, ảm đạm mà nghĩ.

“Hải Lam.” Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, thâm tình chân thành mà nhìn cô. “Gả cho anh một lần nữa, không phải vì quyền thừa kế, không phải vì những điều khác – chỉ là bởi vì em thôi. Anh muốn đem em trở thành người vợ chân thật thật của anh – suốt đời suốt kiếp!”

Hương Hải Lam kinh ngạc không thôi nhìn chăm chăm anh một lúc, nhưng rất nhanh cô lại hạ thấp mi, vẻ mặt buồn bã mà trả lời: “Anh không cần phải làm như vậy, em không thể để anh vì muốn bù đắp cho em mà gả cho anh!” (Momo: ba xạo, chị là vợ anh í còn gì, gả cái nổi gì nữa __ll)

Bộ dáng nhũn mỳ u buồn của cô khiến người khác phải xót thương. Lăng Chấn Vũ nhẹ nâng cằm của cô lên, lưu luyến triển miên mà hôn vợ của mình cho đến khi anh cảm thấy không còn thở nổi mới chịu buông ra.

“Anh muốn em gả cho anh là vì anh yêu em!” Đôi mắt đen sáng tràn đầy thâm tình nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của cô, sẽ không còn bất cứ chuyện gì có thể trở ngại hai chúng ta, trừ phi..... em không yêu anh!”

Lời tỏ tình ngoài dự kiến của anh khiến Hương Hải Lam vừa mừng vừa sợ, nhưng cũng xấu hổ không thôi. “Anh.... em.... em sớm đã yêu thương anh mà.....” Thanh âm của cô rất nhỏ, giống như muỗi kêu, hai má cũng không tự chủ mà đỏ lên.

Lăng Chấn Vũ thỏa mãn ôm chặt cô, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc đen nhánh, giờ phút này anh thầm nghĩ vĩnh viễn chìm đắm trong sự ngọt ngào này.

“Chuyện giữa anh và cha... hai người như thế nào rồi?” Cô đột nhiên nhớ tới việc Lăng Trường Thanh từng nói sẽ hủy bỏ quyền thừa kế của anh.

“Nói đến chuyện đó, thật đúng là phải cảm ơn em.” Anh yêu thương nheo nhẹ chớp mũi cô. “Em bị thương như vậy một phen, đem hai cha con anh đều đánh thức, cũng đem sự oán hận và phần nợ của anh hoàn toàn biến mất.”

“Hiện tại em chính là người được cả Lăng gia yêu thương nhất rồi! Cha mẹ anh nghiêm khắc mà mệnh lệnh anh, từ nay về sau không được khi dễ em, không cho em chịu nửa điểm ủy khuất nữa!” Anh cười khê nói thêm một câu.

Hương Hải Lam nhất thời cảm thấy cả trái tim đều ấm áp, cô hướng Lăng Chấn Vũ nở một nụ cười ngọt ngào, ngây ngô hết sức. (Momo: nụ cười này thành thương hiệu của chị ùi >_<>

“Em nghĩ chúng ta không cần kết hôn lần nữa, em chỉ muốn.... chỉ muốn....” Cô có chút lắp bắp mà nói.

“Em muốn làm gì, anh đều đáp ứng!”

Cô giương mắt mỉm cười nhìn anh nói: “Em chỉ nghĩ muốn cùng anh chụp hình kết hôn thôi. Anh biết đó, ảnh chụp thoát nhìn rất đẹp lại có thể lưu lại làm kỷ niệm nữa!”

“Em chỉ muốn như vậy thôi sao?” Anh ung dung, tựa tiểu phi tiểu nhìn vào ánh mắt khát khao với ước muốn nhỏ bé đó của cô, yêu thương hôn nhẹ lên hai gò má đã phồng hồng. “Anh đã đặt vé máy bay đến Italy, dự tính chờ em hoàn toàn bình phục sẽ đưa em đến Ý, nơi mà em thích nhất để hưởng tuần trăng mật, em thấy thế nào?” Anh ở bên tai cô nói nhỏ.

“Thật sự?!” Hương Hải Lam hai mắt sáng lên, không dám tin nhìn trừng trừng Lăng Chấn Vũ, sau đó đột nhiên dùng sức nheo lên hai má của mình. “Rất đau, em không phải là đang mơ nha!” Nụ cười si ngốc đáng yêu khiến người khác đau lòng không nổi.

Tim Lăng Chấn Vũ có chút chua xót, đem cô gắt gao ôm vào trong lòng. “Về sau anh sẽ không để cho em chịu bất cứ tổn thương gì, em phải nhanh chóng khỏe lại có biết không?” Anh không muốn lần nữa chịu đựng sự thống khổ giống như bị xé nát cả ruột gan, lại càng không muốn trải qua sự sợ hãi mãnh liệt mất đi cô.

Hai người gắt gao ôm lấy nhau, hai trái tim như cùng hòa nhịp, tình ý vô tận cứ một tắc một tắc, từng đợt từng đợt dâng lên, quán quanh trái tim, thân thể cùng linh hồn của họ.....

Cửa phòng bệnh khẽ hé mở, có hai người trên mái đầu đã điểm hoa râm nhìn thấy sự ngọt ngào của hai người bên trong, đều không hẹn mà cùng đưa ra ám hiệu dừng có lên tiếng, chậm rãi lùi ra, cũng nhẹ nhàng

đóng lại cửa phòng.....

Chút tâm tình gửi tặng độc giả – Tâm Lam

Bản tình ca trong mơ part 2

Sáng tác: Trần Thăng - Trình bày: Trương Ngải Gia.

Đàn chim bay lượn ở trên cao hai vạn thước nhớ về quê cũ

Chẳng cần kiên cường hay cứ mãi bi thương

Để hàng đêm phải ôm tâm sự phong trần u uất mãi trong lòng

Không thể phát hiện nơi bí mật nhất

Trong làn khói mờ mịt của quá khứ, có người lão nhân tay cầm chiếc quạt mờ ảo hiện ra

Người kia là ai?

Lão tiên sinh chậm rãi xoay người để lộ ra ánh mắt sáng ngời.

Mỉm cười nói với tôi, anh thật có lỗi—

Đó là người đã rời bỏ tôi suốt bốn tám, gần bốn chín năm

Khi xe lửa ngày ấy khởi hành là lúc tuyết phương Bắc chậm chậm rơi

Nếu tôi biết lần này ly biệt phải mất bốn mươi mốt năm

Năm tháng trôi dần, nếu có thể tôi sẽ không bao giờ chờ nữa

Anh nói nhìn tôi vẫn cứ như những cô gái mười tám đôi mươi

Nếu tôi thật sự hiểu được cách quý trọng thời gian

Vậy vì sao tôi lại đi tới tận phương Bắc xa xôi này?

Muốn biết điều gì, muốn tìm điều chi

Thời gian cũng chẳng thể xoá nhoà những đau đớn trong lòng tôi nữa

Phương Nam luôn ấm áp nhu hoà cũng chẳng sao tan chảy băng giá trong tim tôi

Tuổi đã già quay trở về phương Bắc ngập trời tuyết

Đi tìm một niềm vui, lý tưởng của chính mình

Hãy trở về đi những người con xa xứ, vì cũng đã đến lúc an tường

Tuyết vẫn rơi trầm mặc trên phương Bắc.

Giọng nói tựa thần tiên âm vang trong đêm tuyết mịt mù

Người quay đầu, bước trở về màn mưa bay bay, rồi vĩnh viễn...tan biến...

Tôi thực thích ca khúc do Trương Ngải Gia thể hiện này. Ca khúc làm cho người ta chẳng thể nào chán ghét, hơn nữa phẳng phất muốn trở về chốn xưa.

Mỗi lần nghe qua tôi thường xuyên không thể khắc chế bản thân, không ngừng suy tư, giống như tự ngược chính mình, trong lòng luôn có cảm giác chua xót, cố ẩn nhẫn những dòng lệ vòng quanh nơi khóe mi đang làm thanh tẩy ánh mắt đã sớm cạn khô rất lâu rồi.

Tôi không biết lời ca nói về một câu chuyện có thật hay không, nhưng nó làm cho người ta có cảm giác như đang lạc vào một thế giới kìa lạ, giai điệu thấm thiết, tiếc nuối như thế, bất tri bất giác khiến người nghe đồng cảm cùng những câu hát này.

Phải là người ở thời nào, phải đa sầu đa cảm cỡ nào mới có thể gạt nước mắt viết được một đoạn tình thanh đậm mà khắc sâu đến thế? Ở cái thế giới mà con người đã sớm không còn tin tưởng vào cái gọi là tình yêu như bây giờ, nó giống như một dòng nước chảy, chậm rãi đi đến từng góc ngách trong cơ thể, làm cho chúng ta có được những cái nhìn lạc quan hơn vào tình yêu chân thực.

Tôi cảm thấy ở thời đại mà chúng ta đang sống bây giờ, bi ai lớn nhất chính là người với người khó còn yêu thương nhau như xưa, không còn ai yêu đến phiêu đảng mất hồn, ngày ngày đêm đêm ngóng trông về nó, ca khúc này tựa như đã đạt được đáp án mình mong muốn, hơn nữa còn không thiếu chút nào!

Tôi thường tự hỏi thế giới này nhìn rất tự do, rất vui vẻ, sao bản thân lại luôn có cảm giác bị trói chặt như thế. Thế giới này cũng đủ ấm áp, đủ tươi vui, vì sao bản thân lại vẫn có cảm giác trong trẻo mà lạnh lùng cô tịch.

Nếu như vấn đề này có thể nhờ những chú chim bay lượn trên trời cao hai vạm thước hay những bông tuyết phiêu diêu phương Bắc trả lời, như vậy, có lẽ nên buông hết thảy đi tìm!

Đến lúc gặp nhau, có lẽ tôi sẽ còn nghe được những câu chuyện cảm động lòng người hơn nữa...

CHUYỆN BÊN LỀ

Q&A cùng Vi Tử (version 1- “lãnh quân hãm tình”)^

Q: Hoàn thành bộ truyện này rồi, bạn vui chứ?

A: Vui, tất nhiên là vui rồi. Cuối cùng cũng hoàn được một bộ, hìj^^

Q: Lý do bạn chọn bộ này!

A: Sau khi đọc xong “Vị hôn phu phách lối” thì nổi điên đi tìm bản edit của “Lãnh quân hãm tình” mà hem có, nên tự làm*nói mãi rồi*

Q: Kể chút kỉ niệm liên quan đến truyện này đi!

A: __ __! Nhắc đến mà đau lòng, đó là lịch sử hai lần bị thương bị mất file word đã type xong từ trước, chỉ lưu trong máy chứ chưa beta. Lần đầu mất toàn bộ, lần hai mất hai trang, đau lòng không sao tả hết*oa oa*

Q: Dự án này cho cá nhân bạn điều gì?

A: Cơ hội được gặp gỡ mọi người và thử tài bản thân, đồng thời cũng thoả mãn đam mê của chính mình^^

Q: Thói quen khó sửa của bạn khi làm truyện này?

A: Mỗi buổi chỉ làm một đoạn, và không thể làm hai đoạn trong cùng chương liền một lúc, đơn giản vì cái tính hay chán của mình. Thế nên luôn làm một đoạn, sau đó save vào, đi tìm bộ khác edit. Chiều mở máy ra, làm tiếp^^. Thói quen khác nữa là luôn chỉ có cảm hứng lướt bàn phím với phông Verdana.

Q: Cảm nhận cá nhân với truyện?

A: Truyện có chút ngược, nhưng hay và ý nghĩa. Mình thích nó ngay từ lần đọc đầu tiên, và lựa chọn khi mở file để edit luôn là nó^^. Sau này khi hoàn rồi, nhiều lúc vẫn giữ thói quen liếc đến folder này đầu tiên, và rồi ngó ra là nó xong rồi, không còn gì để làm nữa__ __!

Q: Nếu được gặp tác giả sẽ nói cái gì?

A: Viết ngoại truyện đi, ta là ta thích làm ngoại truyện lắm áh ==

Q: Có lời gì muốn nói với bà con không?

A: Có ah, hãy tiếp tục ủng hộ blog Tử Vi Các và các tác phẩm của Tâm Lam nhé. Nếu bạn nào tìm thêm được tác phẩm mới của Tâm Lam mà chưa có ai edit, và thấy nó thú vị, không ngại hãy chia sẻ với tớ nhen. Hehe. Trong tương lai sẽ kiếm tiếp một bộ nào đó của bà này để edit, nhưng mà chưa biết bộ nào hết, ai hảo tâm có thể đề nghị hay giới thiệu với tớ nha^^

Q: Sắp tới sẽ làm gì?

A: Ừm, làm đoản văn, dạo này tự nhiên hứng thú với thể loại truyện ngắn mới sợ chứ ạch^, ngoài ra sẽ cố hoàn bộ “Một đêm sau cưới” và các bộ hiện đại 10 chương kia >_<>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-quan-ham-tinh>